# Kelley Armstrong

# Răfuiala

# Forţele răului absolut
# #3

În *Răfuiala*, volumul care încheie seria bestseller *Forţele Răului Absolut*, suspansul ajunge la apogeu. Chloe Saunders şi prietenii ei modificaţi genetic se află în sfârşit în siguranţă, departe de Grupul Edison. Dar, nesiguri în privinţa intenţiilor noilor lor protectori, Chloe, Derek, Simon şi Tori se simt prinşi într-o capcană şi nu se pot hotărî în privinţa paşilor următori pe care îi au de făcut pentru a-şi salva pielea şi pentru a le elibera şi pe Rae şi pe mătuşa Lauren. Când casa cea sigură în care se ascund brusc nu mai pare atât de sigură, cei patru prieteni se văd nevoiţi să fugă din nou – iar de data aceasta miza este mult mai mare.

*Pentru Julia*

## unu

După patru nopţi pe drumuri, eram în sfârşit în siguranţă, culcată într-un pat şi bucurându-mă de somnul adânc, fără de vise, despre morţi… până când morţii au hotărât c-ar fi mai bine să mă trezească. Totul a început cu un hohot de râs care s-a strecurat în somnul meu şi m-a alungat de acolo. Când m-am ridicat în coate, clipind şi străduindu-mă să-mi aduc aminte unde mă aflam, o şoaptă s-a încolăcit în jurul meu, în cuvinte nedesluşite.

M-am frecat la ochi şi am căscat. Printre draperii pătrundea o lumină cenuşie, mohorâtă. Camera era cufundată în tăcere şi neclintită. Nicio stafie, slavă Domnului, în ultimele câteva săptămâni, avusesem de-a face cu îndeajuns de multe cât să-mi ajungă o viaţă.

Un râcâit la fereastră m-a făcut să tresar. În zilele astea, orice creangă ce zgâria geamul suna ca un zombi pe care îl sculasem din morţi şi care încerca să-şi facă loc să intre cu ghearele.

M-am dus la fereastră şi am tras draperiile. Se crăpa de ziuă când ajunseserăm noi la casa aceasta, aşadar ştiam că acum trebuia să fie pe la jumătatea dimineţii, dar ceaţa de afară era atât de deasă că nu puteam vedea nimic. M-am aplecat mai aproape de fereastră, lipindu-mi nasul de sticla rece.

Un gândac se lovi de geam şi am sărit o jumătate de metru în aer. Un hohot de râs răsună în spatele meu.

M-am întors iute, dar Tori era încă în pat, scâncind în somnul ei. Îşi aruncase cuverturile de pe ea şi stătea pe-o parte, ghemuită, cu şuviţele ei de păr negru întinse pe toată perna ca nişte ţepuşe.

Un alt chicotit izbucni în spatele meu. În mod cert, râsul unui băiat. Dar nu era nimeni aici. N-am spus bine. Eu nu puteam vedea pe nimeni. Ceea ce, pentru o necromantă, nu însemna că nu era nimeni aici.

M-am uitat cu atenţie, încercând să surprind imaginea de-o clipă a vreunei stafii, şi am zărit, mult în stânga, ivindu-se o mână, însă până să apuc să văd mai mult, dispăru.

— Cauţi pe cineva, micuţă necro?

M-am răsucit.

— Cine-i acolo?

Îmi răspunse cu un nechezat enervant – genul de chicotit nechezat pe care orice fată de cincisprezece ani a auzit-o de mii de ori de la băieţii nesuferiţi.

— Dacă vrei să vorbeşti cu mine, va trebui să te arăţi, i-am spus eu.

— Eu să vorbesc cu tine? zise el, pe tonul arogant al liceanului de pe terenul de sport. Cred că tu eşti aia care vrea să-mi vorbească.

Am pufnit dispreţuitor şi am luat-o înapoi spre pat.

— Nu? se strecură vocea lui în jurul meu. Hm! Mi-am închipuit că ai vrea să ştii mai multe despre Grupul Edison, experimentele Genesis, dr. Davidoff…

M-am oprit.

El a râs:

— Cum bănuiam.

Noi patru – Tori, Derek, Simon şi cu mine – fugiserăm de la Grupul Edison, după ce descoperiserăm că eram subiecţi în proiectul Genesis, un experiment de modificare genetică a supranaturalilor. Mătuşa mea, Lauren, fusese unul dintre doctorii implicaţi în proiect, dar îşi trădase colegii, ajutându-ne pe noi să evadăm. Acum era prizoniera lor. Cel puţin, speram să mai fie. Noaptea trecută, când Grupul Edison ne depistase, o stafie încercase să mă ajute… o stafie care semăna cu mătuşa Lauren.

Acum ne aflam într-o casă pe care o credeam sigură, deţinută de un grup care era împotriva experimentelor. Şi tam-nisam se înfiinţa stafia unui adolescent care ştia despre proiect? Doar nu era să-l alung, oricât de tentant

ar fi fost.

— Arată-te, i-am cerut.

— Mică necro poruncitoare ce eşti! se insinuă vocea lui în spatele meu. Vrei să vezi dacă sunt la fel de irezistibil precum vorbesc.

Am închis ochii, mi-am schiţat în minte o siluetă masculină şi l-am smucit mintal din dimensiunea lui într-a noastră. Începu să se materializeze – un băiat cu părul negru, de vreo şaisprezece sau şaptesprezece ani, nimic special, dar cu un zâmbet înfumurat care dovedea că el aşa se credea. Încă mai puteam vedea prin el, de parc-ar fi fost o hologramă, aşa că am închis din nou ochii şi l-am mai smucit o dată.

— Nţţ-nţţ! făcu el. Dacă vrei mai mult, trebuie să ne cunoaştem ceva mai bine mai înainte.

Dispăru din nou.

— Ce vrei? l-am întrebat.

Îmi şopti la ureche:

— Cum spuneam, să te cunosc mai bine. Nu aici, totuşi. O să-ţi trezeşti prietena. E drăguţă, dar nu e genul meu.

Vocea lui se mută spre uşă.

— Ştiu un loc unde putem sporovăi nederanjaţi.

Da, cum să nu. Chiar credea că vorbeam cu spiritele de ieri, de alaltăieri? Mă rog, pe-aproape – de două săptămâni, mai exact. Dar văzusem deja destule ca să ştiu că, deşi existau unele spirite care voiau să ajute şi altele care doar voiau să schimbe o vorbă, existau mult mai multe care voiau să stârnească un pic de necazuri, ca să-şi mai condimenteze Viaţa de Apoi. În mod clar băiatul ăsta făcea parte din ultima categorie.

Totuşi, dacă şi el fusese unul dintre subiecţii Grupului Edison, unul care probabil murise în casa aceasta, trebuia să aflu ce i se întâmplase. Însă aveam nevoie de sprijin. Tori n-avea experienţă ca să mă ajute cu spiritele şi, chiar dacă începuserăm să ne înţelegem mai bine, nu

era persoana pe care aş fi vrut-o să-mi păzească spatele.

Prin urmare, l-am urmat pe băiatul-stafie pe hol, dar m-am oprit la uşa camerei lui Simon şi a lui Derek.

— Nţţ-nţţ! zise stafia. Nu-i nevoie să iei un tip cu tine.

— Şi lor le-ar plăcea să stea de vorbă cu tine.

Mi-am ridicat glasul, rugându-mă ca Derek să mă audă. De regulă, se trezea la cel mai mic zgomot – vârcolacii au auzul hiperdezvoltat. Însă tot ce-am putut auzi a fost sforăitul lui Simon. Nu mai era nimeni altcineva la etaj. Andrew, cel care ne adusese pe noi patru aici, îşi alesese dormitorul de la parter.

— Haide, necro! Asta-i o ofertă limitată în timp.

*Ştii că nu-ţi pregăteşte nimic bun, Chloe.*

Da, însă mai ştiam şi că trebuia să aflu dacă noi eram în primejdie în casa aceasta. Am hotărât să fiu cu mare băgare de seamă. Vocea subconştientului meu n-a mai protestat, ceea ce am luat-o drept semn bun.

Am început din nou să merg.

Noi ne duseserăm imediat la culcare, după ce ajunseserăm aici, aşa că nu mă uitasem prea bine la noua noastră locuinţă. Ştiam doar că e uriaşă – un castel victorian rătăcit, ieşit direct dintr-un film de groază gothic.

În timp ce mă ţineam după voce de-a lungul holului, am avut strania senzaţie că într-adevăr eram într-unul dintre acele filme, captivă într-un culoar îngust şi nesfârşit trecând pe lângă o uşă închisă după altă uşă închisă, până când, în sfârşit, am ajuns la scări… şi am început să urc.

Din cât văzusem eu din maşină, la sosire, casa avea trei etaje. Dormitoarele erau la etajul al doilea, iar Andrew spusese că al treilea era mansardat.

Deci spiritul mă conducea spre mansarda întunecoasă şi bântuită? Nu eram singura care văzuse prea multe filme de groază.

L-am urmat pe scări în sus. Acestea se sfârşeau la un

palier cu două uşi. M-am oprit. O mână apăru prin uşa din faţa mea, făcându-mi semn să intru. Am stat o secundă să mă pregătesc. Indiferent cât de întuneric era înăuntru, nu-l puteam lăsa să vadă că-mi era frică.

Iar când m-am simţit gata, am apucat de clanţă şi…

Era încuiată. Am tras piedica yalei şi a scos un clinchet, descuindu-se. Am mai respirat o dată adânc, m-am mai pregătit mintal o secundă, apoi am deschis hotărâtă uşa şi am păşit…

O pală de aer îngheţat m-a lovit în plin, împingându-mă înapoi. Am clipit des. Înaintea mea, ceaţa prinsese a se roti în vârtej.

*O yală cu piedica pusă la uşa unei mansarde, Chloe?*

Nu, mă aflam pe acoperiş.

## doi

M-am clătinat, iar uşa dădu să se închidă în urma mea. Am prins-o cu mâna de margine, dar ceva a izbit-o, cu putere, şi s-a trântit în canat. Am înşfăcat clanţa, iar piedica yalei se închise cu un clănţănit. Am apăsat pe clanţă, convinsă că mă înşelasem.

— Pleci aşa de curând? mă întrebă el. Ce nepoliticos.

M-am uitat lung la clanţă. Numai un singur tip de spirit, foarte rar, putea mişca lucrurile în lumea viilor.

— Un semidemon agito, am şoptit.

— Agito? rosti el cu dispreţ. Eu sunt cap de listă, păpuşă. Sunt un volo.

Ceea ce nu-mi spunea nimic. Puteam doar ghici că era unul mai puternic. În viaţă, un semidemon telechinetic putea mişca obiectele mintal. În moarte, le putea mişca fizic. Un poltergeist.

Am făcut uşurel un pas înapoi. Lemnul a scârţâit sub piciorul meu, aducându-mi aminte unde mă găseam. M-am oprit scurt şi m-am uitat înjur. Eram pe un soi de pasarelă care se întindea de jur împrejurul celui de-al

treilea etaj – mansarda, am presupus.

În dreapta mea, era o porţiune de acoperiş aproape plată, acoperită cu un strat gros de capace ruginite de sticle şi cutii de bere, de parcă o folosea cineva, din când în când, drept terasă. Asta m-a mai liniştit. Nu eşuasem pe un acoperiş, ci doar într-un balcon. Supărător, dar destul de în siguranţă.

Am bătut uşor cu degetele în uşă, fără să vreau într-adevăr să trezesc pe cineva, dar nădăjduind că i-aş putea atrage atenţia lui Derek.

— N-o să te audă nimeni, zise spiritul. Suntem complet singuri. Aşa cum îmi place mie.

Am ridicat mâna să bat cu pumnul în uşă, apoi m-am oprit. Tata spunea mereu că metoda cea mai bună de a te purta cu un agresor era să nu-l laşi să-şi dea seama că eşti speriat. Gândindu-mă la tata, am simţit un nod în gât. Oare mă mai căuta încă? Bineînţeles că da, iar eu nu puteam face nimic.

Sfatul tatei în privinţa agresorilor ţinuse cu copiii care îşi băteau joc de bâlbâiala mea – renunţau când vedeau că nu obţin nicio reacţie din partea mea. Prin urmare, am tras adânc aer în piept şi am trecut la ofensivă.

— Ai spus că ştii de Grupul Edison şi de experimentele lor, am zis eu. Ai fost şi tu un subiect?

— Plictisitor. Hai să vorbim despre tine. Ai un iubit? Pariez că da. O fată drăguţă ca tine, petrecându-şi timpul cu doi băieţi. Trebuie să te fi combinat cu unul dintre ei până acum. Deci, cu care? Izbucni în râs: Stupidă întrebare. Fata drăguţă se va alege cu băiatul drăguţ. Chinezoiul.

Se referea la Simon, care era pe jumătate coreean. Mă tachina, urmărind să vadă dacă sar în apărarea lui Simon şi îi confirm, astfel, că era iubitul meu. Dar nu era. Adică, nu era încă, deşi se părea că într-acolo se îndreptau lucrurile.

— Dacă vrei să rămân şi să vorbim, am nevoie întâi de

nişte răspunsuri, am zis eu.

El râse.

— Zău? Nu mi se pare că ai putea pleca undeva.

Am apucat din nou de clanţă. Un capac de sticlă mă lovi în obraz, chiar sub ochi. M-am uitat urât în direcţia lui.

— Asta a fost doar de avertisment, micuţă necro. Şi continuă, pe un ton răutăcios: Pe aici, jucăm jocul *meu*, după regulile *mele*. Acum povesteşte-mi despre iubitul tău.

— N-am niciunul. Dacă ai idee despre experimentul Genesis, atunci ştii şi că nu suntem aici în vacanţă. Când eşti fugar, nu prea mai ai timp de romantism.

— Lasă sarcasmul cu mine.

Am dat cu pumnul în uşă. Următorul capac de sticlă îmi nimeri ochiul, înţepându-mă.

— Eşti în primejdie, fetiţo. Nu-ţi pasă?

Vocea îi coborî la urechea mea:

— În clipa asta, eu sunt cel mai bun prieten al tău, aşa că ai face mai bine să te porţi frumos. Tocmai aţi fost conduşi într-o capcană, iar eu sunt singurul care vă mai poate scoate de aici.

— Conduşi? De cine? De cel care ne-a adus aici…? M-am gândit repede la un nume oarecare: De Charles?

— Nu, de cineva total necunoscut, iar Charles doar s-a întâmplat să vă aducă exact aici. Ce coincidenţă!

— Dar el ne-a spus că nu mai lucrează pentru Grupul Edison. A fost cândva doctor la ei…

— Mai este încă.

— E-el e dr. Fellows? Cel despre care vorbeau la laborator?

— Nimeni altul.

— Eşti sigur?

— N-aş putea uita niciodată faţa aceea.

— Hm, păi, asta-i ciudat. În primul rând că nu-l cheamă Charles. În al doilea, că nu e doctor. În al treilea,

că eu o cunosc pe dr. Fellows, este mătuşa mea, iar individul ăla de la parter nu seamănă câtuşi de puţin cu ea.

Lovitura veni din spate, nimerindu-mă în dosul genunchilor. Picioarele m-au lăsat şi am căzut în patru labe.

— Să nu te joci cu mine, micuţă necro.

Când am încercat să mă ridic, mă lovi cu o scândură veche, mânuind-o ca pe o bâtă de baseball. Am încercat să mă feresc din calea ei, dar m-a nimerit în umăr şi m-a izbit de balustradă. Un trosnet şi balustrada cedă. M-am clătinat şi, pentru o secundă, tot ce am putut vedea a fost terasa de beton aflată cu două etaje mai jos.

M-am apucat de o altă bucată de balustradă. A rezistat şi tocmai când dădeam să mă liniştesc, scândura vâjâi drept către mâna mea. Am dat drumul balustradei şi m-am târât de-a buşilea pe pasarelă, în timp ce scândura lovi atât de tare în urma mea, că rupse balustrada, rupându-se şi ea totodată, într-o explozie de aşchii de lemn putred.

Am alergat către partea plată a acoperişului. El azvârli ciotul de scândură rămasă înspre mine. M-am împleticit, dându-mă cu spatele înapoi, ciocnindu-mă iarăşi de balustradă.

Mi-am recăpătat echilibrul şi m-am uitat înjur. Niciun semn din partea lui. Niciun semn de vreo mişcare. Dar ştiam că e acolo, urmărindu-mă să vadă ce aveam să fac în continuare.

Am luat-o la fugă spre uşă, apoi am fentat către partea plată a acoperişului. O bufnitură. Cioburi explodară în faţa mea şi spiritul apăru, ţinând în mână o sticlă spartă. M-am tras repede înapoi.

*Sigur, asta-i o idee grozavă. Mai dă tu mult cu spatele în balustradă şi-o să vezi cât mai ţine.*

M-am oprit. N-aveam unde fugi. M-am gândit să ţip. Întotdeauna am urât asta în filme – eroinele care ţipă

după ajutor când sunt încolţite –, dar, în clipa asta, între un poltergeist ce agita o sticlă spartă în faţa mea şi o cădere de două etaje, aş fi putut supravieţui umilinţei de a fi salvată. Problema era că nimeni n-ar fi ajuns aici în timp util.

*Deci… acuma ce-o să faci? Necromanta superputernică împotriva poltergeistului agresor?*

Corect. Aveam un mijloc de apărare, cel puţin împotriva spiritelor.

Mi-am atins amuleta. Îmi fusese dăruită de mama. Ea spusese că avea să-i ţină la distanţă pe toţi „baubau” pe care-i vedeam când eram eu mică – spirite, cum ştiam acum că fuseseră. Nu păruse să funcţioneze prea bine, dar l-am strâns în palmă şi asta m-a ajutat să mă concentrez, focalizându-mi atenţia asupra a ceea ce eram eu.

Mi-am imaginat cum îl împing pe spirit înapoi în lumea lui.

— Să nu îndrăzneşti, micuţo. N-o să faci decât să mă scoţi din sărite şi…

Mi-am strâns ochii şi i-am dat un uriaş brânci mintal.

Tăcere.

Am aşteptat, ciulind urechea, convinsă că, dacă deschid ochii, o să-l văd chiar în faţa mea. După o clipă, m-am uitat printre gene şi n-am zărit decât cerul cenuşiu. Cu toate acestea, am continuat să mă ţin strâns de balustradă, pregătită pentru o sticlă spartă venind în zbor spre capul meu.

— Chloe!

Mi s-au muiat genunchii la acest strigăt. Paşi bocănind pe acoperiş. Spiritele nu păşesc cu zgomot.

— Nu te mişca.

M-am uitat peste umăr şi l-am văzut pe Derek.

## trei

Derek îşi făcea drum spre mine, traversând porţiunea plată a acoperişului. Era îmbrăcat în jeanşi şi un tricou, dar desculţ.

— Ai grijă, i-am strigat. Sunt cioburi.

— Văd. Rămâi pe loc.

— E în regulă. Mă ridic imediat şi— Lemnul pârâi sub mine.

— Sau poate nu.

— Rămâi acolo unde eşti. Lemnul e putred. O să te ţină, câtă vreme stai nemişcată.

— Dar am putut veni până aici, aşa că trebuie să…

— N-o să testăm teoria asta, bine?

Nu era nici urmă din obişnuitul ton răstit, nerăbdător, în glasul lui, ceea ce însemna că era într-adevăr îngrijorat. Iar dacă Derek era îngrijorat, mai bine stăteam pe loc şi nu mişcam. M-am apucat cu mâinile de balustradă.

— Nu! zise el. Adică, da, ţine-te, dar nu te lăsa deloc pe ea. E putredă de sus până jos.

Grozav.

Derek se uită în jur, de parcă ar fi căutat ceva pe care să-l poată folosi. Apoi îşi dădu jos tricoul. Am încercat să nu mă uit în altă parte. Nu pentru că ar fi arătat rău fără bluză. Dimpotrivă, de fapt, şi tocmai de aceea… Să zicem doar că prietenii o duc într-adevăr mai bine când sunt complet îmbrăcaţi.

Derek se apropie cât îndrăzni, apoi înnodă un colţ al tricoului şi-l aruncă spre mine. L-am prins la a doua aruncare.

— N-o să te trag eu, mă preveni.

Ceea ce era un lucru bun, deoarece, cu puterea lui de vârcolac, probabil mi-ar fi smuls tricoul din mâini şi atunci aş fi căzut pe spate, de pe acoperiş.

— Ţine-te de el şi vino singură…

Tăcu, văzând că asta făceam deja. Am ajuns la partea plată a acoperişului, am făcut un pas, şovăitor, apoi am

simţit cum mă lasă genunchii. Derek m-a prins de braţ – braţul fără copci şi bandaje, plus o zgârietură de glonţ – şi m-am aşezat, moale, pe jos.

— O-o să stau aici, doar un pic, am îngăimat cu vocea mai tremurătoare decât mi-ar fi plăcut.

Derek se aşeză lângă mine, îmbrăcat la loc cu tricoul, îl simţeam cum mă priveşte atent, nesigur.

— O-o să-mi revin. Lasă-mă doar o secundă. Nu-i primejdios dacă stăm aici, nu?

— Mda, panta are numai douăzeci şi cinci de grade, aşa că… Observându-mi expresia, spuse scurt: Nu-i primejdios.

Ceaţa se ridica şi puteam vedea pădurea întinzându-se până în zare, de jur împrejur, şi un drum desfundat şerpuind printre copaci până la casă.

— A fost un spirit, am zis, în cele din urmă.

— Mda, mi-am închipuit.

— Ş-ştiam că nu trebuia să-l urmez, dar… Am făcut o pauză, nefiind gata pentru o explicaţie amănunţită, încă zdruncinată. M-am oprit în dreptul uşii voastre, sperând că mă vei auzi. Bănuiesc că m-ai auzit, nu?

— Oarecum. Moţăiam. M-am trezit buimac şi de-aceea mi-a luat un timp până să ajung aici, afară. Am puţină febră.

Acum observam şi eu semnele febrei, obrajii aprinşi şi ochii lucioşi.

— Eşti pe cale să…? am început.

— Nu mă Preschimb. Nu deocamdată. Acum ştiu cum mă simt când se întâmplă şi am un reper după care să mă iau. Mai durează o zi, cel puţin. Să sperăm că şi mai mult.

— Pun pariu c-o să te Preschimbi complet de data asta, am spus eu.

— Mda, poate.

Dar după tonul lui mi-am dat seama că se îndoia.

Cum stăteam acolo, m-am uitat pe furiş la el. La

şaisprezece ani, Derek era cu peste treizeci de centimetri mai înalt decât mine. Şi solid construit, de asemenea, cu umeri largi şi muşchi pe care de obicei îi ascundea sub haine lălăi, ca să nu intimideze cu înfăţişarea lui.

De când începuse Preschimbarea, Mama Natură părea să-l mai fi slăbit din frâie. Pielea feţei i se luminase. Nici părul lui negru nu mai părea unsuros. Îi mai atârna încă peste ochi – nici pe departe emo, doar ca şi când nu-şi bătuse capul să şi-l mai tundă de ceva vreme, în ultimul timp, cred că numai la asta nu-i stătuse mintea.

Am încercat să mă relaxez şi să mă bucur de priveliştea zărită prin ceaţa destrămată, dar Derek se foia în loc, fără stare, ceea ce era foarte neobişnuit din partea lui. În mod clar voia să ştie ce se întâmplase.

— Păi, era spiritul de care-ţi spuneam, am început eu, într-un târziu. Mi-a spus că era un semidemon volo. Telechinetic, dar mai puternic decât dr. Davidoff. Probabil de acelaşi tip ca Liz. M-a atras aici, afară, a încuiat uşa, apoi a început să mă bombardeze cu lucruri.

Derek se uită iute în jur.

— L-am expulzat.

— Bine, dar n-ar fi trebuit să-l urmezi deloc, Chloe.

Tonul său era calm, rezonabil, atât de nepotrivit cu Derek pe care-l ştiam eu, încât m-am uitat lung la el şi în minte mi s-a strecurat ideea că nu era Derek. Înainte de a evada din laboratorul Grupului Edison, întâlnisem un semidemon, legat de clădirea laboratorului în chip de generator de putere. Semidemonul posedase pe cineva, dar victima fusese doar un alt spirit. Să fi fost oare şi Derek posedat?

— Ce? întrebă Derek, când observă că mă holbam la el.

— Te simţi bine?

— Mda, numai… îşi frecă ceafa, adunându-şi umerii şi apoi rotindu-i. Obosit. Buimăcit. Chiar năuc. Prea mult… îşi căută cuvintele. Să fiu aici. Să fiu în siguranţă. Încă în

faza de adaptare.

Aşa, mai înţelegeam. Trăsătura protectoare de om-lup din Derek fusese exploatată la maximum, zile de-a rândul, ţinându-l mereu treaz şi alert. Să existe acum altcineva care să aibă grijă de noi trebuie să i se fi părut ciudat. Totuşi, să nu mă bruftuluiască pentru neglijenţa de a mă fi luat după un spirit, apărut întâmplător, până pe acoperiş era în atât de totală contradicţie cu Derek, încât mi-am dat seama că trebuia să mai fie şi altceva la mijloc.

Când l-am întrebat ce-l frământa, a murmurat că nu era nimic. N-am stăruit şi mă pregăteam să-i mai vorbesc despre spirit, când răbufni:

— E vorba de Tori. Nu-mi place povestea ei despre cum a reuşit să scape.

Noaptea trecută, când oamenii Grupului Edison fuseseră la un pas de a ne captura, o înhăţaseră pe Tori. Totuşi, când îşi concentraseră forţele împotriva principalei ameninţări – Derek –, o lăsaseră pe tânăra vrăjitoare păzită doar de un singur om. Ea îl imobilizase într-o vrajă de legare şi scăpase.

— Crezi că au lăsat-o intenţionat să scape?

— Nu spun că… Doar că… N-am nicio dovadă.

Şi tocmai asta îl făcea să nu se simtă liniştit şi împăcat, faptul că îndoielile sale nu se bazau pe nimic, doar pe o presimţire. Mintea sclipitoare ce excela în matematică şi în ştiinţă prefera faptele palpabile.

— Dacă bănuieşti că a fost de la bun început o iscoadă, nu-i aşa, să ştii. Mi-am coborât vocea: Dar să nu-i spui că ţi-am povestit eu, bine? Când m-a ajutat să evadez, tot ce-şi dorea era să plece de la Grupul Edison şi să dea fuga la tatăl ei. Aşa că l-a sunat. În loc să vină el, a trimis-o pe mama ei – femeia de care tocmai reuşiserăm să scăpăm. Tori a fost foarte îndurerată, sincer îndurerată. Chiar şocată. N-ar fi putut să se prefacă, mimând asta.

— Nu m-am gândit că ar fi fost iscoada lor încă de atunci.

— Ci doar că a bătut palma cu ei noaptea trecută?

— Mda.

— Oare Tori ne-ar trăda pentru făgăduiala că îşi va recăpăta viaţa de dinainte? Da, se poate şi-aşa şi ar trebui să fim cu băgare de seamă, însă eu, una, îi cred povestea. Cel puţin, dacă mama ei nu le-a spus celorlalţi membri ai Grupului că Tori a descoperit cum se fac vrăjile – şi mă îndoiesc că a spus-o –, atunci, după câte ştiu ei, Tori are doar izbucniri întâmplătoare de putere şi-or să creadă că vraja ei de legare a prins pentru că n-a avut de-a face decât cu un singur gardian. Eu am văzut-o folosindu-şi puterile. Nu-i trebuie să rostească niciun fel de incantaţie. Pur şi simplu, dacă se gândeşte la asta, poate s-o facă.

— Fără să arunce energia cu mâinile? Fără să facă exerciţii înainte? Clătină din cap, impresionat, adăugând: Să nu-i spui asta lui Simon.

— Ce să nu-i spună lui Simon? se auzi o voce în spatele nostru.

Ne-am întors şi l-am văzut pe Simon, venind pe acoperiş.

— Că Tori n-are nevoie să folosească incantaţiile ca să arunce o vrajă, zise Derek.

— Pe bune? Înjură. Aveai dreptate. Nu-mi spuneţi, începu să se apropie, traversând acoperişul. Apoi adăugă: Şi mai bine încă, nu-i spuneţi ei că eu am nevoie de incantaţii şi de săptămâni întregi de exerciţiu, şi tot o fac ca vai de lume.

— Dar ţi-a ieşit bine vraja de doborâre a adversarului noaptea trecută, am zis eu.

El rânjii.

— Mersi. Acum, să îndrăznesc să vă întreb ce faceţi voi doi de v-aţi ascuns aici, sus? Sau o să mă facă gelos dacă aflu?

Simon zâmbi când spuse acestea, dar Derek îşi întoarse privirea, răspunzând aspru:

— Bineînţeles că nu.

— Deci n-aţi avut vreo nouă aventură? Simon se lăsă jos, lângă mine, de partea cealaltă, atât de aproape încât se frecă de mine când se aşeză, şi-şi puse mâna peste a mea. În mod cert arată ca locul potrivit pentru o aventură. Ascunzătoare pe vârful acoperişului, vechi foişor. Asta a fost aici, nu? Un post de observaţie?

— Mda. Şi e putred, deci nu te apropia de el, zise Derek.

— Nu m-am apropiat. Aşadar, aventură?

— Una mică, am răspuns.

— O, fir-ar! Întotdeauna le ratez. Bine, informaţi-mă, dar luaţi-mă încet. Ce s-a întâmplat?

I-am explicat. Ascultând, atent şi preocupat, Simon arunca priviri spre fratele lui. Fratele lui vitreg, bănuiesc c-o să ziceţi voi – de cum te uitai la ei, ştiai că nu erau rude de sânge. Simon avea cincisprezece ani, cu o jumătate de an mai mare decât mine, era zvelt şi atletic, cu ochi negri, migdalaţi, şi păr blond, ţepos. Când Derek avea vreo cinci ani, fusese adus să locuiască împreună cu Simon şi tatăl lui. Băieţii erau acum cei mai buni prieteni şi fraţi, cu sau fără legături de sânge.

I-am povestit cam tot atât cât îi povestisem şi lui Derek mai devreme. La sfârşit, el se uită de la Derek la mine:

— Trebuie să fi dormit buştean dac-am scăpat eu toate răcnetele, zise Simon.

— Ce răcnete? întrebă Derek.

— Vrei să spui că ea ţi-a povestit pur şi simplu cum s-a luat după un spirit până pe acoperiş şi tu n-ai făcut-o cu ou şi oţet?

— Nu prea e în apele lui în dimineaţa asta, am spus eu.

— Nu e deloc, aş zice eu. N-ai de gând s-o întrebi şi

despre restul poveştii? Partea în care explică de ce l-a urmat pe spirit? Pentru că sunt sigur că a existat un motiv.

Am zâmbit.

— Mulţumesc. A existat. Spiritul era un adolescent care ştia despre Grupul Edison şi despre experiment.

— Ce?

Derek îşi întoarse brusc capul spre mine, iar întrebarea sună mai degrabă a mârâit.

— De aceea l-am urmat. Există un băiat mort în locul acesta, care probabil a fost şi el un subiect, iar dacă a murit aici…

— Atunci asta e o problemă, zise Simon.

Am încuviinţat:

— Primul meu gând a fost, fireşte: „O, Doamne, am fost conduşi într-o capcană."

Simon clătină din cap:

— Nu Andrew. El face parte dintre băieţii buni. Îl cunosc de când mă ştiu.

— Dar eu nu. Tocmai de aceea l-am zgândărit pe spirit să spună mai multe, dar mi-a fost foarte clar că nu l-a recunoscut. Andrew a zis că locul acesta a fost proprietatea individului care a pus bazele grupului de opozanţi şi care, la origini, fusese şi el implicat în experimente. Dacă există vreo legătură cu băiatul ăsta, cred că în casa asta o s-o găsim.

— Putem să-l întrebăm pe Andrew…, începu Simon.

Derek îl întrerupse:

— O să ne găsim singuri răspunsurile.

Simon şi Derek îşi încrucişară privirile. După o secundă, Simon bodogăni ceva despre complicarea lucrurilor, dar nu protestă. Dacă Derek voia să se amuze jucându-se de-a detectivul, fie! Curând, aveam să plecăm, să ne ducem ca să-i salvăm pe cei pe care îi lăsaserăm în urmă şi să-i scoatem din ghearele Grupului Edison… sau cel puţin aşa speram noi.

## patru

Am coborât la parter, la scurt timp după aceea. Derek s-a îndreptat glonţ către bucătărie, ca să şterpelească micul dejun, cum ar veni. E drept că dormiserăm numai câteva ore, dar se apropiase deja prânzul, iar stomacul lui făcea gălăgie, cum era de aşteptat.

În timp ce el căuta de mâncare, Simon şi cu mine ne-am vârât niţel nasul prin noua noastră locuinţă. Citisem odată o carte despre o fată dintr-un imens conac englezesc, unde exista o cameră secretă pe care nimeni n-o descoperise ani de-a rândul, pentru că în faţa uşii, mascând-o, fusese împins un şifonier. Mi-am amintit că, atunci când o citisem, îmi spusesem că era o prostie. Tata avea prieteni cu nişte case foarte mari, totuşi era cu neputinţă să pierzi din vedere vreo cameră. Dar în conacul acesta, şi cu un pic de ajutor din partea imaginaţiei, înţelegeam că e cu putinţă.

Clădirea nu era doar imensă. Era şi ciudat constituită. De parcă arhitectul trântise, la grămadă, nişte încăperi în planul de construcţie, fără să se gândească la cum va face legătura dintre ele. Partea din faţă era destul de simplă. Exista holul principal prin care se conectau uşile camerelor, scările, bucătăria, un living şi o sufragerie. Apoi devenea aiuritor, ramificându-se în vreo două alte holuri, în partea din spate a casei, cu încăperi din care se deschideau alte încăperi. Majoritatea erau foarte micuţe, de nici măcar doi pe doi. Mulţimea acestor odăiţe care se răspândeau în toate direcţiile îmi amintea de galeriile din vizuina unui iepure. Am găsit chiar şi un şir separat de scări, în partea din spate a casei, care arătau de parcă de ani buni nu se mai făcuse curăţenie pe acolo.

Când Simon se duse să vadă dacă Andrew se trezise, eu am intrat în bucătărie, unde Derek studia o conservă ruginită de fasole.

— Chiar atât de foame îţi e? am întrebat.

— O să-mi fie, curând.

Percheziţionă bucătăria, deschizând dulapurile.

— Deci nu vrei să-l întreb eu pe Andrew despre băiatul acela, am zis. Totuşi ai încredere în el, nu?

— Desigur.

Scoase o cutie de grisine şi o întoarse pe toate părţile, căutând unde scria „a se consuma înainte de” şi data.

— Asta n-a sunat prea convingător, am remarcat eu. Dacă ne aflăm aici cu o persoană în care nu ai încredere…

— În clipa asta, singurele persoane în care am încredere sunteţi tu şi Simon. Nu cred că Andrew a pus la cale ceva. Dacă ar fi fost aşa, nu mai eram acum aici. Dar nu vreau să risc, nu, dacă ne putem găsi noi singuri răspunsurile.

Am încuviinţat:

— Bine, fie. Numai că… Ştiu că nu vrei să-l sperii pe Simon, dar… dacă eşti îngrijorat… îmi simţeam obrajii arzând. Nu vreau să spun că trebuie să-mi faci mie confesiuni, numai să nu…

— Să nu-ţi închid gura când tu ştii că e ceva în neregulă, îmi continuă el fraza şi se întoarse, privindu-mă în ochi. N-am s-o fac.

— Gata, a ajuns să bea şi ketchupul? dădu Simon buzna în bucătărie. Zece minute, frate. Vine şi Andrew şi…

— Şi îşi cere iertare cu prisosinţă pentru lipsa de mâncare, glumi Andrew, intrând.

Era cam de vârsta tatălui meu, cu păr cărunt tuns foarte scurt şi nasul coroiat, cu umeri masivi şi trup îndesat. Puse o mână pe umărul lui Derek:

— E pe drum. Unul dintre membrii grupului va aduce micul dejun şi va fi aici în zece minute.

Îşi ţinu mâna pe umărul lui Derek, strângându-l prieteneşte. Era un gest stângaci, poate pentru că era cu

vreo două palme mai scund decât Derek, dar păru să fie mai mult de atât. Noaptea trecută, când îl văzuse pe Derek prima oară după câţiva ani, un nor de surpriză şi de circumspecţie îi traversase chipul. Derek i-l observase şi ştiam că îl afectase – strângerea de inimă că un om pe care-l cunoştea aproape dintotdeauna reacţiona de parcă el ar fi fost vreun adolescent strangulator, pentru care mai degrabă treci pe partea cealaltă a străzii, ca să-l ocoleşti.

Ca şi Simon, Andrew era vrăjitor. Era un vechi prieten de-al tatălui băieţilor şi un fost angajat al Grupului Edison. Totodată, era şi persoana lor de contact în caz de urgenţă. Andrew şi tatăl lor avuseseră un soi de neînţelegere, în urmă cu vreo câţiva ani, dar ţinuseră legătura şi de aceea, când noi ne aflaserăm la ananghie, veniserăm la el.

Andrew îl mai strânse o dată de umăr pe Derek, apoi începu să robotească prin bucătărie, scoţând farfurii şi clătindu-le, ştergând praful de pe dulapuri şi de pe masă, întrebându-ne cum am dormit şi cerându-şi din nou scuze pentru lipsa pregătirilor.

— Cam greu să te pregăteşti când nu ştii că vine cineva, zise Simon. Dar o să fie în regulă? o să stai şi tu aici, cu noi? Ştiu că ai de lucru…

— Lucrez de acasă de mai bine de doi ani. În sfârşit am ajuns la vârsta la care să pot lucra de acasă, de pe calculator, slavă Domnului. Drumurile zilnice până la New York mă omorau. Acum mă duc numai o dată pe săptămână, la şedinţe.

Simon se întoarse spre mine:

— Andrew este redactor. De cărţi. Aruncă o privire spre Andrew: Chloe e scenaristă.

Am roşit şi m-am bâlbâit, spunând că evident că nu eram scenaristă, doar aspirantă; dar Andrew zise că i-ar face plăcere să-i povestesc la ce lucram şi să-mi răspundă la orice întrebări aş fi avut despre scris. Iar

cuvintele lui sunară ca şi când ar fi vorbit serios, spre deosebire de majoritatea adulţilor, care îţi spun politeţuri dintr-astea doar ca să te facă să te simţi mai bine.

— În clipa asta lucrează la o bandă desenată, cu mine, zise Simon. Un jurnal grafic al aventurilor noastre. Simplu divertisment.

— Foarte interesant. Bănuiesc că tu faci desenele, nu? Tatăl tău mi-a spus că eşti…

În clipa aceea, se auzi soneria de la intrare.

— Trebuie să fie micul dejun, zise Andrew. Chloe? Ştiu că Tori este probabil extenuată, dar ar trebui să coboare şi ea, pentru întrunire.

— Mă duc s-o trezesc.

Aşadar, sosise misteriosul grup de rezistenţă. Nu era prea impresionant: trei persoane plus Andrew.

Ceilalţi membri erau Margaret, care semăna foarte tare cu femeile cu care lucra tata – tipul de reprezentant comercial al unei corporaţii, înaltă, cu păr şaten, uşor încărunţit şi tuns scurt. Ea era necromantă.

Gwen, mult mai înaltă decât mine, părea proaspăt absolventă de liceu. Cât despre tipul de supranatural, cu părul ei blond scurt, cu nasul în vânt şi bărbia ascuţită, începusem să mă întreb dacă nu era cumva un soi de spiriduş, până când a spus ea că era vrăjitoare, ca Tori.

Al treilea nou-sosit era Russell, ca un bunicuţ chel, care era un şaman paramedic, în caz că aveam nevoie de îngrijiri medicale după încercările prin care trecuserăm. Ca şi Andrew şi Margaret, era unul dintre membrii fondatori ai grupului, care, de asemenea, lucrase pentru Grupul Edison.

Andrew spuse că ar mai fi alţi şase membri în New York City şi încă vreo douăzeci sau mai mulţi prin ţară. În condiţiile actuale, totuşi, nu păruse o mişcare sigură să fie convocaţi cu toţii aici, ca să ne întâlnească. Prin urmare, ei îi trimiseseră pe cei care ar fi putut să ne fie

cel mai de ajutor – un necromant şi o vrăjitoare. Derek n-avea noroc. Nu exista niciun vârcolac în grup, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că erau probabil vreo douăzeci în toată ţara, faţă de sutele de necromanţi şi utilizatori de vrăji.

Supranaturalii care se alăturaseră Grupului Edison nu erau malefici. Cei mai mulţi erau ca mătuşa mea, care-şi oferise serviciile în calitate de doctor pentru că voia să-i ajute pe oamenii ca fratele ei – un necromant care ori se sinucisese, ori fusese făcut să se arunce de pe acoperiş de către spirite, pe când se afla încă la colegiu.

Grupul Edison crezuse că soluţia ar fi modificarea genetică – o mică intervenţie asupra ADN-ului nostru cu scopul de a minimaliza efectele secundare şi a ne îmbunătăţi controlul asupra puterilor pe care le posedam. Lucrurile începuseră să meargă prost încă de când eram noi mici şi trei dintre vârcolaci atacaseră o soră medicală. Cei trei fuseseră „eliminaţi”. Ucişi de aceiaşi oameni care declaraseră solemn că vor încerca să-i ajute pe supranaturali. Acela fusese momentul în care tatăl lui Simon şi alţii, precum Andrew, părăsiseră Grupul.

Dar pentru unii nu fusese de ajuns să plece. Îngrijoraţi de ceea ce văzuseră, continuaseră să ţină sub observaţie activităţile Grupului Edison, asigurându-se că nu deveneau o ameninţare pentru ceilalţi supranaturali. Acum, noi le aduceam veşti despre exact ceea ce se temuseră ei mai tare. La cei mai mulţi dintre noi, modificarea genetică produsese efectul contrar, rezultând copii cu puteri incontrolabile – vrăjitoare care puteau arunca vrăji fără incantaţii şi necromanţi care puteau învia morţii accidental.

Fiindcă aceşti subiecţi-eşecuri nu s-au dovedit atât de uşor de stăpânit pe cât sperase Grupul Edison, au recurs la aceeaşi soluţie ca în cazul băieţilor vârcolaci. I-au ucis.

Acum, noi veniserăm la grupul lui Andrew căutând

ajutor. Eram în pericol de moarte şi lăsaserăm în urmă pe o altă fată-subiect, Rachelle, şi pe mătuşa mea Lauren, care se aflau în pericol chiar şi mai mare. Noi ceream acestui grup să le salveze şi pe ele şi să pună capăt ameninţării împotriva noastră. Oare aveau să accepte? Niciunul dintre noi nu ştia.

Gwen adusese micul dejun: gogoşi, cafea şi ciocolată cu lapte, despre care sunt convinsă că ar fi reprezentat meniul ideal pentru nişte adolescenţi. Ar fi reprezentat... dacă noi n-am fi avut parte doar de mâncare pe sponci în ultimele trei zile şi dacă unul dintre noi n-ar fi fost diabetic.

Simon şi-a luat o gogoaşă şi o litră din cutia de ciocolată cu lapte, spunând glumeţ că avea o scuză să mănânce lucruri care, de regulă, nu făceau parte din dieta lui. Derek fusese cel care se plânsese în numele lui. Andrew îşi ceru scuze pentru faptul că uitase să-i prevină pe ceilalţi despre Simon şi făgădui o mâncare mai consistentă la următoarea noastră masă.

Toată lumea era foarte drăguţă şi îndatoritoare, şi poate că eram eu paranoică – influenţată de Derek – însă, în spatele acelor zâmbete şi acelor ochi blânzi, mi se părea că exista o doză de stinghereală, de parcă nu se puteau opri să nu se gândească la puterile noastre date peste cap. De parcă se gândeau, în pofida voinţei lor, că eram toţi patru nişte veritabile bombe cu ceas.

Nu numai eu nu mă simţeam în largul meu. Când am trecut în camera de zi, Derek şi-a ales un colţ şi s-a retras acolo. Simon abia de-a scos două vorbe. Tori, care de obicei nu voia să aibă nimic de-a face cu noi, a stat aproape lipită de mine, încât m-am gândit că încerca de fapt să-mi şterpelească gogoaşa.

Noi *versus* ei. Monştrii modificaţi genetic versus supranaturalii normali.

Simon şi cu mine am întreţinut cea mai mare parte

din conversaţie. Asta a fost ciudat pentru mine, copila care veşnic se ţinea la marginea unui grup, sperând că nu va fi invitată să vorbească pentru că atunci ar fi putut începe să se bâlbâie. Însă dovada cu greutate consta în mine şi în ceea ce văzusem eu: spiritele celorlalţi copii şi fişierele de pe computerul lui dr. Davidoff.

În timp ce povesteam, am putut zări înţelegere în ochii lor, dar şi îndoială, totodată. Au crezut că experimentul dăduse greş la câţiva subiecţi – ceea ce era exact lucrul de care se temuseră când îl părăsiseră. De asemenea, ne-au crezut când am povestit despre Sanatoriul Lyle, „azilul” în care Grupul Edison ne ţinuse. Când experimentul a eşuat, era normal ca Grupul Edison să fi încercat să-şi ascundă urmele.

Însă restul poveştii? Că ne vânaseră când evadaserăm? Că trăseseră în noi, mai întâi cu săgeţi cu tranchilizante, apoi cu gloanţe adevărate? Că ne încuiaseră în laborator? Că uciseseră trei copii care rataseră reabilitarea?

Păreau scene desprinse dintr-un film. Nu, nu-i bine spus. Ca aspirant la titlul de scenarist/regizor al unui blockbuster, dacă eu aş fi auzit fazele astea, le-aş fi respins ca scandalos de exagerate.

Pot să spun că Andrew ne-a crezut. Şi Gwen, de asemenea – mi-am dat seama după groaza întipărită pe chipul ei. Însă Gwen era cea mai tânără, iar opinia ei nu părea să conteze prea mult. Russell şi Margaret nu şi-au putut ascunde scepticismul şi am înţeles că a-i convinge să ne ajute n-avea să fie chiar atât de uşor pe cât speraserăm noi.

În cele din urmă, am izbucnit:

— Rachelle şi mătuşa mea sunt în pericol. Ar putea fi ucise oricând, dacă nu cumva au fost deja ucise.

— Mătuşa ta este o valoroasă membră a echipei, zise Margaret, cu faţa ei severă impenetrabilă. N-or s-o ucidă. Nici prietena ta nu pare a fi în pericol iminent. E fericită

şi docilă. Şi asta e tot ce vor cere de la ea, deocamdată.

— Dar dacă află adevărul, nu va mai fi nici pe jumătate atât de docilă…

Russell mă întrerupse:

— Atât mătuşa, cât şi prietena ta au ales cum au vrut ele, Chloe. Oricât de dur ar părea că sună. Amândouă te-au trădat. Nu mă aşteptam să fii atât de grăbită să le salvezi.

— Mătuşa mea…

— Da, ştiu, te-a ajutat să evadezi. Dar nu te-ai fi aflat acolo dacă n-ar fi fost trădarea prietenei tale.

Rae îi spusese lui dr. Davidoff despre planurile noastre de evadare, aşa că fuseseră pregătiţi când am încercat să-l punem în aplicare. Ea le crezuse minciunile, când îi spuseseră că voiau să ne ajute, şi socotise că mie îmi spălaseră băieţii creierul.

— A făcut o greşeală. Spuneţi cumva că ar trebui s-o lăsăm să moară din pricina asta? M-am trezit că ridic vocea, aşa că am înghiţit în sec, încercând să rămân calmă, rezonabilă, şi am continuat: Indiferent ce a făcut, ea a considerat că aşa era cel mai corect, la momentul acela, şi eu n-am s-o abandonez acum.

Am aruncat o privire către ceilalţi. Simon încuviinţă repede şi vehement. Derek mormăi, răguşit:

— Mda, a dat-o în bară, dar prostia nu e o crimă capitală.

Apoi cu toţii ne-am uitat la Tori. Mi-am ţinut răsuflarea, simţind greutatea privirilor adulţilor asupra noastră şi ştiind că aveam nevoie de consens în această problemă.

— De vreme ce oricum ne ducem înapoi după mătuşa lui Chloe, atunci şi Rae ar trebui salvată, zise Tori. Şi *amândouă* au nevoie să fie salvate cât mai curând posibil. Se poate ca Grupul Edison să nu fie o adunătură de maniaci răzbunători dornici de crime, dar mama mea este excepţia şi, când am plecat, nu era deloc mulţumită

de dr. Fellows.

— Eu nu cred…, începu Russell.

— E timpul să trecem la partea plicticoasă a discuţiei noastre, exclamă Andrew. N-aţi vrea voi, copii, să vă duceţi la etaj şi să vă uitaţi pe la celelalte camere? Sunt sigur că fiecare dintre voi şi-ar dori o cameră numai pentru el.

— Ne e bine aşa, zise Simon.

Andrew se uită spre ceilalţi. Voiau să ieşim din încăpere, ca să poată delibera dacă să ne ajute sau nu.

Îmi venea să ţip: *Ce mai e de discutat? Oamenii pentru care aţi lucrat cândva ucid copii. Nu e asta misiunea voastră – să vă asiguraţi că activităţile lor nu fac rău nimănui? Nu mai molfăiţi la gogoşi şi faceţi ceva!*

— De ce nu…? începu Andrew.

— Ne e bine aşa.

Acum sună ca un mârâit. Nu era decât tonul prin care Derek anunţa: *vorbesc serios*, însă camera de zi încremeni deodată. Toţi ochii se îndreptară către el, cu îngrijorare.

Derek întoarse capul şi bolborosi:

— Vreţi să ieşim?

— Vă rog, zise Andrew. Ar fi mai uşor…

— Cum doriţi.

Derek ne conduse afară din camera de zi.

— Voi trei duceţi-vă să găsiţi un nou dormitor pentru Tori. Eu îmi mai iau nişte gogoşi.

## cinci

Pe hol, Derek se întoarse.

Simon şi cu mine schimbarăm o privire. Oricât de mult i-ar fi plăcut lui Derek să mănânce, ultimul lucru la care s-ar fi gândit în momentul ăsta era să-şi umple burdihanul. Ceea ce voia să spună, de fapt, era: *luaţi-o pe Tori şi ştergeţi-o de aici, ca să pot asculta eu ce se*

*vorbeşte la întrunire*. Auzul de vârcolac îi permitea să tragă cu urechea şi din bucătărie.

— Lasă-mi şi mie una înmuiată în ciocolată, zise Simon, conducându-ne, pe Tori şi pe mine, către scări.

— Dar tu n-ar trebui să…

— Încercam doar să-ţi mai pun frână, îi aruncă Simon peste umăr. Vino, Tori! Hai să găsim o cameră pentru tine.

După cum s-a dovedit, Tori voia să stea cu mine. Nu că a recunoscut ea asta, bineînţeles. A cercetat celelalte opţiuni, găsind cusururi şi plângându-se de cât de prăfuite erau toate şi cum se părea că era silită să rămână împreună cu mine, până la urmă. M-am oferit să mă mut eu într-altă cameră. Ea s-a dezlănţuit să-mi spună că eram mult prea drăguţă şi că ar trebui să învăţ să-mi apăr drepturile. Am hotărât că era vremea pentru un duş.

Un duş mi-ar fi dat deopotrivă şansa să-mi mai spăl din vopseaua de pe păr. Când fugiserăm de la Sanatoriul Lyle, tatălui meu i se spusese doar atât – că fugisem. El n-avea habar că fusesem prinsă aproape imediat şi dusă la laboratoarele Grupului Edison. Nu ştia cu ce se ocupa Grupul Edison, nici ce era un necromant. Pentru el, fiica lui schizofrenică fugise de la azilul ei şi acum trăia pe străzi, în Buffalo. De aceea, oferise o recompensă. O jumătate de milion de dolari recompensă.

Aş fi vrut să-l anunţ că eram bine. Doamne, cât aş fi vrut. Dar mătuşa Lauren spusese că ar fi mai în siguranţă dacă n-ar afla adevărul, iar Derek fusese de acord. Aşadar, deocamdată, făceam mari eforturi să nu mă mai gândesc la cât de îngrijorat trebuia să fie. Voiam să-i trimit un mesaj de îndată ce ar fi fost lipsit de primejdie s-o fac. Între timp, recompensa lui era o problemă.

Părul meu blond-arămiu era uşor de remarcat şi cu atât mai mult din pricina şuviţelor roşii pe care i le

adăugasem chiar înainte de a fi fost dusă pe sus la Sanatoriul Lyle. De aceea, Derek îmi cumpărase o vopsea cu efect temporar. Vopsea neagră. Tenul meu era prea palid pentru negrul părului, iar acum arătam exact cum v-aţi imagina că arată o necromantă: pielea albă şi părul negru-corb. Supergoth. Dar, din fericire, culoarea începuse să se ducă. Sau cel puţin aşa mi se părea mie.

Tori m-a însoţit pe hol, oferindu-mi sfaturi despre cum să-mi scot vopseaua din păr, devenită Domnişoara de Mare Ajutor la două minute după ce mă făcuse nătângă. În ultimele zile, ăsta părea să fie mersul lucrurilor cu Tori. Începea să se îndrepte, încet-încet, către prietenie, apoi îşi amintea că se presupunea că noi două eram duşmance pe viaţă şi pe moarte.

Acum era în dispoziţia prietenoasă.

— Nu-l spăla de mai mult de trei ori cu şampon, altminteri o să-l faci uscat ca fânul. Am văzut nişte balsam prin baie. Să-l foloseşti negreşit şi să-l laşi să intre bine în păr.

— În clipa asta, părul uscat ar fi mai acceptabil decât părul negru.

Simon îşi iţi capul din camera lui.

— Îţi dai culoarea jos?

— Cât de repede pot.

Şovăi o clipă, iar după expresia din ochii lui mi-am dat seama că era gata să-mi spună ceva ce parcă n-ar fi vrut să-mi spună.

— Ştiu că n-o mai vrei, dar… Adică, dacă e să plecăm…

— În momentul ăsta, trec culoarea neagră la domiciliu forţat.

— Nu-i chiar atât de rău.

Tori îmi şopti, maimuţărindu-se:

— Simon crede că o fată goth e chiar atrăgătoare.

El se uită urât la ea:

— Nu. Voiam doar…

Aruncă o privire nerăbdătoare spre Tori, îndemnând-o să ne lase singuri. Când ea rămase pe loc, el se aplecă la urechea mea, împletindu-şi degetele cu ale mele:

— Ştiu că vrei să scapi de negru. O să-l rog pe Andrew să-ţi aducă o vopsea cu o culoare mai rezonabilă. Nu-mi pasă ce culoare are părul tău; vreau doar să fii în siguranţă.

— Ce drăguţ! comentă Tori.

Simon intră între noi două, cu spatele la ea:

— Poţi să discuţi asta şi cu Andrew. Poate că exagerez eu…

— Nu, nu exagerezi. Totuşi am nevoie de duş, însă n-am să încerc să-mi scot toată culoarea din păr.

— Bine. Ah, şi Derek zicea că te-ar interesa nişte lecţii de autoapărare. Ce-ar fi să încercăm să ne ocupăm de asta după aceea?

Nu prea aveam chef, dar el zâmbea, evident foarte dornic să facă un gest drăguţ, după ce-mi dăduse un vot de blam la reparatul părului. Şi, cum se părea că nu vom avea nimic mai bun de făcut, am răspuns:

— Cum să nu!

— Sună bine, zise Tori. Da, ştiu, nu mă invitai pe mine, dar am putea să tragem amândouă foloase din antrenament. Şi, nu, nu încerc să mă vâr între voi doi. Am terminat-o cu tine, Simon. Cred că tu şi Chloe faceţi cel mai îngreţoşător de drăguţ cuplu care s-a pomenit vreodată. Dar o să vă puteţi uita cu profundă emoţie unul în ochii celuilalt cu altă ocazie. În momentul ăsta, eu am nevoie de lecţii de autoapărare. Aşadar, ne întâlnim toţi trei, afară, în spatele casei. Porni spre scări, strigând în urmă: Şi oricum n-aţi fi fost unul-la-unul prea mult timp. Sunt sigură că Derek va veni să participe şi el, de îndată ce va sfârşi de tras cu urechea.

Când am ieşit din baie, m-am ciocnit de Derek.

— Gata cu şedinţa? am întrebat.

— Mda.

Simon scoase capul pe uşa dormitorului lor, iar Derek îi făcu semn să vină pe hol.

— Unde-i Tori? întrebă.

— Afară. Ne aşteaptă pe noi, aşa că nu putem întârzia prea mult.

— Şi verdictul este? scurtă Simon.

— Gwen şi Andrew ne cred. Margaret bănuieşte că poate n-am înţeles corect situaţia şi ne-am grăbit să tragem concluzia greşită că Liz, Brady şi Amber ar fi fost ucişi. Numai Russell crede că minţim intenţionat.

— Cretinul. De unde a dedus el…?

Derek îl opri cu o privire. Simon îşi înghiţi vorbele şi-i făcu semn lui Derek să continue.

— S-au sfătuit pe calculator şi cu vreo alţi doi membri cu vechime şi… Derek se uită la mine şi i-am citit răspunsul în felul în care privirea i s-a adâncit într-a mea: Vor s-o ia încet, să adune întâi mai multe informaţii. Or să trimită o echipă la Buffalo, în recunoaştere.

Simon se înfurie:

— Sigur, o apucă pe drumul încet dar sigur, în vreme ce Rachelle şi dr. Fellows ar putea fi… Se uită la mine: Pardon.

Am stat aşa, toţi trei, fierbând la foc mic.

M-am întors spre Derek:

— Tu ce crezi c-ar trebui să facem?

— Deocamdată? Să le cântăm în strună.

Glasul îi era răguşit de frustrare.

— Nu putem face nimic altceva. Suntem vânaţi de Grupul Edison. Va trebui să stăm cuminţi.

Am găsit-o pe Tori în spatele casei. Eu i-am cerut iertare că stătusem atâta; băieţii, nu. Simon abia începuse să ne arate o priză de încheietură, când Andrew ne chemă înăuntru.

Russell deja plecase.

— A şters-o, murmură Simon, ca să nu fie nevoit să ne privească în ochi după ce le-a spus celorlalţi că minţim.

Şi Gwen plecase, însă doar ca să cumpere alimente şi mâncare gata preparată pentru cină. Da, se făcuse deja ora cinei. Pentru că ne treziserăm atât de târziu, săriserăm peste masa de prânz.

Am mâncat împreună cu Andrew, Gwen şi Margaret. Ne-au prezentat planul în termeni optimişti, fireşte – făceau doar o recunoaştere rapidă la faţa locului, pentru a pregăti operaţiunea de salvare.

— Deci, copii, zise Andrew, în următoarele câteva zile veţi avea trei lucruri de făcut. Să vă odihniţi. Să ne spuneţi tot ce ne puteţi spune despre laborator. Şi să faceţi puţin antrenament.

— Antrenament?

Cuvântul îi atrase brusc atenţia lui Tori. Şi mie.

Gwen zâmbi.

— Da. Pentru asta suntem noi două aici, eu şi Margaret.

— Iar eu o să lucrez cu Simon, zise Andrew, deşi ştiu că tatăl tău te pregăteşte de ani buni.

— Sunt sigură că o să-i prindă bine exerciţiul, zise Tori.

Simon o concedie cu un gest. Andrew se prefăcu că nu vede.

— Cât despre Derek…, începu Andrew.

— Mda, ştiu. Nu există profesori vârcolaci pentru mine.

— Adevărat, dar avem totuşi pe cineva. Tomas, un membru semidemon, care locuieşte în New Jersey. Poate ţi-l mai aminteşti, de pe vremea când locuiai în laborator. A fost unul dintre membrii echipei responsabile de secţiunea vârcolacilor din proiect.

Mi s-a părut mie sau Derek chiar a tresărit? Nu l-aş fi condamnat dac-ar fi făcut-o. Derek trăise în laborator

până când tatăl lui Simon îl luase la el şi secţiunea aceea a experimentului fusese abandonată. Ceilalţi trei vârcolaci fuseseră deja ucişi. Întâlnirea cu unul dintre „supraveghetorii” lui cu siguranţă n-avea să fie una fericită.

— Tomas a părăsit Grupul Edison mai înainte să fii luat tu din laborator, în primul rând pentru că nu era de acord cu modul în care eraţi voi trataţi. Dar ştie mai multe despre vârcolaci decât oricine altcineva dintre cunoscuţii mei. Tatăl tău îi cerea mereu sfaturi despre cum să te crească.

Umerii lui Derek se destinseră.

— Da?

— Acum e plecat cu treabă, dar se va întoarce săptămâna viitoare. Dacă vom fi tot în aşteptare, înainte de a porni la acţiune – deşi eu sper că n-o să fim –, o să ai pe cineva cu care să te consulţi şi care să-ţi răspundă la orice întrebări ai putea avea.

## şase

După cină, Andrew ne-a avertizat că la zece se va da stingerea. Până atunci, el avea să se ocupe de nişte treburi restante, iar noi puteam să ne distrăm cum voiam.

Problema era că noi nu voiam să ne distrăm. Nici să dormim bine o noapte întreagă. Noi ne voiam vieţile înapoi – să oprim Grupul Edison, să le eliberăm pe mătuşa Lauren şi pe Rae, să-l găsim pe tatăl băieţilor şi să-i dăm de ştire tatălui meu că eram în siguranţă. Să stăm degeaba, învârtind piesele pe nişte table de joc, ar fi fost o tortură… şi exact asta ne sugerase Andrew, restul casei fiind, altminteri, lipsit de orice mijloc de distracţie.

Tori şi cu mine tocmai ne îndreptam spre camera noastră, când Gwen a apărut pe hol ca să ne spună la

revedere.

— Pot să vă întreb vreo două lucruri, înainte să plecaţi? strigă Tori după Gwen, care se grăbea să coboare scările. Sunt novice în ceea ce priveşte treaba asta cu vrăjile şi ştiu că mâine vom începe lecţiile, dar dacă aţi avea un pic de timp ca să-mi răspundeţi la nişte întrebări.

— Întotdeauna. De regulă, eu sunt învăţăcelul pe aici, aşa că şi eu abia aştept lecţiile. Vino în camera de zi şi o să stăm de vorbă.

Întrebări…

Am simţit un ghimpe de invidie. Şi eu aveam întrebări. Tone! Şi pe cine primisem drept profesor? Pe Margaret, care nu era chiar genul de hai să stăm aici şi să vorbim. Ca să nu mai pun la socoteală faptul că ea era una dintre cei ce se îndoiau de spusele noastre.

Mi-am târşâit picioarele fără chef pe scări în sus şi n-am observat că uşa camerei băieţilor era deschisă până când Derek n-a întins mâna spre mine, atingându-mi uşor cotul.

— Bună, am zis, forţându-mă să zâmbesc.

— Ai treabă? zise el, aproape şoptit.

— Aş vrea eu. Ce s-a întâmplat?

A aruncat o privire în spate, spre uşa de la baie. Se vedea lumină pe sub ea. Făcu un pas mai aproape de mine, coborându-şi vocea şi mai mult.

— Mă gândeam că, hm, dacă nu eşti prinsă cu vreo treabă, am putea să… Uşa de la baie se deschise brusc şi Derek tresări. Simon ieşi.

— A, ce bine c-ai găsit-o pe Chloe, zise el. Aşadar, ce facem? De data asta n-o să ratez aventura.

— Toate aventurile noastre sunt accidentale, am zis eu, şi ne-am fi bucurat să le ratăm pe cele mai multe dintre ele. Mi-am ridicat ochii spre Derek. Ce spuneai?

— Nimic. Doar că n-ar trebui să facem prea mult.

— Bine. Deci, ce facem?

— Nimic, în seara asta. Doar... nu contează.

Se retrase în cameră.

M-am uitat la Simon.

— Mda, se poartă ciudat. O să vorbesc cu el. Te caut eu, în câteva minute.

Dădeam să intru în camera noastră, când a apărut şi Tori. Am intrat împreună şi am stat de vorbă, o conversaţie chinuită, din fericire întreruptă de bătăile lui Simon la uşă.

— Sunteţi îmbrăcate? întrebă el şi începu s-o deschidă.

— Hei!? făcu Tori. N-ai putea să ne dai măcar şansa să răspundem?

— Era o prevenire, nu o întrebare. Eram doar politicos.

— Să fii politicos înseamnă să aştepţi să...

Am ridicat mâna. Atât a fost de ajuns ca să pun capăt ciorovăielii.

— Am găsit ceva, zise Simon, intrând.

Scoase o cheie veche din buzunar şi îmi zâmbi larg.

— Era lipită cu bandă adezivă în fundul sertarului dulapului meu de haine. Ce crezi? Comoară îngropată? Culoar secret? Camera încuiată unde o ţin pe bătrâna nebună, mătuşa Edna?

— Probabil descuie un *alt* dulap de haine, zise Tori. Unul pe care l-au aruncat în urmă cu vreo cincizeci de ani.

— E tragic să fii născut fără pic de imaginaţie. Oare se organizează teledonuri pentru asta? Simon se întoarse iar spre mine: Chloe, dă-mi o mână de ajutor.

Am luat cheia. Era grea şi ruginită.

— Fără îndoială că e veche. Şi *a fost* ascunsă. Mi-am ridicat privirea spre el: Te plictiseşti, nu?

— De moarte. Aşadar, vii să explorăm?

Tori îşi dădu ochii peste cap.

— Eu cred că o să mă întind în pat şi-o să visez că sunt acasă, cu nişte prieteni care nu cred că vânătoarea

de uşi încuiate e distractivă.

— Hei, doar ţi-am spus că noi nu suntem tipi de viaţă, zise Simon. Cu cât mai mult timp petreci cu noi, cu atât se toceşte mai tare relaţia. Se uită la mine: Vii?

Fiindcă nu i-am răspuns imediat, zise: Nu? şi dezamăgirea îi coborî vocea, mai înainte s-o ridice iarăşi, cu un zâmbet forţat. Asta-i mişto. Eşti obosită…

— Nu de asta. Doar că… ar trebui să identificăm băiatul pe care l-am văzut eu şi să descoperim dacă are vreo legătură cu casa asta.

— Ce băiat? întrebă Tori.

I-am povestit despre spirit, apoi am zis:

— Ştiu că Derek a zis că n-ar trebui să facem prea multe în seara asta, dar…

— Dar, aparent, avertismentul ăsta e valabil doar pentru noi, fiindcă el este afară, în clipa asta, căutând indicii despre băiatul ăla. Nu vrea să ne amestece şi pe noi. A zis că ar bate la ochi dacă am scotoci cu toţii prin împrejurimi.

Aşadar Derek făcea căutări fără mine? Am simţit un junghi de… nu ştiu, dezamăgire, cred. Apoi m-am gândit la ce se întâmplase mai devreme, pe hol. Oare încercase să mă invite să-l însoţesc? Dezamăgirea crescu.

— Ce-ar fi să-ncepem lecţiile alea de autoapărare? propuse Tori.

— Bine, cred…, zise Simon. Mai bine decât nimic.

— De fapt, eu aş avea altceva de făcut, am zis eu. Voi doi vedeţi-vă de treabă.

Se uitară la mine de parcă le-aş fi sugerat să înoate cu rechinii. Nu-i exagerată comparaţia. Simon şi Tori făcând exerciţii de autoapărare, numai ei doi, în mod clar s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge.

— La ce te gândeşti? întrebă Simon.

— Păi… Adică, mătuşa mea… Ce-am văzut, noaptea trecută… Mi-ar plăcea să…

— Să încerci s-o invoci, sfârşi Tori în locul meu. Să

vezi dacă e moartă, nu?

Simon îi aruncă o privire încruntată pentru că vorbea atât de pe şleau, dar eu am încuviinţat:

— Da. Şi pe Liz. Vreau s-o contactez pe Liz. Ne-ar fi de folos să căutăm indicii. Problema e că, dacă m-apuc să invoc, s-ar putea să-l aduc înapoi pe celălalt tip.

— Şi iată de ce n-ar trebui să fii singură, zise Simon. O să stau cu tine.

— Şi eu, zise Tori. Dacă îl invoci pe tipul demon, poate îl fac eu să vorbească.

Întinse o mână. O sferă de energie începu să i se rotească în palmă.

— Bine, am zis eu.

## şapte

Invocarea spiritelor nu e nici pe departe atât de interesantă ca în filme. Practic, este inversul modului în care gonesc un spirit. Închid ochii şi îmi închipui cum trag afară un spirit în loc să-l împing înapoi înăuntru.

Ideal ar fi să am un obiect care a aparţinut decedatului. Înainte, mă foloseam de un hanorac de-al lui Liz, până să mi-l confişte mama lui Tori. De la mătuşa mea nu aveam nimic. Aşadar, singura şansă să reuşesc ar fi fost să dea ele târcoale prin jur, aşteptând să le contactez.

Aveam motive să bănuiesc că un spirit în mod sigur dădea târcoale prin jur – ticălosul de dimineaţă. Deşi mă simţeam tentată să-i mai pun întrebări, un glas din mintea mea – care semăna suspect de mult cu al lui Derek – mă prevenea să n-o fac. Nu voise să se arate nici înainte, iar eu îl enervasem rău când îl trimisesem înapoi. Aşadar, în timp ce stăteam pe podea, în camera noastră, am avut grijă să menţin foarte clare în minte imaginile mătuşii mele şi a lui Liz, alternându-le între ele.

În timp ce speram că n-am s-o văd pe mătuşa mea,

chiar îmi doream s-o contactez pe Liz, fosta mea colegă de cameră de la Sanatoriul Lyle. Ea fusese ucisă în noaptea în care sosisem eu acolo. Îi luase ceva timp până să creadă că murise, dar după ce se convinsese, refuzase să se ducă în partea cealaltă. Rămăsese şi ne ajutase.

Nu doar că un spirit era iscoada ideală, însă Liz era acelaşi tip de semidemon ca şi băiatul de azi-dimineaţă – telechinetic, asta însemnând că ea era un poltergeist. Aşa că, da, Liz ne-ar fi fost de mare folos acum; dar, mai mult decât atât, voiam barem s-o văd, să fiu sigură că era bine.

— Pandantivul ăla se presupune că te fereşte de a vedea spirite, nu? întrebă Tori, după câteva clipe de încercări nereuşite de invocare.

Simon deschise gura să-i spună să nu mă întrerupă, dar i-am luat-o înainte.

— Evident că le văd şi cu el, am zis. Fie nu are efect, fie lucrurile ar fi mult mai rele fără el, şi sunt sigură că o să probez asta, în cele din urmă. Vreau să vorbesc întâi cu Margaret despre el.

— Bine, dar dacă ţine spiritele la distanţă, poate de aceea nu vine Liz.

Era un sâmbure de adevăr în asta. Şi totuşi... mi-am pipăit pandantivul. Dacă îşi îndeplinea funcţia, ce altceva mai ţinea la distanţă? Ceva mai rău decât băiatul ăla semidemon telechinetic?

— De ce nu ţi-l scoţi? începu Tori.

— Pentru că ea..., izbucni Simon, dar se stăpâni. Las-o să mai încerce puţin cu el la gât. Lucrurile astea au nevoie de timp, iar noi n-avem de ce să ne grăbim. Dacă te-ai plictisit, camera noastră e liberă.

Tori păru gata să-i servească o replică, dar nu putea, nu când ceea ce spusese el era rezonabil.

— Nu m-am plictisit, zise ea, iar eu mi-am reluat invocarea.

Din cauză că Liz era cea pe care voiam într-adevăr s-o văd, asupra ei m-am concentrat, îndreptând numai când şi când câte-o chemare către mătuşa mea, rugându-mă să nu-mi răspundă. În cele din urmă, când Liz n-a răspuns, am reluat în forţă apelurile către mătuşa Lauren. Dacă voiam să mă încredinţez că era încă în viaţă, trebuia să ştiu că încercasem cât putusem eu de mult s-o invoc.

— Nu, şopti Tori.

Am deschis ochii imediat.

— Nu, ce?

Ea se încruntă.

— Ai spus „nu”, am stăruit eu.

— Hm, nu, n-am deschis gura.

— N-a zis nimic, întări Simon. Trebuie să fi auzit un spirit.

Am închis ochii şi m-am concentrat asupra lui Liz.

— Nu, şopti slab o voce de femeie. Te rog, puiule.

Mi s-a strâns inima. Nu era Liz. Însă nu era nici cum îmi spunea mie mătuşa Lauren. Sau era? Nu ştiam sigur.

— Dacă eşti aici, indiferent cine eşti, te rog, aratăte.

Nimic.

— Amuleta, şopti Tori. Dacă nu poate răzbate până la tine, înseamnă că asta o opreşte.

Mi-am dus mâna la medalion.

— Nu! şopti vocea. Nu e bine.

— Nu vrei să mi-l dau jos?

Niciun răspuns. Mâinile îmi tremurau atât de rău, că mă loveam peste gât cu amuleta.

— Haide, zise Simon. Suntem lângă tine. Dacă se întâmplă ceva, ţi-l pun eu la loc.

Am început să-l ridic.

— Nu! Te rog, puiule. Prea periculos. Nu aici. O să vină el.

— Cine o să vină?

Tăcere. Apoi mi s-a părut că o aud şoptind, dar mult

prea slab ca să desluşesc ceva.

— Încearcă să mă avertizeze de ceva, dar n-o aud, am spus.

Simon îmi făcu semn să-mi scot medalionul. L-am ridicat deasupra capului…

— Ce naiba faci? izbucni un urlet.

Derek veni la mine cu paşi mari şimi smuci amuleta în jos, la loc.

— Invoci fără amuletă? Ai înnebunit? Nu mai departe de azi-dimineaţă, un spirit te-a ademenit pe acoperiş şi-ar fi putut să te omoare.

Simon se ridică în picioare.

— Ia-o uşor, da? Încercam s-o prindem pe Liz. Apoi un spirit a vrut s-o avertizeze pe Chloe despre ceva, dar nu-l putea auzi, aşa că noi i-am sugerat să-şi scoată medalionul, să vedem dacă asta l-ar fi ajutat să se materializeze.

Încruntătura tipică a lui Derek nu s-a înmuiat.

— Doar pentru că i-aţi sugerat voi nu înseamnă că trebuia să vă asculte. Ştie ea mai bine.

— Nu de-asta, dar sugestia mi s-a părut nimerită, am zis eu. Am avut grijă. Dacă te-ai fi oprit să priveşti, în loc să dai buzna aici, ai fi văzut şi tu asta.

Derek continua să mă fulgere cu privirea, aplecat deasupra mea. Nimeni nu stă în faţa oponentului atât de ameninţător ca Derek, dar aveam destulă experienţă cât să nu mă pierd cu firea.

— O să-mi las medalionul la gât, am zis eu, dar o să încerc din nou. Dacă spiritul mai e încă aici, atunci s-ar putea să mi-l scot.

— Cine e?

— M… m…, am îngăimat eu, cu o durere în piept. P-poate mătuşa mea. N-nu cred, dar… ar trebui să încerc din nou.

La acestea, o parte din mânie i se mai risipi de pe chip. Îşi trecu o mână prin păr, oftă, apoi dădu din cap:

— Bine. Ar trebui. Dacă se întoarce şi dacă pare să te avertizeze, atunci… mai vedem ce putem face în privinţa medalionului.

I-aş fi putut atrage atenţia că eu hotărăsc, dar începuse să se calmeze şi n-aveam de gând să-l zgândăresc iar.

Şi-atunci am încercat din nou. Fără noroc.

— Nu vrea s-o invoc aici, am zis eu.

— Zău? Probabil pentru că l-ai putea aduce şi pe cretinul ăla de semidemon. Derek făcu o pauză, apoi coborî sarcasmul cu o măsură mai jos. O să mergem mâine la o plimbare, o să ne îndepărtăm de casă şi o să încerci din nou.

— Vin şi eu, zise Tori. Şi dacă se arată idiotul…

Îşi ridică mâna. O sferă de energie apăru, rotindu-se în vârful degetelor. Rânjii şi îşi dădu mâna pe spate, aruncând-o ca pe o minge de baseball. Sfera se izbi de perete şi explodă într-o ploaie de scântei, pârlind tapetul decolorat.

— Hait, zise ea.

Derek se răsuci spre ea:

— Ce naiba crezi că faci?

— Mă dau mare. N-am ştiut c-o să facă aşa.

El se duse la perete şi-l şterse cu mâna. Urmele rămaseră.

— N-o să observe nimeni, zise Tori. Şi dacă or să vadă, sigur n-or să dea vina pe vrăjile mele.

— Nu-i vorba de-asta. Te-ar fi putut vedea careva.

— Deci o să dau de necaz pentru că am stricat tapetul. Las' că supravieţuiesc.

— Nu pricepi, nu? Nu putem face chestii dintr-astea. Ei deja sunt îngrijoraţi de cât de puternici suntem noi. Trebuie s-o lăsăm mai moale, altminteri o să-i facem atât de nervoşi, încât s-ar putea să decidă că într-adevăr ar trebui să fim închişi într-un laborator.

— Ei, mergi prea departe, zise Simon. Când Derek se

întoarse către el, îşi ridică mâinile şi îşi coborî vocea: Uite, ştiu ce te îngrozeşte…

— Nu mă-ngrozeşte nimic.

— Bine, numai… Şi eu cred că trebuie să fim prudenţi, dar ei deja ştiu despre experimente. Nu se aşteaptă să fim supranaturali obişnuiţi. Da, probabil că tu n-ar trebui să te-apuci să arunci cu mobila de pereţi, iar Tori ar trebui să fie mai atentă cu bilele de foc, dar în general… ei, bine…

— S-ar cuveni s-o afle şi ei, zise Tori. Dacă noi am încercat să-i convingem că Grupul Edison ne-a dat peste cap, atunci poate că e nevoie să vadă dovada. S-ar cuveni să ştie că eu pot face chestii ca asta. S-ar cuveni să ştie că tu poţi azvârli o canapea în partea cealaltă a camerei. S-ar cuveni să ştie că micuţa Chloe poate învia morţii.

— Nu. Când nimeni nu răspunse, Derek se uită de la o faţă la alta şi se opri asupra mea. Categoric, nu.

— Hm, eu eram cea care-mi ţineam gura închisă, am zis eu.

— Eu spuneam doar, pentru toţi patru, că trebuie să ne abţinem. Nu le putem da niciun motiv… îşi ridică iute capul: Vine Andrew.

O ultimă privire spre tapetul ars şi ne mână afară din cameră.

Andrew voia să ne ducem la culcare, aşa că Simon plecă să-şi verifice zahărul din sânge, pentru noapte. Eu am coborât la parter să beau nişte apă şi tocmai scoteam un pahar din bufet, când intră Andrew.

— Simon zice că ai avut probleme cu dormitul, aşa că o să-ţi dau asta. Îmi puse în palmă o pastilă micuţă: E o jumătate de doză dintr-un somnifer care se eliberează fără reţetă. Nu-ţi cer s-o iei. N-o să te întreb nici dacă ai luat-o sau nu. Sunt sigur c-ai înghiţit destule somnifere la Sanatoriul Lyle. Doar cred că e important pentru tine să

prinzi o noapte de somn bun. Dacă te hotărăşti s-o iei, apa e în frigider.

Ieşi. M-am uitat lung la pastilă. S-o fi luat, mi se părea un chiul. Trebuia să învăţ să mă descurc cu spiritele, pentru că n-aveau să dispară prea curând. Însă Andrew avea dreptate – trebuia să dorm. Dacă aş fi fost odihnită, mi-ar fi prins bine la antrenamentele din ziua următoare. Şi totuşi…

— Ia pastila.

Am tresărit speriată. Derek intră, se duse la dulap şi luă două mere din fructieră.

— Ai nevoie de somn. Că înduri tu chinuri n-o să impresioneze pe nimeni. E doar o prostie.

Ah, Derek! Mereu atât de încurajator.

— Dar tu? am zis. Parcă socoteai că te paşte iar o Preschimbare, curând.

— N-o să fie în noaptea asta. Dar dacă o să fie, o să…

Ridică din umeri şi muşcă din măr.

— O să vii să mă chemi?

— Mda, mormăi el, cu gura plină de măr.

Mi-am umplut paharul din carafa cu apă din frigider.

— Deci, ce crezi…?

M-am întors la jumătatea propoziţiei şi am descoperit că vorbeam singură, în timp ce uşa bucătăriei se închidea.

## opt

Am luat pastila şi am căzut imediat într-un somn adânc. Când m-am trezit, chiar m-am simţit revigorată, dar camera era întunecată. Lăsasem storul ridicat, seara, aşa cum fac întotdeauna. Probabil îl coborâse Tori. Am căscat şi m-am întors în pat să mă uit la ceas…

3.45 A.M.

Am gemut, am încercat să adorm la loc şi am reuşit, însă m-am trezit auzind un plâns.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat în jur. Ceasul afişa 5.28.

Un fornăit în dreapta mea; m-am uitat la Tori, ghemuită în patul ei. Plângea în somn? Ea mormăi, apoi reîncepu să sforăie, dar eu continuam să aud smiorcăitul slab al cuiva care plângea înăbuşit. M-am uitat scrutător la ea. Dormea buştean.

Am auzit un alt fornăit, care se sfârşi într-un icnet, în mod clar venind dinspre patul lui Tori. M-am dus până la ea. Totuşi obrajii ei păreau uscaţi. Ba chiar am atins unul, ca să mă conving.

Un scâncet lung şi înăbuşit mi-a dat furnicături pe ceafă. Venea de sub pat.

M-am dat înapoi.

*Hm, ce crezi tu că e acolo, jos? Baubaul?*

Da, un monstru sub pat era un oribil clişeu… dar asta nu însemna că aveam să mă şi uit.

*Parcă era vorba că o să înfrunţi orice spirit, de acum înainte?*

Poate mâine… preferabil la lumina zilei.

Vocea mea lăuntrică scoase un suspin prelung, de victimă.

*Ştii cine e. Acelaşi cretin; strofa a doua. Încearcă să te ducă de nas cu plânsul. Nu te poţi întoarce în pat acum, că ar fi în stare să te sufoce cu o pernă.*

Drace, mulţumesc. Asta chiar o să mă ajute să dorm.

*Ridică storul; Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla o să fie s-o trezeşti pe Tori. Lasă, să-i fie de învăţătură pentru că l-a coborât.*

Corect. Când m-am îndreptat spre fereastră, am văzut un oval întunecat lângă patul lui Tori. Ei, poftim! Un singur covor aruncat în cameră şi ea şi-l trage la marginea patului ei.

Ridicasem storul pe jumătate, când am zărit o mişcare fugară. Ceva picurase de pe marginea patului lui Tori, dar nu se auzise niciun clipocit slab ca de robinet prost

închis – covorul probabil îl absorbise.

Am tras din nou de stor şi razele lunii inundară camera, iluminând...

Storul mi-a scăpat din mână, zburând în sus cu un *flap-flap-flap*. M-am clătinat şi-am dat peste noptieră. Ceasul a căzut pe podea.

Ovalul întunecat de lângă patul lui Tori nu era un covor, ci era o baltă de sânge. Mi-am ridicat privirea spre cearşafurile năclăite de sânge, apoi mai sus către...

Corpul de pe pat era plin de sânge, capul era zdrobit, faţa însângerată şi...

Mi-am întors brusc ochii, simţind că mi se face greaţă, scâncind numele lui Tori. Apoi am văzut şi restul trupului, cu dâre de sânge, dar întreg. Nu purta decât pantalonii de pijama, iar după pieptul gol mi-am dat seama că era bărbat. Un băiat, cam de vreo treisprezece, paisprezece ani, cu părul blond-închis mânjit de sânge şi stropit de...

Am icnit. Am clipit îndârjit şi băiatul a dispărut. În locul lui, şedea întinsă Tori, dormind profund, încă sforăind. Privirea mi s-a îndreptat glonţ spre podea. Nimic. Niciun strop de sânge. Niciun covor.

Pe când mă holbam la locul gol de pe podea, mi-am amintit de sângele care picura. Nu făcuse niciun zgomot. O amintire fantomatică, la fel ca fata din popasul camioanelor şi ca omul din uzină. Oribile morţi, derulate la nesfârşit, ca filmele mute.

*Deci nu-ţi poate face niciun rău, este?*

Nu, nu-mi putea face rău. Putea să mă sperie. Putea să mă tulbure. Putea să-mi rămână întipărit în creier pentru totdeauna. Dar, fizic, nu-mi putea face niciun rău.

În clipa în care m-am suit din nou în pat, plânsul cu suspine a început din nou. Apoi se auzi ceva ce semăna a râs. M-am ridicat în capul oaselor, dar camera s-a cufundat în linişte. M-am uitat în jur. Un alt zgomot, de data asta cumva între un suspin şi un hohot de râs.

Poate că o fi fost doar scena morţii derulată, dar de

regulă nu aveam şi coloana sonoră la vizualizare. Nu ignoram posibilitatea ca băiatul acela semidemon să fi fost regizorul acestui mic scenariu. Dacă nu mă îngrozise demonstraţia lui de forţă ca poltergeist, poate avea să-i meargă cu o sinistră scenă a morţii. Am început să mă întind la loc în pat, apoi m-am oprit. Derek îmi făcuse morală, mai devreme, pentru că mă încăpăţânasem să înfrunt ceva singură. Deja îl lăsasem pe spiritul acesta să mă prostească o dată. N-aveam de gând să repet greşeala. M-am dat jos din pat şi m-am îndreptat spre camera băieţilor.

M-am oprit la uşa lor puţin întredeschisă. Îl puteam auzi pe Simon sforăind. Derek, ca de obicei, nu se auzea. Am făcut un pic de zgomot pe hol, tuşind şi bătând din picioare ca şi cum aş fi mers. M-am simţit ca un puşti care dă cu pietricele în fereastra unui prieten, ca să vadă dacă iese pe-afară să se joace. Niciun răspuns.

Am crăpat uşurel uşa de vreo câţiva centimetri şi am stat pe loc, aşteptând. Să dau buzna în camera băieţilor când ei dormeau… ei, bine, nu prea îmi venea s-o fac, nu când ştiam că Derek dormea numai în şort.

Am mai tuşit şi m-am foit niţel. Când Derek tot nu s-a trezit, am aruncat o privire înăuntru. Simon era culcat în patul cel mai aproape de uşă, cu cearşafurile înfăşurate în jurul lui. Patul lui Derek era gol.

M-am uitat spre baie, dar uşa era deschisă şi înăuntru era întuneric. M-am gândit la acoperiş, dar după cele petrecute noaptea trecută, l-am lăsat pentru la urmă. Atunci, la parter. Prima oprire? Bucătăria, fireşte. Am găsit un pahar de lapte pe jumătate golit şi o farfurie cu urme de firimituri aşezată frumos în chiuvetă.

Când treceam printre camerele de la primul etaj, mă tot uitam în lungul holului, la uşa din spate. Spusese că avea să mă cheme dacă ar fi început Preschimbarea, nu-i aşa? Oare plecase singur? o săgeată zbârnâi prin mine,

simţindu-mă dată la o parte.

Şi ce dac-o făcuse? Era dreptul lui. Nu avea nevoie de ajutorul meu. Doar că păruse să aprecieze faptul că m-am aflat lângă el, iar mie îmi plăcuse asta, să fiu în stare să fac ceva pentru el.

M-am dus la uşa din spate. Fără îndoială, era descuiată. Mi-am înăbuşit noua înţepătură de dezamăgire şi am deschis-o. În spatele casei era o curte mică, înconjurată de pădure. Soarele începuse să se ridice deasupra copacilor. Am ieşit afară şi m-am uitat cu atenţie înjur.

— Derek? am strigat.

Niciun răspuns.

Am mai făcut vreo câţiva paşi, apoi am strigat, ceva mai tare:

— Derek? Eşti aici?

O creangă trosni în pădure. Mi l-am imaginat pe Derek, în toiul Preschimbării, incapabil să răspundă, şi m-am grăbit spre marginea pădurii. Zgomotul a încetat şi m-am oprit la capătul potecii care ducea în pădure, scrutând prin întunericul de sub copaci, ciulind urechea. O altă trosnitură. Ceva ca un geamăt.

— Derek? Eu sunt.

Am intrat în pădure. N-am făcut decât vreo câţiva paşi şi lumina dimineţii s-a stins, iar întunericul m-a învăluit.

— Derek?

Am tresărit de spaimă când el a apărut de după cotul potecii. N-aveam nevoie de lumina din plină zi ca să văd expresia de pe chipul lui. Nici nu era nevoie să-i văd faţa ca să ştiu că avea necazuri, ci doar încordarea umerilor şi paşii mari cu care s-a repezit spre mine.

— Eu… eu…, am început.

— Ce naiba faci, Chloe? Am spus că o să venim aici, afară, mai târziu şi o să încercăm să contactăm spiritul ăla. Cuvântul-cheie? Noi. Dacă eşti aici…

Mi-am ridicat mâinile:

— OK, m-ai prins. M-am furişat afară de capul meu, sperând că n-o să observe nimeni. De aceea te strigam pe nume.

Asta îl făcu să se oprească.

Am continuat:

— Am avut o altă întâlnire în camera mea şi m-am gândit, după cele de ieri, că mai bine aş căuta un sprijin. Tori şi Simon dormeau, dar tu erai treaz, aşa că te-am căutat pe tine.

— Oh.

Îşi trecu o mână peste gură şi mormăi ceva ce ar fi putut fi o scuză.

— Te Preschimbi? l-am întrebat.

— Hm? Nuu. Aş fi venit să te iau şi pe tine dacă începea.

— Bine. În zilele astea, sistemul tovărăşiei e o idee deşteaptă pentru amândoi.

M-am întors spre curte. Derek m-a urmat. Poteca era îngustă, dar el mergea pe lângă mine, atât de aproape, încât mi-a atins de vreo câteva ori cotul, până să bolborosească şi să se dea înapoi, lăsându-mă s-o iau eu prima.

— Deci ce făceai? l-am întrebat. O plimbare în zori de zi?

— Mă uitam pe-aici. Pur şi simplu… n-aveam stare.

M-am uitat peste umăr la el, observându-i încordarea de pe faţă şi modul cum îşi rotea rapid privirea în jur. Mai degrabă nelinişte decât neastâmpăr. Am ieşit din pădure în curte şi m-am întors cu faţa la el.

— Te frământă ceva?

— Nu. După o pauză, spuse: Mda. Nu puteam dormi, aşa că m-am dus pe acoperiş şi mi s-a părut că văd ceva aici, jos. O lumină printre copaci. Totuşi n-am găsit nimic.

— Vrei să mai cauţi? am întrebat.

— Mda, poate.

— Atunci, te las.

Am luat-o spre uşă.

— Nu, zise el repede şi întinse mâna să mă apuce de braţ, dar se opri mai înainte de a mă atinge. Vreau să spun, dacă eşti obosită, e-n regulă. Dar nu trebuie să pleci.

— Bine.

Dădu din cap. Şi am rămas stând acolo. După câteva clipe, îşi frecă apăsat ceafa şi îşi roti umerii.

— Deci, ăăă, ziceai ceva despre un spirit?

— Da.

I-am povestit ce se întâmplase.

— Eşti bine? întrebă, când am terminat.

— Speriată, dar, fireşte, sunt bine.

Continuă să se uite la mine, ca şi când nu m-ar fi crezut, iar eu am turuit mai departe:

— Deci ai găsit ceva, aseară, când ai căutat prin casă?

Clătină din cap.

— Am încercat să ajung în pivniţă, dar era încuiată. Ar trebui să fie o cheie pe undeva.

— O încuietoare de tip vechi, pentru care ar fi nevoie de o cheie de tip vechi?

— Da, dar de unde…?

— Tu şi Simon ar trebui să comunicaţi mai bine. El a găsit-o deja. Adică, o cheie, în orice caz. Ar trebui să verificăm dacă se potriveşte mai înainte să se mai scoale careva.

Ajunseserăm aproape de uşă, când aceasta se deschise. Andrew ieşi să se uite, încruntându-se. N-a spus nimic, dar privirea pe care ne-a aruncat-o semăna foarte tare cu aceea pe care o primiserăm de la personalul din Sanatoriul Lyle când Derek şi cu mine fuseserăm surprinşi ieşind împreună din spaţiul de intervenţie. Andrew părea ceva mai nesigur, de parcă spera că greşeşte. Amintindu-mi că mă văzuse ţinându-mă de mână cu Simon, noaptea trecută, nu l-am condamnat pentru asta.

Ultima oară când Derek şi cu mine fuseserăm prinşi împreună, eu îngăimasem nişte scuze. El nu spusese nimic, iar asta mă scosese din sărite. Dar avusese dreptate să tacă – scuzele mele nu făcuseră decât să întărească impresia că făcuserăm ceva pentru care trebuia să ne cerem scuze. Andrew nu ne prinsese făcând-o, nici ţinându-ne de mână, nici măcar ieşind din pădure. Eram în curte împreună, la lumina zilei, plimbându-ne şi vorbind. Nimic rău în asta. Şi-atunci de ce continua să se uite la noi de parcă ar fi aşteptat o explicaţie?

— S-a mai încălzit afară, am zis eu. S-ar putea să vedem soarele astăzi.

Un lucru foarte cuviincios şi dezinvolt de spus. Derek chiar mormăi:

— Sper.

Expresia lui Andrew nu se schimbă.

— Ceilalţi s-au trezit? am întrebat. Dormeau duşi când am plecat noi.

— Nu încă. Voiam să pregătesc micul dejun, când am observat că uşa din spate e deschisă.

— M-am gândit că n-ar trebui s-o închidem, am zis. Probabil că ai vrea să ştii pe unde suntem, nu?

Încuviinţă din cap şi ne făcu semn să intrăm, aşteptând până ce am fost înăuntru, apoi întorcându-se să se uite afară, la pădure, încruntându-se, înainte de a închide uşa şi a trage zăvorul.

Derek s-a dus sus, să facă un duş. Eu voiam să văd ce făcea Tori, dar Andrew avea nevoie de o mână de ajutor la bucătărie, şi mă rugă să aşez eu masa, până prăjea el şunca.

— Eşti scriitoare, deci presupun că-ţi place să citeşti, zise el. Care sunt autorii tăi preferaţi?

Am înşirat pe nerăsuflate câteva nume.

El râse.

— Simon a avut dreptate. Cărţile cu prinţese pentru fete de societate nu sunt de tine. Am ceva care s-ar putea să-ţi placă, multă acţiune şi aventură. E încă în formă de manuscris, dar dacă vrei să arunci o privire, te las să-mi împrumuţi laptopul. Mi-ar plăcea să-ţi aflu părerea – rânjii peste umăr spre mine –, dacă nu te deranjează să fii publicul-test.

— Nu, ar fi grozav. Despre ce e vorba?

Fără îndoială că a făcut-o să sune promiţătoare, după care am mai vorbit puţin despre cărţi. Apoi m-a întrebat cum preferam ouăle şi în timp ce le spărgea în tigaie, pentru noi, zise:

— Câte ştii tu despre vârcolaci, Chloe?

— Doar ce-am aflat de la Derek.

— Ei, bine, nici eu nu sunt expert. Dar Tomas mi-a spus, cu ani în urmă, că întotdeauna trebuie să ţii minte un lucru atunci când ai de-a face cu un vârcolac. S-ar putea să arate ca tine sau ca mine, dar nu este. Este numai pe jumătate om.

M-am zbârlit. Auzisem destulă teorie din asta la laborator.

— Şi jumătate monstru? am zis, cu vocea mai rece.

— Nu, jumătate lup.

M-am relaxat.

— Tatăl lui Derek l-a educat ca să înţeleagă lucrul ăsta.

— Sunt sigur c-a făcut-o, dar… Pentru Kit, Derek este fiul lui, tot atât cât este şi Simon. Există lucruri pe care părinţii le înfrumuseţează pentru copiii lor. Să fii jumătate lup nu-l face pe Derek doar puţin mai diferit. Jumătate din el este animal condus de instinct. Şi există unele instincte… îşi drese glasul: Derek pare foarte ataşat de tine, Chloe.

— Ataşat? Nu m-am putut abţine să râd. Desigur, simte o oarecare responsabilitate pentru mine. E cum ai spus dumneata despre a fi în parte lup. Temporar sunt în

haita lui, prin urmare trebuie să aibă grijă de mine, fie că vrea, fie că nu. Se simte obligat – din instinct.

Pentru o clipă, Andrew nu spuse nimic, doar întoarse ouăle.

— Vrei să încep să prăjesc pâinea? am întrebat. Pot să…

— Când Grupul Edison a schiţat prima oară proiectul Genesis, dr. Davidoff a vrut să-i includă şi pe vârcolaci, şi pe vampiri.

— V-vampiri?

Existau *vampiri*? Abia mă obişnuisem cu ideea de vârcolaci.

— Ceilalţi au votat împotriva lui la acest punct, dar a izbutit să-şi impună opţiunea pentru vârcolaci. Cu voi toţi noi ne-am amestecat în treburi despre care habar n-aveam, dar mai ales cu vârcolacii. Îmi dădu pâinea şimi făcu semn către toaster. Vârcolacii şi vampirii sunt diferiţi de celelalte specii de supranaturali. Sunt mult, mult mai rari şi noi îi considerăm – cum se consideră şi ei înşişi – o rasă aparte. N-o să găseşti nici măcar un vârcolac sau un vampir în grupul nostru sau în Grupul Edison. Cabalii nu i-ar angaja. Spitalele noastre speciale nu i-ar trata. Ştiu că sună a discriminare, dar e reciproc acceptată. Doctorii noştri nu cunosc destule despre vârcolaci ca să-i trateze. Iar ei nu sunt interesaţi să vină la doctorii noştri sau să lucreze împreună cu noi. Noi suntem la fel de străini pentru ei cum sunt şi ei pentru noi. Asta nu înseamnă că e ceva în neregulă cu ei. Doar că o duc mai bine şi sunt mai fericiţi împreună cu cei asemenea lor.

Am clătinat din cap:

— Derek e fericit unde e acum.

— Derek e un copil bun, Chloe. Întotdeauna a fost aşa. Responsabil, matur… Kit obişnuia să glumească spunând că, în unele zile, prefera să aibă zeci de copii ca Derek decât unul ca Simon. Dar lupul din el iese la iveală acum

şi Derek se luptă cu asta. Îi spuneam mereu lui Kit… Oftă prelung şi clătină din cap. Ceea ce vreau să subliniez este că ştiu că Derek pare un băiat normal.

*Normal*? Mi-a venit să râd. Nu cred că s-ar fi putut înşela cineva luându-l pe Derek drept un băiat normal.

— Dar trebuie să nu uiţi că Derek este diferit. Trebuie să ai grijă.

Mă săturasem să aud cât de periculos era Derek. Diferit, da, însă nu mai mult ca alţi zece băieţi pe care-i cunoscusem la şcoală, băieţi care se deosebeau de restul, care nu acţionau ca toţi ceilalţi, care urmau propriile lor reguli. El putea fi periculos, cu forţa lui supraomenească. Dar prin ce era el mai periculos decât Tori, cu vrăjile ei incontrolabile? Tori avea la activ o încercare de a-mi face rău, dar nimeni, în afară de cei doi băieţi, nu mă avertizase vreodată să stau departe de ea.

Spre deosebire de Tori, Derek făcea eforturi să-şi controleze puterile. Dar nimeni nu voia nici măcar să recunoască asta. Ei nu-l vedeau pe Derek. Tot ce vedeau ei era vârcolacul.

## nouă

Gwen sosi pentru antrenament după micul dejun, iar Margaret era aşteptată să apară dintr-o clipă într-alta. Simon şi cu mine eram pe hol, când am văzut-o pe Gwen venind, cu telefonul mobil în mână.

— Tori e cu voi? întrebă ea.

— Cred că e încă în pat, am zis eu. N-a vrut la micul dejun. Mă duc s-o chem…

— E în regulă. Tocmai am primit un telefon de la serviciu. A sunat cineva să spună că e bolnav şi au nevoie de mine să mă ocup de galerie. Spuneţi-i lui Tori că o să mă întorc pe la patru. Dădu să plece, dar se opri şi se întoarse către Simon: Ieri, când Andrew a spus că sunt vrăjitoare, ai părut surprins. Tu nu ţi-ai dat seama

singur?

— Mm, nu.

— Grozav. Bănuiesc că partea asta din modificare a funcţionat.

— Hm?

Ea zâmbi şi ne făcu semn să intrăm în salon, unde se prăbuşi într-un fotoliu uriaş, îşi zvârli pantofii din picioare şi, rămasă în ciorapi, îşi vârî picioarele sub ea, în mod vădit fără nicio grabă de a se duce la serviciu.

— Eu pot să spun că eşti un vrăjitor doar uitându-mă la tine. E o trăsătură ereditară. Vrăjitorii pot recunoaşte vrăjitoarele şi viceversa. Andrew a spus că au vrut să scape de asta când v-au modificat genele.

— De ce?

— Nebunia cu corectarea deosebirilor de rasă. Ei spuneau că vrăjitoarele şi vrăjitorii şi-au dezvoltat această trăsătură ca pe un mecanism de apărare. Rânjii: Cunoaşte-ţi duşmanul.

— Duşmanul? m-am mirat eu.

Ea se uită la Simon.

— Ce ai auzit despre vrăjitoare?

— Mm, nu prea multe.

— O, nu fi politicos. Ai auzit că suntem o specie inferioară de aruncătoare de vrăji, este? Şi noi am auzit acelaşi lucru despre vrăjitori. E o rivalitate prostească, începută încă de pe vremea Inchiziţiei. Ambele rase sunt bune aruncătoare de vrăji, cu specializări proprii, în orice caz, Andrew spune că Grupului Edison îi venise ideea că dacă ar fi putut anihila radarul intern, ne-am fi înţeles cu toţii foarte bine. Îşi rostogoli în cap ochii albaştri. Personal, cred că au făcut o mare greşeală. Recunoaşterea asta serveşte unui scop evolutiv absolut perfect – previne amestecul accidental de rase.

— Între vrăjitori şi vrăjitoare? am întrebat eu.

— Exact. E o mixtiune volatilă şi… Se opri scurt şi obrajii i se împurpurară. Destul cu pălăvrăgeala mea. Mă

cheamă la serviciu, oricât de mult mi-ar plăcea să evit convocările. Dădu să se ridice, dar se opri iar: Vouă, copii, vă place pizza?

— Cum să nu.

Ne întrebă de care voiam.

— O să aduc şi desert, ne asigură ea şi se uită la Simon. Ai voie desert?

— Pot să mănânc puţin din orice ai aduce tu.

— Bine. Îşi coborî vocea: Orice v-aş putea aduce eu, să-mi spuneţi. Asta nu e o casă chiar prietenoasă pentru nişte adolescenţi şi probabil simţiţi că înnebuniţi făcându-vă griji despre tatăl tău, Simon, şi despre mătuşa ta, Chloe. Sper din toată inima…

Încă o privire spre uşă, încă o măsură coborâtă în voce:

— Or să ajungă să vadă lucrurile aşa cum trebuie. Andrew o să-i îndrepte pe calea cea bună, iar eu o să fac tot ce pot ca să vă ajut.

I-am mulţumit. Ea ne-a întrebat ce reviste citeam, ca să ne poată aduce vreo câteva. Apoi Andrew l-a chemat pe Simon – era timpul pentru lecţiile lui. Simon îi spuse lui Gwen că i-ar plăcea nişte reviste de benzi desenate, orice-ar fi putut găsi, şi plecă. Eu am cerut un număr din Entertainment Weekly, despre care îmi închipuiam că va fi lesne de găsit. Apoi, înainte să plece, am întrebat-o:

— Când ai spus despre amestecul de sânge dintre vrăjitoare şi vrăjitori – e periculos?

— Vrei să spui…?

— Cineva pe care-l cunosc s-ar putea să le aibă pe amândouă.

Ea zâmbi.

— Ceva îmi spune că amândouă vorbim despre aceeaşi persoană, dar niciuna dintre noi nu vrea s-o numească, în caz că cealaltă nu ştie. Este aceea care poartă numele unei regine defuncte?

Am încuviinţat din cap, iar Gwen s-a prefăcut că

răsuflă exagerat de uşurată.

— Andrew nu era sigur că voi, copii, ştiaţi, iar eu nu voiam să fiu cea prinsă răspândind bârfe.

Am încercat să-i spun că Tori nu ştia, dar ea a continuat fără oprire:

— Da, amestecul de sânge prezintă unele probleme. Aduce un plus de putere, iar voi, copii, din ceea ce am auzit, chiar nu aveţi nevoie de asta. Însă grupul spune că nici Diane, nici Kit nu sunt nişte aruncători de vrăji deosebit de puternici, aşa că…

— K-Kit? Ta-tatăl lui Simon?

Ne-am uitat speriate una la alta. Gwen slobozi o înjurătură fără voce, numai din buze, şi se făcu mică.

— Cred că într-adevăr răspândesc bârfe. Tipic!

Izbucni într-un râs neconvingător şi-şi făcu de lucru verificând apelurile de pe mobil.

— Probabil că nu e adevărat. Nici măcar partea cu tatăl ei care ar fi fost un vrăjitor s-ar putea să nu fie adevărată. Eu una nu ştiu – n-am lucrat niciodată pentru Grupul Edison şi nu-i cunosc nici pe Kit, nici pe Diane. Oricum, cu sânge de vrăjitor sau nu, sunt sigură că Tori va fi foarte bine. O să-i spun…

— Nu! Adică, ea nu ştie de zvonuri. De niciunul dintre ele. Că tatăl ei ar fi un vrăjitor a fost ceva ce am auzit din întâmplare, la laborator.

— Bine, atunci n-am să-i spun. Nici tu n-ar trebui să-i spui.

Să fi fost Kit Bae tatăl lui Tori? Nu se putea. Kit Bae era coreean şi asta puteai observa cu uşurinţă la Simon. Dar nu şi la Tori.

Ce-i drept, genetica făcuse nişte chestii nefireşti – cum ar fi părul blond-închis al lui Simon. Dar dacă Diane Enright rămăsese intenţionat însărcinată cu copilul unui vrăjitor – aşa cum susţinuse semidemonul – alegându-l pe Kit Bae ar fi fost cum ai alege un tată roşcat când nici tu, nici soţul tău nu sunteţi roşcaţi. Ar fi existat mari

şanse ca tatăl lui Tori să îşi dea seama că nu e copilul lui.

Aşadar, nu, Tori şi Simon nu aveau un tată comun. Dar dacă toţi ceilalţi credeau asta, Tori şi Simon ar fi putut să audă până la urmă zvonurile, ceea ce ar fi fost o complicaţie de care niciunul nu avea nevoie.

## zece

Margaret sosi la scurtă vreme după ce plecase Gwen. Tori coborî şi auzi când Margaret mă invita afară, pentru lecţiile mele, şi se hotărî să ne însoţească. E drept că Tori îşi ascundea bine starea de spirit, dar eu ştiam că era la fel de îngrijorată şi de neliniştită ca noi, ceilalţi. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-şi petreacă dimineaţa singură, în camera noastră. Derek şi Simon cu siguranţă nu aveau s-o invite să participe la ceva din ceea ce făceau ei.

Când Margaret şovăi, eu am declarat că aş fi mult mai relaxată dacă o voi avea pe Tori lângă mine. O minciună sfruntată, dar n-aveam ce face. Derek nu era singurul care suferea din pricina instinctelor de neînăbuşit. Simţeam o mare dorinţă de a fi utilă, ceea ce de regulă se sfârşea cu regret. Speram numai ca de data asta să fie altfel.

Înainte să plecăm, Andrew i-a dat lui Margaret o serie de sfaturi despre cum să ducă în vizită prin împrejurimi o fugară de o jumătate de milion de dolari. Era clar că el n-ar fi vrut nicicum să ieşim, dar Margaret insista. Eram la mare depărtare de Buffalo, zicea ea, şi cu părul meu negru nu mai arătam deloc ca fata din afiş. De altfel, ce victimă a unei răpiri s-ar fi plimbat într-o maşină cu o femeie care ar fi putut trece drept bunica ei?

Prin urmare, am plecat. Maşina lui Margaret era unul dintre modelele acelea de lux din Europa, asemănătoare cu cele pe care le închiria mereu tata, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la el. Tata şi cu mine n-am fost niciodată

foarte apropiaţi. Eu eram copilul mamei şi, după moartea ei, ei bine, a intervenit iarăşi chestia cu instinctul. Unii oameni au instinctul de a fi părinţi, iar alţii, nu. Tata nu-l avea, deşi s-a străduit cât a putut.

Călătorea mult, ceea ce nu ajuta. Totuşi, îi păsa de mine. Mai mult decât îmi dădeam eu seama. După criza mea, a luat primul avion din Berlin şi a stat la căpătâiul patului meu până ce am fost dusă la Sanatoriul Lyle. S-a întors abia când a fost silit s-o facă şi când a crezut că eram pe mâini bune, în grija mătuşii Lauren.

— Acum, despre treaba asta cu necromanţia, zise Tori de pe bancheta din spate, nici Chloe nu ştie mare lucru.

Îmi făcu semn să încep să pun întrebări. Eu îmi mai închipuisem şi înainte cum ar fi să mă întâlnesc cu un alt necromant, dar acum aveam unul în faţa mea şi nu-i pusesem încă nicio întrebare – faptul că mă frământam pentru tata nu mă ajuta să mă gândesc la vreuna.

Am început, de voie, de nevoie, s-o întreb pe Margaret despre scenele fantomatice repetitive pe care le văzusem. Reziduale, le numi ea, dar nu-mi spuse nimic în plus faţă de ceea ce dedusesem deja şi singură. Erau rămăşiţe de energie de la un eveniment traumatic care se desfăşura mereu şi mereu, ca o buclă de film. Imagini nevătămătoare, nu spirite. Cât despre cum să le blochez…

— Nu-i nevoie să-ţi faci griji în privinţa lor, în următorii câţiva ani. Concentrează-te deocamdată asupra spiritelor. De reziduale o să te ocupi când vei fi destul de matură ca să le vezi.

— Dar le văd de pe acum.

Ea clătină din cap.

— Bănuiesc că ceea ce ai văzut tu este un spirit întors la forma lui de la moarte – cum arăta el în momentul morţii sale. Spiritele pot face asta, din păcate, iar unora le place s-o facă doar pentru a-i intimida pe necromanţi.

— Nu cred că asta a fost.

Şi i-am povestit despre rezidualele văzute de mine – un bărbat care sărea în ferăstrăul mecanic dintr-o uzină şi o fată care era ucisă la popasul camioanelor.

— Dumnezeule, zise Tori. Asta… Când am aruncat o privire spre ea, s-a albit la faţă. Ai văzut aşa ceva?

— Am auzit că-ţi plac filmele, Chloe, interveni Margaret. Bănuiesc că ai o imaginaţie foarte bogată.

— Bine, dar puteţi să-mi spuneţi cum să le blochez când într-adevăr o să-ncep să le văd?

Probabil lăsasem să se strecoare un strop de sarcasm în tonul meu, fiindcă Margaret întoarse brusc capul spre mine, privindu-mă foarte tăios. Eu i-am susţinut privirea cu cea mai inocentă expresie a ochilor mei albaştri, larg deschişi, şi am adăugat:

— Ar fi de folos să ştiu la ce să mă aştept. Aş putea astfel să mă simt pregătită să le fac faţă.

Ea încuviinţă:

— Da, este din partea ta o atitudine recomandabilă, Chloe. Prea bine, atunci. O să-ţi dezvălui unul dintre secretele meseriei. Când vezi o scenă reziduală, există o metodă de a le face faţă care nu dă greş niciodată. Pleacă de acolo.

— Nu le pot bloca?

— Nu, dar nici nu-ţi trebuie. Pur şi simplu îndepărtează-te de locul respectiv. Nu sunt spirite, deci nu te pot urmări.

Asta aş fi putut descoperi şi singură. Problema însă era:

— De unde ştiu că e o scenă reziduală? Dacă pare reală, cum îţi dai seama că nu este? înainte să vezi… partea cu muritul.

— Unul dintre semne este că rezidualele nu fac niciun zgomot.

Asta ştiam.

— Un altul este acela că nu poţi interacţiona cu ele.

Şi asta ştiam.

Aşadar, dacă observam un individ gata să sară într-un ferăstrău industrial, trebuia să mă opresc şi să ascult dacă există sau nu zgomote? Să ţip la el şi să văd dacă-mi răspunde? Până atunci, dacă era un personaj dintr-o scenă reziduală, ar fi sărit deja, iar eu aş fi văzut exact ceea ce încercasem să evit. Iar dacă era real, l-aş fi putut lăsa să moară, în vreme ce eu aş fi încercat să mă feresc de o privelişte neplăcută.

Dacă mi-aş fi putut da seama că era doar un spirit – rezidual sau nu – aş fi ştiut că nu era în pericol şi aş fi putut să plec de acolo. Prin urmare, pe când trecea cu maşina printr-un orăşel, am întrebat-o cum să fac asta.

— Foarte bună întrebare, zise Margaret. Acum începe lecţia adevărată. Există trei căi prin care poţi de-osebi un spirit de o persoană vie. Mai întâi, hainele. De pildă, dacă bărbatul poartă o pălărie şi bretele, atunci e un spirit, probabil de prin anii 60.

— Eu am văzut tipi purtând pălărie şi bretele, zise Tori. Nişte tipi tineri chiar. E retro.

— Bine, atunci o uniformă din timpul Războiului de independenţă. Dacă poartă aşa ceva, e un spirit.

*Nu, zău!*

— În al doilea rând, după cum probabil ai observat, spiritele pot trece prin obiectele solide. Aşadar, dacă trece printr-o uşă sau printr-un scaun, poţi fi sigură că e spirit.

*Până şi cineva care nu era necromant ar fi putut şti asta.*

Margaret întoarse maşina, luând-o pe o şosea care ducea în afara oraşului.

— Iar în al treilea rând... Ai vreo idee, Chloe?

— Dacă nu fac niciun zgomot când merg?

— Excelent! Da. Acestea sunt cele trei caracteristici după care poţi deosebi spiritele de cei vii.

Grozav. Deci dacă vedeam un tip care stătea nemişcat, care nu purta o uniformă veche, trebuia doar

să-i cer să treacă prin mobilă. Dacă se holba la mine ca la o nebună, atunci ştiam că nu e un spirit.

Speram că partea practică a lecţiei avea să meargă mai bine. Însă când am văzut unde ne ducea, şi speranţa aceasta mi-a pierit cu iuţeală.

— Un ci-cimitir? am bâiguit, când a oprit maşina în parcare. N-nu pot... nici n-ar trebui să mă aflu aici.

— Fleacuri, Chloe. Sper sincer că nu ţi-e frică de cimitire.

— Hm, nu, zise Tori. Morţii îngropaţi în ele o îngrijorează.

Margaret se uită de la mine la Tori.

— Ăăă, cadavrele? zise Tori. Potenţialii zombi?

— Lăsaţi prostiile. Nu se pot învia morţii accidental.

— Chloe poate.

Margaret îi întoarse un zâmbet crispat.

— Am auzit că micuţa Chloe e într-adevăr puternică, dar sunt sigură că nu trebuie să-şi facă probleme despre învierea morţilor, deocamdată.

— Dar deja a făcut-o. Am fost de faţă.

— A-adevărat, am zis. Am înviat nişte subiecţi ai experimentului lui dr. Lyle, îngropaţi în pivniţa de la Sanatoriul Lyle. Apoi am înviat nişte lilieci morţi dintr-un depozit şi un om al străzii, dintr-un adăpost în care am încercat să ne petrecem noaptea.

— Lilieci? zise Tori, strâmbând din nas.

— Tu dormeai. N-am vrut să te trezesc.

— Şi-ţi mulţumesc pentru asta, zise ea şi se întoarse spre Margaret. Am fost acolo, când cu omul străzii. L-am văzut târându-se peste Chloe...

— Nu mă îndoiesc că l-ai văzut, dar mă tem că voi, fetelor, aţi fost victimele unei crude păcăleli. Există membri în Grupul Edison care au o miză enormă în experimentul acesta şi care s-ar da în vânt să lase impresia că puterile subiecţilor au fost foarte mult sporite în urma modificării genetice. Unul dintre necromanţii din

personalul lor a vrut, probabil, să-i convingă pe ceilalţi membri că tu, Chloe, poţi învia morţii. Asta-i absurd, fireşte. Nu numai pentru că ai avea nevoie de ani buni de antrenament, dar ţi-ar trebui şi ritualuri şi ingrediente pe care nu le posezi.

— Dar eu am înviat omul străzii după ce am evadat.

— Asta au vrut ei să crezi. Evident, erau pe urmele voastre, căci tocmai de aceea v-au interceptat acasă la Andrew. Nu contează. Chiar dacă ai putea să învii morţii… — îşi arcui buzele, în mod clar râzând de mine – sunt eu aici şi o să am grijă să ne fi luat măsurile de precauţie cuvenite. Să înveţi să te controlezi este cea mai bună cale să-ţi depăşeşti frica.

Am dat să protestez, dar Tori mi-a luat-o înainte, întrebând dacă am putea sta puţin de vorbă între patru ochi. Ne-am dat jos din maşină şi m-a condus ceva mai departe, sub un arţar. Mi se făcea stomacul ghem ori de câte ori dădeam cu ochii de pietrele funerare, imaginându-mi c-aş fi adus din întâmplare spiritele înapoi în rămăşiţele lor pământeşti îngropate sub ele.

Nu trebuia decât să mă uit la zidurile cimitirului şi puteam să văd în minte încruntătura lui Derek şi să-l aud răstindu-se: „Nici să nu te gândeşti să te antrenezi înăuntru, Chloe!”

— E invidioasă, ştii, zise Tori.

— Ce?

— Tu poţi învia morţii. Dacă recunoaşte asta, atunci va trebui să admită că eşti o necromantă mai bună decât ea.

— Eu nu cred că a fi în stare să învii morţii face pe cineva *mai bun*.

— În lumea lor, da, pentru că asta înseamnă că eşti mai puternică. Toată lumea vrea să aibă mai multă putere. Se uită în jurul cimitirului, fixându-şi privirea undeva în zare: Nu contează dacă e o putere bună sau rea. Am trăit lângă mama destul ca să văd asta.

Margaret poate că nu-şi doreşte să învie morţii, dar sigur îşi doreşte să fie în stare s-o facă şi nu vrea ca o puştoaică să fie mai bună la treaba asta decât e ea. De aceea îşi spune ei însăşi că nu poţi.

— OK, dar mai degrabă nu i-aş dovedi că se înşală.

Tori îşi ţuguie buzele.

— De fapt…

— Nu-nu. N-am să întorc niciun biet spirit în putreziciunea…

— Doar temporar.

I-am aruncat o privire de reproş.

Ea oftă.

— Fie! Dar indiferent de ideile fixe ale cucoanei ăsteia, sarcina ei este să te antreneze şi ai nevoie de antrenament. Toţi avem nevoie. O să fie bine, câtă vreme o iei uşor, da?

Adevărat Deşi nu puteam să nu-mi amintesc de suspiciunea lui Derek că Tori ne trădase, nu vedeam ce avantaj ascuns ar urmări încurajându-mă să învii morţii.

— Uite, faci cum vrei, zise ea. Eu te voi susţine. Oricât de *cliché* ar suna, suntem împreună în povestea asta.

Tu, eu, băieţii. Nu e tocmai gaşca pe care mi-aş fi ales-o eu, fără supărare, dar…

— Dar eşti silită să rămâi cu noi.

— Sfatul meu? Continuă lecţia cu ea şi ai grijă. Mi-am închipuit ce ar fi zis Derek. Nu i-ar fi plăcut situaţia, dar cred că, până la urmă, ar fi fost de acord. M-am întors la Margaret şi i-am spus că eram gata.

## unsprezece

Margaret ne conduse în cimitir. Erau câteva persoane îndoliate sub un umbrar improvizat, strânse în jurul unui coşciug. Le-am ocolit pe departe.

Singurul cimitir în care intrasem vreodată era acela în care fusese îngropată mama. Tata şi cu mine mergeam

acolo în fiecare an, de ziua ei.

Acesta era mai mare, cu morminte noi la intrare, unde-i văzuserăm pe îndoliaţi. Margaret ne conduse mai în spate, unde se aflau mormintele vechi. Aici era pustiu – morţii răposaseră de atât de multă vreme încât nu mai rămăsese nimeni care să-i viziteze.

Pentru un cimitir, presupun că era drăguţ, cu mulţi copaci şi cu bănci. Dacă ai fi luat pietrele funerare, ai fi obţinut un parc plăcut, mai ales cu soarele care încălzea dimineaţa rece de aprilie. Am încercat să mă concentrez asupra soarelui şi a priveliştii, fără să mă gândesc la ceea ce se afla sub picioarele mele.

Margaret se opri la unul dintre cele mai proaspete morminte din zona veche. Era al unei femei care murise, la vârsta de şaizeci şi trei de ani. Margaret spuse că era ideal – cineva care nu murise de prea multă vreme cât să fie îngrozită de hainele noastre moderne, dar de îndeajuns de multă vreme cât să nu-i fi rămas prea multe persoane dragi în viaţă cărora să vrea să le transmită mesaje.

Ne ceru să îngenunchem ca şi când am fi fost rudele acestei femei – Edith – venite să-i aducem un pios omagiu. Majoritatea necromanţilor evitau să invoce spiritele ziua, dar Margaret credea că asta era o prostie. Dacă veneai noaptea, n-ai fi făcut decât să atragi şi mai multă atenţie. La lumina zilei, dacă aduceai cu tine şi un prieten – un supranatural, fireşte –, era simplu, pentru că puteai îngenunchea la mormânt şi puteai vorbi, fără să te bage în seamă cineva.

— Sau ai putea folosi un telefon mobil, zise Tori.

— Asta nu e prea cuviincios într-un cimitir, zise Margaret, pufnind cu dispreţ.

Tori ridică din umeri.

— Cred. Dar ar putea. Şi oricum ar trebui să aibă un telefon mobil, pentru situaţia în care un spirit ar încerca să-i vorbească în public.

Margaret îşi dădu ochii peste cap. Mie mi s-a părut că e o idee bună şi am apreciat-o.

Ar fi fost grozav să cred că Tori începuse să mă placă, dar, după cum spusese ea, îşi dăduse seama cât de singură era. Oricine are nevoie de un aliat, iar eu eram singura ei alegere.

Am oftat. Nu realizasem niciodată cât de bine o dusesem, înainte, în viaţa mea normală, când, dacă o fată care se bucura de popularitate vorbea cu mine, cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla era ca ea să fi plănuit să-şi bată joc de bâlbâiala mea, ca să-i facă să râdă pe băieţii simpatizaţi.

Margaret îşi deschise servieta şi scoase nişte punguţe cu ierburi, o bucată de cretă, chibrituri şi o farfurioară. Echipamentul ritualic pentru a-i ajuta pe necromanţi să invoce, îmi explică ea. Tori îşi înăbuşi un pufnet, parcă spunând că eu nu aveam nevoie de el. Eu n-am zis nimic.

— Ar trebui să-mi scot ăsta? am întrebat, trăgându-mi pandantivul de sub bluză.

Margaret rămase surprinsă.

— De unde ai ăla?

— De la mama, de când eram mică. Vedeam spirite şi ea mi-a spus că ăsta o să le ţină la distanţă. Deci e adevărat?

— Adevărat, da – o adevărată prostie de superstiţie. N-am mai văzut unul de când eram de vârsta ta. Necromanţii nu le mai folosesc, dar odinioară erau ultimul răcnet în moda celor ca noi. Se presupune că ar reduce aura unui necromant.

— Aură? se miră Tori.

— Asta văd spiritele la noi care le indică faptul că suntem necromanţi, nu-i aşa?

Margaret încuviinţă.

— Iar dacă medalionul ăsta o face mai slabă, am continuat eu, atunci necromantul n-o să mai atragă spiritele.

— Atunci, Margaret are dreptate, zise Tori. În mod sigur n-are acest efect. Dar nu e acelaşi cu cel pe care-l purtai la Sanatoriul Lyle. Ala era roşu şi era prins de un lănţişor.

— A fost roşu, am zis eu, pipăind piatra albastră. Lănţişorul s-a rupt Dar dacă este adevărat, atunci schimbarea de culoare ar putea însemna că şi-a pierdut puterea.

Margaret se uita cu ochi mari la pandantiv:

— Şi-a schimbat culoarea?

Am încuviinţat din cap.

— Înseamnă ceva?

— Se spune... Se opri şi flutură din mână. Prostii, superstiţii. Lumea noastră e plină de ele, din păcate. Acum, hai să începem. Primul lucru pe care vreau să-l faci tu, Chloe, este să citeşti numele femeii şi să-l păstrezi în minte. Apoi, cu voce tare, o să repeţi ceea ce noi numim implorarea. Spune numele spiritului şi cere-i, respectuos, să îţi vorbească. Încearcă!

— Edith Parson, mi-ar plăcea să vorbesc cu tine, dacă nu te superi.

— Asta-i. Apoi, aprindem...

În timp ce Margaret îmi explica, o femeie grasă, într-o rochie albastră, apăru în spatele pietrei funerare, încruntându-şi faţa zbârcită în timp ce se uita în jur cu ochii ei albaştri, strălucitori. Când ochii aceia poposiră asupra mea, încruntarea îi dispăru într-un zâmbet larg.

— Bună ziua, am zis.

Margaret îmi urmări privirea şi tresări.

Tori chicoti răutăcioasă:

— Bănuiesc că micuţa Chloe n-are nevoie de echipament, totuşi.

Margaret o salută pe femeie, care se uită puţin spre ea, dar îşi întoarse privirea şi zâmbetul la mine.

— Ei, ce micuţă drăgălaşă eşti tu, zise ea. Câţi ani ai, păpuşa mea?

— Cincisprezece.

— Şi poţi vedea spirite. Îmi dau seama după aura ta. N-am întâlnit până acum pe nimeni dintre voi, ăştia, dar i-am auzit pe ceilalţi povestind despre aşa ceva. Ei te numesc… o…

Se chinui să-şi amintească.

— Necromantă, am zis eu.

Faţa i se strâmbă toată, de parcă muşcase dintr-o lămâie.

— Pe vremea mea, oamenii care vorbeau cu spiritele erau numiţi spiritişti sau mediumuri. Cuvinte mult mai drăguţe, nu crezi?

Am încuviinţat.

Ea se uită de la mine la Margaret şi râse:

— Atâţia ani nu i-am crezut pe oamenii care vorbeau despre voi şi iată că acum întâlnesc două într-o singură zi! Întinse mâna şi pipăi aerul din jurul meu, aura mea, bănuiesc. Ce drăguţ, murmură ea. Îţi ia ochii… A ta este atât de strălucitoare, draga mea. Mult mai strălucitoare decât a ei. Pentru că eşti mai tânără, presupun.

Eu auzisem că aura e cu atât mai strălucitoare cu cât necromantul e mai puternic, şi probabil că era adevărat, căci Margaret îşi strânse buzele.

— A-aş putea să încerc ceva? am întrebat.

— Bineînţeles, păpuşă. Nu-i nevoie să fii sfioasă. Asta e o zi deosebită pentru mine. Îşi coborî vocea: Poate deveni un pic cam plictisitor pe partea cealaltă. Asta va fi o poveste minunată de spus prietenilor mei.

— O să-mi scot medalionul şi mi-ar plăcea să ştiu dacă se schimbă cu ceva aura mea.

— Bună idee, murmură Tori.

Margaret îşi drese glasul, ca avertisment că era curată pierdere de vreme, dar nu m-am oprit. Mi-am scos panglica de după gât şi i-am întins medalionul lui Tori.

Bătrâna tresări:

— Vai de mine!

M-am întors şi am văzut-o holbându-se, cu ochii cât cepele. Apoi am zărit un tremur în stânga mea… şi un altul în dreapta.

Margaret slobozi o înjurătură. Se repezi şi smulse medalionul de la Tori, trântindu-mi-l în palmă. Aerul continuă să palpite, formele începând să se înfiripe una după alta, în timp ce eu îmi puneam grăbită medalionul la gât.

Edith dispăru şi în locul ei apăru o tânără în costum de colonist îngenunche în faţa mea, plângând cu hohote.

— O, slavă Domnului. Slavă *Domnului*. Aştept de atât de multă vreme. Te rog, ajută-mă, copilă. Am nevoie…

Un tânăr într-o jachetă sfâşiată şi murdară o apucă de umăr şi o smuci înapoi.

— Ascultă, puştoaico, sunt înţepenit aici de când…

Un bărbat corpolent îl îmbrânci pe tânăr, trimiţându-l cât colo:

— Un pic de respect pentru cei mai vârstnici, golane.

— Mulţumesc, am zis eu şi m-am uitat peste el, către femeia în costum de colonist, care plângea şi suspina. Cu ce-aş putea să…?

— Mă refeream la mine, zise bărbatul. Eu am fost primul aici.

— Ba nu, n-ai fost. O să ajung şi la dumneata.

Am încercat să mă aplec pe lângă el.

— Vrei să-mi iau număr de ordine? Bine. O înşfăcă pe femeia în costum de colonist şi-o azvârli cât colo, iar ea dispăru. Hopaa! Cred c-a plecat. E rândul meu.

Am sărit în picioare.

— Să nu…

— Să nu ce?

Se repezi înainte. Faţa i se făcuse vineţie, umflându-se de două ori cât era, ochii i se bulbucaseră, limba neagră îi atârna din gură. M-am dat înapoi. Tipul cu jacheta murdară sări în spatele meu. M-am ferit într-o parte din calea lui.

— Iertare, puştoaico! zâmbi el, arătându-şi şirurile de dinţi putreziţi. N-am vrut să te sperii de moarte. Să te sperii de moarte, te-ai prins?

Izbucni în râs.

M-am dat înapoi, dar el a închis distanţa dintre noi.

— Am o problemă şi tu mă poţi ajuta, puştoaico. Vezi tu, sunt înţepenit aici, în limb, din pricina câtorva chestii pe care nu le-am făcut. Pedepsit pe nedrept, ştii? Aşa că sunt înlănţuit aici şi am nevoie să faci tu ceva pentru mine.

— Şi pentru mine! strigă o voce din spatele meu.

— Şi pentru mine!

— Pentru mine!

— Pentru mine!

M-am întors încet şi am descoperit că sunt înconjurată de spirite de toate vârstele, pe puţin zece, care se înghesuiau să se apropie; ochi rătăciţi; mâini care se întindeau spre mine; vocile se ridicau, strigau, cereau, mârâiau ameninţător. Bărbatul solid care îmi arătase o clipă grimasa lui în momentul morţii se proţăpi în faţa mea.

— Nu sta ca moaca, puştoaico. Asta e meseria ta. Îndatorirea ta. Să ajuţi morţii. Îşi înfipse faţa într-a mea, din nou vineţie şi umflată. Aşa că începe să ajuţi!

— O s-o facem, zise o voce din stânga mea.

M-am întors. Mulţimea spiritelor se dădu de-o parte şi de alta, deschizând un culoar. Acolo stătea Margaret, cu o farfurioară plină cu ierburi uscate într-o mână şi un chibrit aprins în cealaltă.

— Speriaţi copila, zise ea, calmă. Veniţi aici, mai bine, şi spuneţi-mi mie. Eu pot să vă ajut.

Spiritele tăbărâră în jurul ei. Apoi ţipară. Urlară. Înjurară. Şi începură să se destrame, mai luptându-se, căznindu-se şi înjurând puţin, dar continuând să dispară, până când rămase numai Margaret, care împrăştia fumul ierburilor arse din farfurie.

— Ce-ce e aia? am întrebat.

— Verbină. Alungă spiritele. Pe cele mai multe, în orice caz. Există întotdeauna câte unul încăpăţânat.

Trecu pe lângă mine cu paşi apăsaţi şi, când m-am întors, am văzut un bătrânel cu înfăţişare cumsecade, care se dădea înapoi din faţa ei.

— Nu, vă rog, zise el. Eu n-am supărat copila. Eu doar aşteptam să-mi vină rândul.

Margaret continuă să înainteze. Tori se feri grăbită din calea ei, privind în jur nedumerită, căci nu putea să ne vadă şi să ne audă decât pe noi.

— Vă rog, zise omul. Asta ar putea fi singura mea şansă. E vorba doar de un mesaj. Se uită peste Margaret la mine şi în ochi îi sclipiră lacrimi. Te rog, draga mea. Doar o clipă din timpul tău.

O senzaţie înfiorătoare, tulburătoare se furişă prin mine. Era atât de anapoda – un vârstnic să se milogească de mine pentru un favor.

— Staţi puţin, i-am zis lui Margaret. Aş putea măcar să aud ce vrea să-mi spună? Vă rog? El n-a fost unul dintre cei care m-au speriat.

Margaret şovăi, apoi îi făcu semn bătrânului să continue repede.

El stătu un moment să se adune, apoi spuse:

— Am murit acum doi ani. Am adormit la volan şi m-am prăbuşit într-o râpă. Nu m-au găsit niciodată şi au spus… au spus că am plecat, că mi-am părăsit soţia, copiii, nepoţii. Tot ce-aş vrea să faci pentru mine este să le trimiţi o scrisoare. Doar să le spui unde pot găsi maşina.

— Trebuie să notez asta, am zis eu, întorcându-mă către Margaret.

Eram sigură că avea nişte hârtie în maşină. Chiar şi cu un telefon mobil m-aş fi descurcat – aş fi putut scrie un mesaj –, dar ea clătină din cap.

— Stai! zise Tori şi scoase din buzunar câteva

bucăţele de hârtie împăturită şi un creion. Voiam să fac o listă cu lucrurile de care avem noi nevoie. Andrew a spus că se va duce cineva la cumpărături pentru noi, mai târziu.

Am notat adresa soţiei lui şi locul unde se afla maşina. Nu-mi spunea nimic – şosele şi puncte de reper de care n-auzisem –, dar spiritul a zis că soţia lui o să înţeleagă. Mi-a mai cerut să adaug un bilet din partea lui, că a iubit-o şi că n-ar fi părăsit-o niciodată.

— S-ar putea să nu creadă că îi trimit un mesaj din mormânt, dar o să mă caute, oricum. Nu-ţi mai răpesc din timp. Îţi mulţumesc.

Mai înainte de a putea eu rosti vreun cuvânt, dispăru.

— Ei, asta chiar a fost mişto, zise Tori, luând înapoi creionul şi hârtia nefolosită de la mine.

Când am împăturit foaia cu informaţia, Margaret întinse mâna.

I-am dat-o.

— Bănuiesc că va trebui pusă la poştă de undeva departe de aici, nu? Pentru orice eventualitate.

— N-o să fie pusă la poştă.

— Cum? strigarăm la unison Tori şi cu mine.

— Niciodată să nu promiţi că vei transmite un mesaj de la un spirit, Chloe. *Niciodată*.

— Dar…

Mâna ei mă apucă de cot şi vocea îi deveni blândă:

— Nu poţi. Dacă o faci, atunci ce ai văzut astăzi o să fie numai începutul. O să se răspândească vestea că tu vrei să ajuţi şi, dacă există unele cereri absolut de bine, ca aceasta, o să auzi însă şi din celelalte. Cele mai multe dintre spiritele acestea erau în limb. Osândite să fie în limb. Nu le-ai putea ajuta pe toate şi nici n-ai vrea s-o faci, dar asta nu le-ar împiedica să te hărţuiască, zi şi noapte. De aceea trebuie să le ignori pe ambele: şi pe bune, şi pe rele.

Mi-am ridicat ochii spre ea şi pentru o fracţiune de

secundă am văzut pe altcineva, o femeie mult mai tânără şi mai tristă. Mi-am dat seama că ceea ce mi se păruse eficienţă calculată era autoprotecţie – necromanta inflexibilă, care nu accepta orice prostie, cu inima împietrită la rugăminţile morţilor. Asta era şi soarta mea? Să mă înăspresc într-atât încât să pot arunca biletul ăla la gunoi şi să nu mă mai gândesc nicicând la el? N-aş fi vrut să ajung aşa niciodată. Niciodată.

— Te simţi bine? şopti Tori.

Margaret se îndepărtase şi împrăştia cenuşa de verbină din farfurioară. Tori m-a bătut uşurel pe braţ. Mi-am dat seama că tremuram. Mi-am petrecut braţele pe lângă corp.

— Ar fi trebuit să-mi iau o bluză de trening.

— E încă frig când nu mai e soare, nu-i aşa? zise Margaret, întorcându-se spre noi. Îmi întinse o punguţă cu uscături. Verbină, zise ea. O să-ţi mai dau, când o să ajungem înapoi la tabără. De bună seamă că o poţi folosi.

Încercă să zâmbească, dar nu era obişnuită şi nu izbuti decât o strâmbătură a buzelor.

— Mulţumesc, am răspuns şi m-a surprins că eram sinceră.

— Mai vrei să lucrăm? întrebă ea.

M-am uitat la punguţa din mâna ei, de parcă ar fi fost un premiu pentru o lecţie bine făcută şi, oricât aş fi vrut să renunţ, acea parte dornică-de-a-face-pe-plac din mine a lăsat să-mi scape un:

— Desigur.

## doisprezece

E simplu să invoci spirite pe care vrei să le vezi, spuse Margaret, dar uneori trebuie să îi vorbeşti unuia mai îndărătnic. Deşi încercăm să respectăm dorinţele morţilor, ai văzut şi tu adineauri importanţa de a păstra

supremaţia în relaţia necromant-spirit. Unele chiar cred că noi existăm doar pentru a le ajuta pe ele, şi trebuie să le lămurim repede în privinţa asta. Să fii fermă cu spiritul invocat este o metodă de a-ţi stabili reputaţia adecvată.

Margaret porni în frunte, trecând de la un mormânt la altul. Am vizitat patru spirite, stând cam un minut de vorbă cu ele, apoi a găsit unul care n-a vrut să răspundă la invocarea ei.

M-a lăsat pe mine să încerc. Spiritul nu mi-a răspuns nici mie.

— Ştii cum să creşti puterea invocaţiei? mă întrebă Margaret.

— Să mă concentrez mai tare?

— Exact. Să-ţi creşti încet concentrarea şi să intensifici punctul focal. Începe şi fă asta acum. Treptat, treptat…

Am continuat aşa o vreme, Margaret devenind frustrată de cât de încet creşteam voltajul. În cele din urmă, am simţit o coardă lăuntrică zbârnâind „destul” şi am spus-o.

Ea oftă.

— Înţeleg că eşti crispată, Chloe. Oricine a înviat cadavrele acelea te-a înspăimântat.

— Eu le-am înviat…

— Asta nu e cu putinţă. Da, în mod clar eşti o tânără necromantă puternică, dar fără instrumentele adecvate şi ritualuri, pur şi simplu nu poţi s-o faci. Nici eu n-am ingredientele la mine.

— Şi dacă ăsta e unul dintre efectele modificării genetice pe care au făcut-o ei? Să-mi fie mai uşor să învii morţii?

— Nu există niciun motiv pentru care să…

— De ce nu? exclamă Tori. Să învii morţii trebuie să aibă un rost.

*Armiile morţilor*, am gândit şi am încercat să nu-mi amintesc vechile ilustrate pe care le văzusem, cu

necromanţi nebuni ridicând hoarde întregi de morţi-vii.

— Bine, zise Margaret. Voi, fetelor, sunteţi îngrijorate pentru că nu ştiţi ce v-au făcut. Dar singura cale de a depăşi spaima asta este să înţelegeţi dimensiunea puterilor voastre şi să învăţaţi cum să le controlaţi. Nu-ţi cer să faci tot ce poţi, Chloe. Ci doar puţin mai mult.

Am ascultat-o şi am zărit primul tremur al unui spirit care îşi făcea apariţia.

— Minunat. Acum, încă puţin. Păstrează ritmul. Asta e. Încet, dar ferm.

Alarma aceea lăuntrică zbârnâi mai tare acum.

— Gata, nu mai mult, am spus eu. Nu pare a fi în regulă.

— Dar faci progrese.

— Poate, dar nu mă simt în largul meu să merg mai departe.

— Dacă ea nu vrea să…, începu Tori.

— Victoria? Margaret îi întinse cheile. Te rog, du-te şi aşteaptă în maşină.

Tori se ridică:

— Haide, Chloe.

M-am ridicat şi eu în picioare. Margaret mă prinse cu o mână de picior.

— Nu poţi să pleci şi să laşi un spirit în starea asta. Uită-te la el.

Aerul tremură. Un braţ se ivi prin el. Un chip începu să prindă formă, dar se şterse mai înainte de a-i putea desluşi vreo trăsătură.

— Acum e prins între limb şi lumea viilor, zise Margaret. Trebuie să închei procesul şi să-l aduci în întregime.

— De ce n-o faci dumneata? zise Tori.

— Pentru că asta este lecţia lui Chloe.

Tori dădu să protesteze iarăşi, dar i-am făcut semn din cap să nu insiste. Margaret avea dreptate. Trebuia să învăţ să rezolv această problemă. Nu voiam să fiu

responsabilă pentru că lăsasem un spirit prins între două dimensiuni.

— O să-l împing înapoi, am zis.

— Să-l expulzezi? Asta nu merge cu spiritele prinse.

Am clătinat din cap.

— Vreau să spun chiar să-l *împing*. Ca la invocare, numai că pe dos. Am mai făcut asta înainte.

Privirea pe care mi-a aruncat-o mi-a adus aminte de când aveam şapte ani şi o informasem, cu mândrie, pe menajera noastră că donasem, la şcoală, jumătate din hainele mele unei asociaţii caritabile ambulante. Mi se păruse un gest foarte înţelept din partea mea – nu aveam nevoie de atât de multe lucruri –, dar ea se uitase la mine cum se uita Margaret acum, pe jumătate îngrozită, pe jumătate neîncrezătoare.

— Niciodată, niciodată nu împingi un spirit înapoi, Chloe. Am auzit că ar fi posibil, dar…

Înghiţi în sec, de parcă şi-ar fi pierdut cuvintele.

— Cred că e un lucru rău, şopti Tori.

— Este un lucru oribil, foarte crud. Habar n-ai unde le împingi. Ar putea rămâne pierdute în vreun… în vreun… Clătină din cap. Nu vreau să te alarmez, dar nu trebuie să mai rişti să faci asta niciodată. Înţelegi?

Am încuviinţat:

— Deci o să continui să trag de acesta…

— Întocmai.

Am îngenuncheat şi m-am concentrat până am simţit broboanele de sudoare curgându-mi în ochi. Am trecut peste alarmele mintale şi, în sfârşit, spiritul începu să se materializeze.

— Asta e, Chloe. Aproape ai terminat. Mai dă-i o ultimă…

Tori ţipă. Am deschis repede ochii. Se uita la un stejar din apropiere, cu ochii holbaţi. Ceva se mişca sub copacul acela – o rogojină informă de blană cenuşie întinsă peste oase.

— Trimite-l înapoi, şopti Tori. Iute!

— Nu lua asta în seamă şi termină invocarea spiritului, zise Margaret.

M-am întors şi m-am uitat la ea, nevenindu-mi să cred.

— Eşti ţicnită? izbucni Tori. Nu vezi că...?

— Ba da, văd, zise Margaret cu vocea straniu de calmă. Se pare că m-am înşelat în ceea ce priveşte limita puterilor lui Chloe.

— Crezi? făcu Tori.

M-am uitat lung la Margaret. Faţa ei era lipsită de orice expresie. Şocată? De bună seamă. Deşi nu părea genul care să se piardă cu firea, tocmai mă văzuse înviind un animal mort – fără ritualuri, fără ingrediente, fără nici măcar să fi încercat. Să fi rămas cu gura căscată de groază, ca Tori, ar fi fost o reacţie foarte de înţeles. Dar ea numai privea creatura care se târa spre noi, trăgându-şi după ea corpul stâlcit.

Îşi înălţă capul, de parcă ar fi simţit că o privesc. Totuşi nu avea ochi, nici bot, nici urechi, doar un craniu acoperit cu petice de blană zdrenţuită şi de piele. Capul îi juca în sus şi-n jos şi i se clătina, ca şi cum încerca să vadă cine o chemase din morţi.

— Chloe, zise Margaret tăios. Oricât de oribilă este creatura asta – mi s-a părut sau vocea îi tremurase o clipă? —, prioritatea ta este acest spirit uman. Trage-l mai repede afară.

— D-dar dacă...

Mă apucă de braţ, cu panică în glas:

— Trebuie să faci asta, Chloe. *Repede!*

Creatura se apropia din ce în ce mai mult de noi. Era o veveriţă; îi puteam vedea smocurile mai lungi de blană cenuşie rămase pe coada ce semăna acum cu a unui şobolan.

Începu să sporovăiască, scoţând un oribil chiţăit sacadat. Îşi înălţă capul, apoi îşi întoarse orbitele goale

către mine şi continuă să se târască, lăsând în urmă o dâră de blană şi de bucăţele din corp, adierea vântului aducând până la mine duhoarea cărnii în putrefacţie.

Tori îşi lipi palma de gură.

— Fă ceva, şopti ea.

Mi-am luat inima-n dinţi, am închis ochii şi m-am avântat, aruncându-mi toate forţele într-o smulgere de amploare, imaginându-mi cum îl scot pe spirit…

Pământul de sub noi se cutremură. Tori ţipă. Margaret scoase o exclamaţie de spaimă. Am deschis ochii. Pământul se mişca şi mugea, şi apoi, cu un trosnet asurzitor, se despică înaintea noastră.

Tori mă apucă de braţ şi mă săltă în picioare. Ne-am dat repede înapoi, în timp ce pământul se căsca larg cu un bubuit ca de tunet, ţărâna curgând în crevasă şi-apoi ţâşnind în sus, odată cu duhoarea mucedă ce se revărsa în valuri din ea.

Prăpastia se adâncea şi se lungea, o avalanşă de pământ curgând în ea de pe ambele laturi, pietrele funerare clătinându-se şi duduind. Una se răsturnă şi căzu înăuntru, dar pământul continua să se despice, până când apăru capacul unui sicriu, zgâlţâindu-se şi troncănind.

— Oh, nu, zise Tori. Nu, nu, nu.

Mă apucă din nou de braţ, încercând să mă smucească înapoi. I-am dat mâna la o parte, m-am îndepărtat până într-un loc în care să fiu în siguranţă, apoi am închis ochii şi m-am concentrat să liberez spiritele. Şi dacă asta sună a calm incredibil din partea mea, să spunem doar că pământul nu era singurul care se cutremura. Am fost nevoită să mă las în genunchi, mai înainte să cedeze ei.

Am strâns din ochi şi am continuat să mă concentrez chiar şi atunci când Margaret m-a apucat de umeri. A strigat la mine să mă ridic, dar eu am rămas cu gândul ţintuit asupra eliberării. Eliberează, eliberează,

eliberează…

Cineva a ţipat. Apoi altcineva. Am sărit în picioare şi m-am uitat în jur, dar nu era nimeni în apropierea crăpăturii, acum de peste cinci metri lungime, cu jumătate de duzină de sicrie dezgolite.

Pământul se potolise. Tot ce mai puteam auzi era foşnetul frunzelor. Mi-am ridicat privirea. Crengile copacului erau pline de muguri micuţi, proaspăt apăruţi. Nu de aici venea şuierul acela.

Am ciulit urechea în direcţia sicrielor. Nu era un foşnet de frunze, ci un râcâit, unghii zgâriind coşciugele pe dinăuntru. Apoi s-au auzit strigătele slabe, înăbuşite, ale spiritelor captive în acele cadavre, încercând să-şi facă loc cu ghearele…

Am căzut din nou în genunchi.

*Eliberează-le. Asta este datoria ta acum. Singurul lucru pe care-l ai de făcut. Eliberează acele spirite mai înainte ca zombii…*

Un alt ţipăt, de data asta din spatele meu. Un alai de îndoliaţi venea către noi, cioclii cărând sicriul către o groapă săpată la capătul zonei vechi a cimitirului.

Se opriseră şi se holbau în jos la sicriu. Am pornit către ei, încet, precaut, cu privirea aţintită asupra acelui sicriu, spunându-mi că se opriseră din pricina zguduiturilor pământului.

O exclamaţie de spaimă din partea mulţimii. Apoi am auzit ce le-o provocase – un bum-bum dinăuntrul coşciugului.

*Relaxează-te. Relaxează-te şi eliberează. Eliberează, eliberează, eli…*

Un geamăt surd veni din sicriu şi-am simţit cum mi se ridică tot părul în cap. Un alt geamăt, mai puternic, înăbuşit. Apoi un strigăt sugrumat dinăuntru.

Doi dintre ciocli scăpară mânerele. Capătul sicriului dinspre ei se înclină şi ceilalţi patru, speriaţi, îi dădură drumul. Sicriul se prăbuşi abrupt, lovind o piatră funerară

în cădere, iar capacul sări cu un trosnet.

Grupul îndoliaţilor îmi acoperi vederea, fiecare agăţându-se de persoana cea mai apropiată – unii pentru a se sprijini, ceilalţi pentru a-i împinge din calea lor şi-a o rupe la fugă.

Când mulţimea se risipi, am văzut un braţ pe pământ, restul trupului încă fiind ascuns în spatele pietrei funerare. Stătea pur şi simplu acolo, cu palma în jos, şi braţul înfăşurat în mâneca unui costum. Apoi degetele se mişcară, răşchirându-se ca nişte gheare, înfigându-se în pământ, în timp ce cadavrul se trase afară din groapă, întorcându-se către mine, către cea care-l invocase şi…

*Şi cea care avea să-l trimită înapoi. Acum!*

Mi-am închis ochii strâns şi mi l-am închipuit pe bărbatul acela, o siluetă vagă, în costum. Mi-am închipuit cum îi eliberez sufletul, trimiţând şi o scuză odată cu el, eliberându-l…

— Bine, şopti Tori de lângă mine. S-a oprit, nu mai mişcă. E… Nu, stai! Continuă, conţi… Bine, s-a oprit.

O pauză.

— Tot nemişcat e.

Nici nu mai avea suflu, de uşurare.

— Ai reuşit.

Poate că da, însă nu mi-am deschis ochii să mă încredinţez. În timp ce Tori s-a dus să verifice situaţia, am continuat să eliberez spirite, închipuindu-mi persoane în costume, persoane în rochii, persoane de toate vârstele, spirite de animale, spirite de tot felul. Şi în timp ce făceam acestea, ciuleam urechea, nu doar la strigătele şi ţipetele celor vii, dar şi la trosnetele şi râcâiturile morţilor-vii.

Când am deschis ochii, Tori venea pe o alee către mine, ţinându-se la distanţă de marginea despicăturii din pământ. Oamenii stăteau acum înşiraţi de ambele părţi, uitându-se la crevasă cu îngrijorare, aşteptând să se cutremure pământul. Dar n-a făcut-o.

— Morţii sunt iarăşi morţi, murmură Tori, când ajunse lângă mine. Totul e liniştit.

Margaret stătea în picioare, la marginea crevasei, laolaltă cu ceilalţi. Când am strigat-o, s-a întors încet, ochii ei încrucişându-se cu ai mei, şi în ei am citit frică. Nu, nu frică. Groază şi repulsie.

*Tu nu eşti ca ea. Acum vede şi ea asta, vede ce eşti tu, ce poţi să faci şi asta o înspăimântă. O înspăimântă şi-o dezgustă.*

Ne făcu semn să ne ducem înapoi la maşină, dar ea nu se clinti, de parcă n-ar fi suportat să meargă alături de mine.

— Hoaşcă proastă, murmură Tori. Oh, hai să ducem necromanta cu superputeri la cimitir! Bineînţeles că n-o să învii tu morţii, fetiţă fără minte!

— Aş zice că i-am arătat eu ei, dar pe bune c-aş fi preferat să nu.

Râsul lui Tori ieşi tremurat.

— Probabil ar trebui s-o ştergem de aici mai înainte să înceapă careva să pună întrebări.

— Nu aşa de repede, am zis eu. Nu vrem să arătăm ca şi când am fugi de la locul faptei.

— Ai dreptate.

Mergând pe alee, ne holbam şi noi – ar fi părut ciudat să n-o fi făcut. Am căscat gura la despicătura din pământ. Ne-am zgâit în sus, la cer. Am făcut semn către sicriul căzut şi am şuşotit, în tot timpul ăsta mergând cât de repede cutezam, încercând să arătăm ca şi când am fi fost la fel de şocate şi zăpăcite ca toţi ceilalţi.

— Fetelor! strigă cineva. Staţi aşa!

M-am întors încet şi am văzut un bărbat de vârstă mijlocie venind hotărât către noi. Am încercat să-i atrag atenţia lui Margaret, să-i spun că s-ar putea să avem probleme, dar ea se uita în partea cealaltă, lăsându-ne să ne descurcăm singure.

## treisprezece

Suntem bine, fetelor? întrebă omul.

Tori dădu din cap:

— Cred că da.

— Ce-ce-a fost asta? am zis eu. Un cutremur?

El încuviinţă.

— Aşa se pare. N-am mai avut niciun zvâc de douăzeci de ani.

O femeie tânără, într-o haină lungă de piele, se apropie în spatele lui.

— Şi n-am fi avut nici acum dacă nu s-ar fi redeschis cariera, vara trecută.

— Nu putem arăta cu degetul până când nu suntem siguri, zise omul.

— O, eu sunt sigură. Există un motiv pentru care cei de la protecţia mediului voiau să rămână închisă, iar un motiv a şi închis-o, în primul rând... după ultimul cutremur, de acum douăzeci de ani. Credeţi că e o coincidenţă? Atâta săpat, tot bătând în plăcile teutonice? Acum, poftim... Făcu semn către despicătura din pământ şi se încruntă mânioasă. Cariera va trebui să plătească pentru asta.

— E toată lumea în regulă? am întrebat eu. Mi s-a părut c-am auzit ţipete.

— Oh, aia a fost doar...

Femeia arătă spre sicriu: încă mai stătea în picioare în groapă, înconjurat de îndoliaţii care sperau c-o să se ofere altcineva voluntar să pună mortul înapoi.

— Bătrânul meu unchi; urma să fie înmormântat astăzi, iar când pământul s-a cutremurat, a început să salte prin coşciug. Asta i-a speriat pe băieţi şi l-au scăpat din mâini.

Bărbatul îşi drese glasul, ca s-o prevină că nu aveam nevoie de amănunte macabre, dar ea a continuat:

— Sicriul a plesnit şi s-a deschis, unchiul Al a căzut din

el, pământul s-a cutremurat din nou şi… încercă să-şi înăbuşe un chicotit: Au crezut că, ştiţi voi, se mişcă.

— Uuuh, făcu Tori. Şi eu aş fi ţipat.

— Oricum, interveni bărbatul, văd că bunica voastră vrea să vă duceţi la maşină, fetelor. N-o condamn. Se poate ca Mama Natură să nu fi terminat cu noi încă.

I-am mulţumit şi am luat-o către parcare, Margaret potrivindu-şi pasul tot la cinci metri în urma noastră.

— Plăci teutonice? zise Tori. Îngroapă cumva ceramică germană odată cu morţii pe aici?

A trebuit să râd la asta, deşi un pic cam tremurat.

Ea continuă:

— Ca să provoace un cutremur, plăcile tectonice au nevoie de o falie, care este, se pare, în partea cealaltă a ţării.

— Dar suna bine şi asta-i tot ce contează. Derek şi Simon spun că, atunci când oamenii văd chestii supranaturale, improvizează o explicaţie logică. Dacă n-ai fi ştiut despre necromanţi şi ai fi văzut ce s-a întâmplat adineauri, tu ce-ai fi gândit? Un cutremur ciudat? Sau cineva care a înviat morţii?

— Adevărat. Totuşi, plăci teutonice?

De data asta, m-am aşezat în spate, lângă Tori. Abia când am ajuns la autostradă, Margaret a vorbit, în sfârşit.

— Cine te-a învăţat să faci asta, Chloe? întrebă ea.

— Ce?

Ochii ei îi căutară pe ai mei în oglinda retrovizoare.

— Cine te-a învăţat să învii morţii?

— N-nimeni. E-eu n-am întâlnit niciun alt necromant, înainte de dumneata.

Nu era foarte adevărat. Întâlnisem, scurt, spiritul unuia, dar nu-mi fusese de prea mare ajutor.

— Ţi-a dat Grupul Edison cărţi? Manuale?

— N-numai o carte de istorie, pe care a-am răsfoit-o un pic. D-dar nu era nimic despre ritualuri.

O clipă de tăcere, în care mă studie prin oglindă.

— Ai încercat să-ţi dai importanţă, nu-i aşa, Chloe?

— Ce-ce?

— Eu am spus că nu puteai învia morţii; tu mi-ai dovedit că poţi. Ai vizualizat în minte cum întorci un suflet...

— Nu!

Bâlbâiala mă părăsi.

— Să întorc un spirit într-un cadavru putrezit ca să-mi dau importanţă? N-aş face niciodată asta. Am făcut exact ceea ce mi-ai cerut dumneata – am încercat să trag spiritul prin barieră. Îl invocam. Dar dacă fac asta şi sunt cadavre în jur, pot învia morţii. Asta am tot încercat să-ţi spun.

Ea conduse cam un minut într-o tăcere apăsătoare. Apoi îşi ridică din nou privirea spre ochii mei.

— Vrei să spui că tu poţi învia morţii, doar dacă invoci?

— Da.

— Dumnezeule, şopti ea, holbându-se la mine. Ce au făcut?

Când i-am auzit cuvintele şi i-am văzut expresia chipului, am ştiut că Derek avusese dreptate, noaptea trecută. Tocmai făcusem ceva mai rău decât să învii morţii – îi confirmasem cele mai rele temeri în privinţa noastră.

Când am ajuns la casa din pădure, Andrew era singurul prezent. Margaret l-a chemat în bucătărie, închizând uşa în urma lor.

N-a prea avut rost închisul uşii ăleia. Margaret n-a ţipat, dar vocea ei a luat o notă stridentă, al cărei ecou răsuna în toată casa.

Concluzia tiradei sale a fost că eu eram odrasla diavolului şi ar trebui să fiu închisă într-un turn mai înainte de a desfereca hoarde de morţi-vii care să-i

măcelărească pe ei toţi, în somn. Ei bine, poate că exagera, dar nu cu mult.

Tori deschise brusc uşa bucătăriei şi intră hotărâtă, cu mine imediat în urma ei.

— Scuzaţi. Cine a luat necromanta modificată genetic în cimitir?

Andrew se întoarse către ea:

— Tori, te rog. Nu avem nevoie…

— Chloe n-a vrut să intre acolo. Ţi-a spus cumva Margaret asta? Ţi-a spus că am avertizat-o amândouă că necromanta Chloe putea învia morţii? Că eu o văzusem cu ochii mei? Şi că ea nu ne-a crezut?

Jur că puteam vedea scântei zburând din vârful degetelor lui Tori când dădea din mâini.

— Ţi-a spus cumva cum a insistat Chloe şi a tot insistat să se oprească? Şi că Margaret a pus-o să continue? Şi după ce Chloe a înviat o veveriţă moartă, Margaret a silit-o să continue invocarea.

— N-am silit-o…

— I-ai spus că prinsese un spirit între două dimensiuni.

— În regulă, zise Andrew. E limpede că trebuie să discutăm…

— O, trebuie să discutăm o mulţime de lucruri, zise Margaret.

Andrew ne împinse binişor afară. De îndată ce am ieşit, cearta a izbucnit din nou. Tori şi cu mine am ascultat, de dincolo de uşă.

— Nu am fost pregătiţi, zise Margaret. Deloc, deloc.

— Atunci trebuie să ne pregătim.

— A despicat pământul, Andrew! S-a căscat pământul sub picioare ca să lase morţii să iasă. A… a… Margaret răsuflă o dată adânc, enervată. A fost ceva ca în poveştile vechi pe care obişnuia să mi le spună bunicul. Poveşti de groază, care-mi dădeau coşmaruri, despre necromanţi atât de puternici încât puteau să învie

cimitire întregi de morţi.

Mi-am amintit ce mi-a spus semidemonul. *Tu ţi-ai chemat prietena şi spiritele a o mie de morţi au răspuns, zburând înapoi în carcasele lor putrezite. O mie de cadavre gata să devină o mie de zombi. O mare armată de morţi la ordinele tale.*

— Poate învia morţi la cincisprezece ani, continuă Margaret. Fără antrenament. Fără ritual. Fără intenţie.

— Atunci va trebui să înveţe cum să…

— Ştii ce i-a spus Victoria lui Gwen? Că n-a învăţat niciodată vreo vrajă, dar că le poate arunca. Dacă vede una, o poate face şi ea. Fără antrenament. Fără incantaţii. Fireşte, noi am crezut că ne spunea poveşti, dar acum… Trase zgomotos aer în piept. Nu putem face faţă la aşa ceva. Ştiu că sunt numai nişte copii şi ceea ce li s-a întâmplat este groaznic şi tragic. Dar tragedia şi mai mare ar fi să le spunem că se pot aştepta să ducă nişte vieţi normale.

— Vorbeşte mai încet, zise Andrew.

— De ce? Ca să continui tu să-i asiguri că totul va fi bine? N-o să fie. Copiii ăştia vor trebui ţinuţi sub observaţie cât vor trăi. Şi lucrurile nu vor face decât să se înrăutăţească.

Tori mă înghionti să plecăm.

— Ştie că a fost vina ei pentru ceea ce s-a întâmplat, aşa că încearcă să-şi scape pielea cât de repede poate. Nu trebuie să ascultăm chestia asta.

Avea dreptate. Margaret o dăduse în bară şi se speriase. Nu era genul de persoană care să recunoască prea uşor niciuna dintre acestea, aşa că trebuia să arunce vina într-altă parte – să ne descrie că am fi fost atât de rele, încât nu s-ar fi putut cere din partea ei să controleze situaţia.

Şi totuşi…

Aceştia erau aliaţii noştri. Singurii noştri aliaţi. Ştiam că Margaret şi Russell deja îi criticaseră hotărârea lui

Andrew de a ne aduce în grupul lor. Acum eu le dădusem exact muniţia de care aveau nevoie.

## paisprezece

Tori şi cu mine ne îndreptam spre scări când am auzit pe cineva coborând cu paşi grei. Speram să fie Simon. Mă rugam să fie el. Însă ştiam că nu avea cum să fie. M-am întors şi l-am văzut pe Derek venind spre noi, încruntat.

— Îl iau eu în primire, zise Tori.

— Mă descurc. Mi-am ridicat vocea când s-a apropiat: Am avut o problemă...

— Am auzit.

Se opri la un metru în faţa mea, de parcă ar fi încercat să nu mă mai domine, dar n-a contat. Derek putea să te domine şi din capătul celălalt al camerei.

— Atunci ai auzit şi că n-a fost vina ei, zise Tori. Nici măcar o dată nu s-a uitat la ea, toată greutatea încruntăturii aceleia ţintuindu-mă pe mine.

— Ai făcut o invocare într-un cimitir?

— Da, am făcut.

— Ştiai că asta era o problemă?

— Da, ştiam.

— N-a avut de ales, zise Tori.

— Întotdeauna are de ales. Poate să spună nu.

— Am încercat, am zis.

— Nu poţi *încerca* să spui nu. Ori o faci, ori n-o faci. Îşi coborî glasul, ceva din furie risipindu-se, însă accentele dure rămânând: Nu e de-ajuns să rosteşti cuvântul, Chloe. Trebuie să te şi ţii de el, iar asta-i partea la care se pare că nu te descurci.

— Hei, zise Tori, te-ai abătut de la subiect.

— Are dreptate, am murmurat.

— Ce? Tu..., se chinui ea să găsească un cuvânt. Nu înghiţi una ca asta, Chloe. Nu-mi pasă cât de mare sau

cât de deştept e el, n-are niciun drept să-ţi vorbească în felul ăsta. Tu ai făcut tot ce-ai putut.

Mă lăsasem împinsă la ceva despre care ştiam că era greşit.

— Despre ce crezi că vorbesc ei acum acolo? zise el. Cum să ne ajute să ne controlăm puterile?

— Ştim despre ce vorbesc ei acum acolo, Derek. Şi ştiu şi ce am făcut. Exact ceea ce ne-ai prevenit tu, aseară, să nu facem. I-am dat oricui nu voia să ne ajute un motiv să n-o mai facă.

Deschise gura. O închise la loc. Ai fi crezut că am câştigat ceva credit fiindcă-mi dădusem seama de asta mai înainte să mi-o spună el. Dar avea totuşi ceva de demonstrat şi tot ce făcusem fusese să arunc doar un obstacol temporar în calea lui, unul care abia îi domoli din avânt înainte de a se repezi ca vulturul asupra lui.

— Cuvântul este *nu*, Chloe. *Nu*, n-am să fac asta. Nu, nu cred că este nepericulos. Şi dacă mă forţaţi, ei bine, îmi pare rău, dar nu mi se pare că pot să fac o invocare în clipa de faţă.

— Eu…

— Dacă mi-ar fi cerut să le arăt cât de puternic sunt eu? Crezi că m-aş fi dus şi aş fi ridicat canapeaua, doar ca să vadă ei?

— Dar nu asta am încercat…

— Însă asta ai făcut. Le-ai dat o demonstraţie completă despre cât de puternică eşti, iar acum ei or să se întrebe dacă nu cumva Grupul Edison a avut dreptate să ne ţină închişi, ba chiar să ne ucidă.

— Ei, haide, zise Tori. N-ar face ei…

— Eşti sigură?

Eu am clătinat din cap.

— Dacă tu ai fi crezut asta, Derek, n-ai mai fi fost acum aici. Ai fi fost sus, cu Simon, făcând bagajele şi pentru tine, şi pentru el.

— Da? Şi unde m-aş fi dus? Grupul Edison ne-a

descoperit până şi acasă la Andrew şi tot nu ştim cum au reuşit. Şi ce ne-au făcut atunci? Ne-au cerut să venim cu ei, paşnic? Au tras în noi vreo câteva săgeţi cu tranchilizante? Nu, au tras cu arme adevărate. Cu gloanţe. Suntem siliţi să rămânem aici, Chloe.

— Indiferent ce s-a întâmplat azi, ea n-a făcut-o intenţionat, zise Tori.

Derek îşi încleştă maxilarul, apoi se răsuci spre Tori.

— Tu cum de-o aperi deodată? Încerci să-i câştigi încrederea cu vreun scop?

— Asta ce mai vrea să însemne?

— N-am încredere în tine, Tori.

— Hm, mda, am primit mesajul ăsta, tare şi răspicat, mai demult.

Simon îşi făcu apariţia în cadrul uşii, în spatele lui Tori şi Derek. Mă salută, făcându-mi cu mâna, şi îmi spuse, pe muteşte: „Fugi cât mai poţi.”

Nu era o idee rea. M-am furişat pe lângă ei şi-am tulit-o către uşă, unde aştepta Simon. Apoi m-am uitat înapoi, la Tori.

— Nu-i purta ei de grijă, zise Simon. E probabil cea mai mare distracţie pentru ea, după atâtea zile de armistiţiu. Mă conduse în camera alăturată. Din nefericire, nu pot spune acelaşi lucru pentru Derek şi, de îndată ce-o să facă o pauză în ciorovăială, destul cât să observe că tu ai ieşit…

— Hei! strigă Derek. Unde vă duceţi, voi doi?

Simon mă luă de cot şi mă ghidă în pas alergător prin casă, în vreme ce paşii lui Derek bubuiau pe urmele noastre. Simon continuă să fugă, până am ajuns afară.

Mă conduse către o bancă de grădină, unde ne-am aşezat. Am aruncat o privire spre casă.

— Calmează-te. N-o să înceapă iar cu bruftuluiala, de faţă cu mine.

Se lăsă pe speteaza băncii, petrecându-şi braţul pe după umerii mei, privind oblic spre mine, ca să se

asigure că gestul îi era binevenit. M-am dat mai aproape de el, iar el zâmbi.

— OK, deci ce s-a întâmplat cu lecţia ta? întrebă el. Ştiu că n-a fost de bine, dar mi-au scăpat detaliile.

I-am povestit, iar când am terminat, a clătinat din cap.

— Ce-a fost în mintea ei? Să te ducă într-un cimitir pentru lecţii de necromanţie?

Era exact ce voiam să aud, dar ştiam că asta era şi cea mai uşoară cale de a mă spăla pe mâini. Să dau vina pe altcineva, cum făcuse Margaret. E drept, avusese şi ea un rol, dar şi eu avusesem.

Derek avea dreptate. Ar fi trebuit să refuz. Ar fi trebuit să mă port responsabil, chiar dacă asta ar fi însemnat să spun „nu” unui personaj cu autoritate, pentru că eu eram autoritatea care decidea asupra mea.

— Vrei îngheţată?

— Ce anume?

Simon zâmbi.

— Asta ţi-a atras atenţia.

— Scuze, eram doar…

— Îngândurată. Şi tocmai de aceea te invit la o îngheţată. Derek şi cu mine am fost să alergăm, ieri, şi am văzut o staţie de benzină la mai puţin de un kilometru, în partea aia, îmi arătă el. Aveau o reclamă de îngheţată în vitrină, aşa că acolo ne vom duce, după cină.

— Nu cred c-or să mă mai lase să plec nicăieri, acum.

— Mai vedem. Deci…? Da? Nu e exact ce visam eu pentru o primă întâlnire romantică, dar suntem cumva siliţi să stăm aici şi eu sunt cumva sătul să tot aştept.

— În-întâlnire?

Mă cercetă atent.

— E în regulă?

— Desigur. Da. Categoric.

Obrajii îmi ardeau:

— Bine, hai să mai încercăm asta o dată, cu ceva mai

puţin entuziasm.

El rânji:

— Entuziasmul e de bine. Atunci, e o întâlnire. O să vorbesc cu Andrew.

Eram pe cale să ies la prima mea întâlnire. Nu doar prima mea întâlnire cu Simon. Prima mea întâlnire de când mă ştiam. N-aveam de gând să-i spun lui asta, bineînţeles. Desigur, el n-ar fi avut nicio problemă, probabil ar fi glumit despre presiune. Să împlineşti cincisprezece ani şi să n-ai nicio întâlnire la activ nu era aşa de ciudat, dar mă simţeam ciudat, ca atunci când împlinisem cincisprezece ani înainte de primul ciclu şi în mod cert nu-i vorbisem nimănui despre asta.

La întâlnire, cu Simon. Acceptasem destul de repede, dar abia după ce am intrat în casă, pentru masa de prânz, mi-am dat seama ce făcusem.

M-am simţit de parcă stăteam iarăşi la porţile cimitirului aceluia: vocea mea lăuntrică îmi spunea că asta era o idee foarte, foarte proastă. O întâlnire, în timp ce noi fugeam să scăpăm cu viaţă? o întâlnire cu unul dintre băieţii împreună cu care fugeam? Şi dacă avea să iasă prost? După aceea, cum am mai fi…?

Dar n-avea să iasă prost. Era vorba de Simon şi totul avea să fie bine.

Trebuia doar să mă relaxez. Din nefericire, prânzul nu mi-a fost de ajutor în sensul acesta.

Margaret plecase, dar probabil îi povestise lui Russell ce se întâmplase, căci el venise în picaj ca un vuulur, sperând să ne prindă în cine ştie ce oribilă etalare de puteri incontrolabile.

Andrew ar fi trebuit să-i arate uşa. N-a fâcut-o, probabil gândindu-se că era mai bine să-l lase să vadă cu ochii lui că eram doar nişte copii normali. Dar asta ne-a făcut să ne simţim groaznic, mai ales pe mine, care-i ştiam privirea aţintită asupra mea, cu o expresie de uşor

dezgust pe faţă, în timp ce mă chinuiam să mănânc. Copila care putea învia morţii. Necromanta ciudată.

După prânz, am zburat în camera mea. Simon a încercat să mă invite pe-afară, dar i-am spus că eram obosită şi am glumit că nu voiam să moţăi tocmai la întâlnirea noastră. Pe la ora trei, Derek bătu la uşă, spunând aspru:

— Ar trebui să vii afară. Simon e îngrijorat.

Când i-am răspuns că trăgeam un pui de somn, n-a mai zis nimic şi mi s-a părut că-l aud oftând şi foindu-se în loc, de parcă ar fi vrut să spună altceva, aşa că m-am ridicat şi m-am dus la uşă, plănuind să ies şi să exclam: „Oh, n-am ştiut că mai eşti încă aici.”

Speram să aibă ceva de spus. Nu o scuză că-mi făcuse morală – ar fi însemnat să aştept prea mult din partea lui –, ci un pretext ca să stau de vorbă cu el despre ceea ce se întâmplase la cimitir, despre opţiunile noastre dacă lucrurile aveau să se înrăutăţească…

Şi mai ales voiam să-l fac să nu mai fie supărat pe mine şi să redevină iar celălalt Derek, acela cu care puteam discuta, căruia mă puteam destăinui. Dar când am deschis uşa, holul era gol. M-am întors iar în pat.

## cincisprezece

Tori veni în cameră pe la patru şi păru surprinsă să mă găsească încă în pat.

— Ai stat aici toată după-amiaza? zise ea. Am crezut că te-ai dus pe-afară, cu băieţii.

— Ce-am pierdut?

— Pe mine spălând podelele.

Asta m-a făcut să zâmbesc.

— Crezi că glumesc? zise ea.

— Nu, bănuiesc că vom avea cu toţii câte o sarcină pe-aici. Nu putem pretinde ca Andrew să strângă în urma noastră.

Ea-şi dădu ochii peste cap.

— Chiar îl vezi pe Andrew distribuindu-ne sarcini? Tipul şi-a cerut scuze că nu era casa deja curată şi pregătită pentru musafiri. M-am oferit să fac eu curăţenie în locul lui, doar ca să fiu amabilă. Cum eu n-am spus nimic, Tori a clătinat din cap. Ultima parte era o glumă, Chloe. Andrew mă plăteşte, cu aceeaşi sumă pe care i-ar da-o menajerei, deşi probabil mie îmi va lua de două ori mai mult timp. În primul rând, pentru că n-avem un program ultraîncărcat, mi-am închipuit eu, şi apoi pentru că aş putea folosi banii. Aşadar, acum eu sunt menajera oficială şi dacă găsesc prosoape ude pe podea, o să vi le vâr între cearşafuri.

Cu două săptămâni în urmă, dacă mi-ar fi spus cineva că Tori va face din proprie voinţă curăţenie într-o casă – chiar şi pentru bani –, n-aş fi crezut în ruptul capului. Nu mi-o puteam imagina mânuind un mop. Dar văzusem deopotrivă cât de greu fusese pentru ea, în timpul fugii noastre, că n-avusese niciun ban al ei. Deşi eram sigură că nu era asta pentru ea metoda ideală de a-i câştiga, se părea că mai degrabă freca toaletele decât să cerşească de la noi.

Iar asta m-a făcut să mă mai gândesc la ceva. Ce avea să se întâmple cu Tori când se va termina povestea asta? Avea vreo rudă la care să locuiască? Oare şi ea se întrebase acelaşi lucru? De aceea era înnebunită să facă rost de bani, pentru orice eventualitate?

— S-a întors Gwen, zise ea. A vorbit mai întâi cu Andrew. Trebuie să admit, totuşi, că aşteptam mult mai nerăbdătoare lecţiile astea, până să le aveţi voi pe ale voastre.

— O să te descurci. Numai nu te înfuria pe ea.

Ea zâmbi şi am putut observa nervozitate, dar şi entuziasm. Voia să înveţe cum să-şi folosească puterile corect. Ştiam cu toţii că suntem un pericol şi nu voisem noi să fim aşa. De ce nu mai vedea nimeni lucrurile în

felul acesta? De ce ne tot tratau ca pe nişte copii fără minte şi nepăsători?

— Te simţi bine? întrebă ea.

— Desigur.

Vârî mâna în buzunarul de la spate şi scoase un petic de hârtie împăturită.

— Asta s-ar putea să te facă să te simţi mai bine.

L-am desfăcut. Hârtie albă, ce mai rămăsese de la cimitir după ce notasem mesajul spiritului.

— Sunt sigură c-o să găsim un creion pe undeva pe-aici, zise ea.

— Un creion?

— Păi, da, cinefilo. Ce fac ăia în filme când cineva scrie un bilet pe un teanc de hârtii şi ia numai foaia de deasupra?

Am zâmbit:

— Folosesc un creion ca să evidenţieze ce-a rămas întipărit pe hârtia de dedesubt.

— Mă îndoiesc c-or să ne ducă la vreun oficiu poştal prea curând, dar vei putea trimite o scrisoare când vom avea ocazia.

— Mulţumesc.

Plecă. Puţin mai târziu, când am auzit paşi pe hol, m-am gândit că era Derek, care venea înapoi, dar am văzut-o pe Tori deschizând nervoasă uşa, mergând până la patul ei şi aruncându-se bufnind pe el.

— Nicio lecţie pentru mine, zise ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Versiunea lui Andrew? Membrii grupului au decis să amâne pregătirea până vor înţelege mai bine abilităţile noastre. Cu alte cuvinte, i-am speriat de moarte. Clătină din cap: Andrew e de treabă, dar… prea de treabă, ştii?

— Aşa, ca mine?

— De un alt tip. Ştiu că Andrew încearcă să ne ajute, dar serios aş vrea să aibă mai multă…

Căuta cuvântul.

— Şira spinării? am lăsat eu să-mi scape, apoi am simţit că roşesc. N-nu vreau să spun că…

— Vezi, asta e versiunea ta de „prea de treabă”. Nu vrei să răneşti sentimentele nimănui, nici măcar în spatele individului. Şira spinării este foarte potrivit. Se lăsă pe spate, în pat. Oricum, destul cu asta. Simon te caută, ca de obicei. Du-te la joacă, Chloe. O să-ţi păstrez eu cald locul de clocit.

Fără îndoială, Simon mă căuta. Se părea că băieţii nu prinseseră prilejul să încerce să intre în pivniţă în dimineaţa aceea – Andrew stăruise să piardă vremea împreună cu ei, dând cu şutul într-o minge, prin jurul casei.

Acum, Andrew era închis în biroul lui, cu laptopul, aşa că Derek se strecurase în pivniţă. Simon ţinea de şase, ceea ce ar fi fost mai uşor de făcut fără a bate la ochi dacă ar fi avut pe cineva prin preajmă. Eram într-una dintre camerele nefolosite, uitându-ne la un perete cu fotografii, când Andrew trecu prin dreptul uşii. Ne văzu studiind fotografiile.

— Sunt ale fostului proprietar, zise el, intrând. Niciunul dintre noi, după cum vedeţi.

— Trebuie să zbori sub radar, zise Simon.

Andrew încuviinţă cu un semn din cap.

— Supranaturalii trebuie să se gândească întotdeauna la asta, Chloe – la toate modurile în care ne-am putea expune din întâmplare sau am putea atrage atenţia asupra noastră. Chiar şi tovărăşia, în public, cu alţi supranaturali poate fi un pericol. Ceea ce nu înseamnă că nu veţi avea supranaturali prieteni. Ba veţi avea, şi asta o să vă fie de ajutor. Dar noi suntem întotdeauna precauţi.

I-am spus c-am înţeles.

— Cum ziceam, acestea sunt fotografiile de familie ale proprietarului de dinainte al casei. Todd Banks.

Fondatorul proiectului Genesis. Dr. Lyle a avut primul ideea, dar a murit înainte ca modificarea genetică să fie posibilă. Apoi Todd – dr. Banks – i-a preluat planurile şi a început experimentul. El a fost, de asemenea, cel dintâi care a tras alarma în privinţa potenţialelor capcane. A avertizat Grupul Edison, însă membrii acestuia erau prea îndrăgostiţi de posibilităţi ca să admită că ar face şi greşeli. Dr. Banks a părăsit Grupul şi a întemeiat grupul nostru, de foşti angajaţi îngrijoraţi. La moartea lui, acum câţiva ani, ne-a lăsat nouă moştenire casa.

În timp ce Andrew vorbea, am observat o fotografie a lui dr. Banks… cu un băiat cu păr negru alături. Băiatul părea să aibă vreo treisprezece ani, în fotografie, dar tot i-am recunoscut faţa. Era spiritul semidemon volo.

— Acesta este fiul lui dr. Banks? am întrebat cât mai dezinvolt am putut.

— Nepotul. Îl chema… Andrew îşi încreţi fruntea. Nu pot să-mi aduc aminte numele lui. Nu l-am întâlnit niciodată. Ştiu că a locuit şi el aici, o vreme, împreună cu verişorul şi cu unchiul lui. Ăsta e băiatul mai mare, pe care îl deosebesc numai pentru că ştiu că băiatul mai mic era blond.

Mi-am amintit de băiatul din pat. Trupul oribil stâlcit în bătaie… al băiatului cu păr blond şi doar cu vreo câţiva ani mai mic decât semidemonul pe care îl întâlnisem eu.

— Dumneata ai spus că dr. Banks a lăsat moştenire casa asta grupului vostru. Ce s-a întâmplat cu copiii?

— Au plecat să locuiască la o altă rudă. Un bunic, mi se pare.

Amândoi băieţii erau morţi şi o ştiam. Întrebarea era dacă o ştia şi Andrew, sau asta era povestea care i se spusese şi lui?

Făcuseră şi băieţii parte din proiectul Genesis? Aşa se părea. Totuşi, cel pe care îl văzusem eu fusese mai în vârstă decât mine. Chiar dacă îi supravieţuise unchiului său, trebuie să fi murit cu vreo doi ani în urmă, dată fiind

vârsta pe care o avea în fotografie. Asta însemna că, dacă ar mai fi fost în viaţă în zilele noastre, ar fi fost cu vreo câţiva ani mai în vârstă decât Derek, despre care se presupunea că fusese printre primii subiecţi ai experimentului.

— Exista şi vreo femeie care locuia împreună cu ei? întrebă Simon.

— Hm? făcu Andrew, chemându-ne printr-un semn afară din cameră.

— Chloe a auzit o voce de femeie, noaptea trecută, şi ne-am gândit că s-ar putea să fi fost un spirit. A locuit şi vreo femeie împreună cu ei?

— Nu, din câte ştiu eu. S-ar putea să greşesc, totuşi. Ei, dar acum trebuie să mă ocup de cină. Ştiu că tu ar trebui să mănânci la ore regulate, Simon. Şi mai ştiu că voi doi aveţi plănuit ceva special după aceea.

Îmi făcu şmechereşte cu ochiul şi sunt sigură că am roşit.

Pe când Andrew se îndrepta spre bucătărie, Derek ieşi pe furiş din pivniţă. Toţi trei am urcat la etaj, ne-am pitit în camera băieţilor şi am închis uşa.

— E depozit, zise Derek. Două încăperi mari pline cu lucruri şi o cameră încuiată.

— Încuiată? se învioră Simon.

— Am forţat-o. E un atelier. Numai unelte, nimic altceva.

— Şi-atunci de ce să fie încuiată? am întrebat eu.

— Mi-ar fi plăcut să spun că e suspect, zise Simon. Dar dacă tipul ăsta, Banks, avea copii prin jur, atunci nu mă miră. Tata nu este chiar meşterul la toate, dar îşi ţinea lada cu scule încuiată. Ştii cum sunt părinţii. Paranoici.

— Mda, zise Derek. Mai ales după ce fiul lor îşi zdrobeşte degetele încercând să bată în cuie un desen pe perete.

— Hei, nu sunt eu geniul care a sugerat-o. Simon se uită la mine: Banda adezivă n-ar fi prins, iar Savantul mi-

a explicat că hârtia era prea grea pentru lipici. Aşa că am luat nişte cuie.

Derek îşi rostogoli ochii în cap.

— Deci asta-i tot? am întrebat eu. Depozit şi o cameră cu unelte? Niciun fel de indiciu?

— N-am spus asta. Sunt cutii etichetate cu haine şi alte lucruri. Trei nume: Todd, Austin şi Royce. Lucrurile lui Todd sunt de adult.

— Dr. Banks, zise Simon. Fostul proprietar al casei ăsteia. Şi, dă-mi voie să ghicesc, celelalte cutii erau cu lucruri de adolescenţi.

Când i-am spus ce ne povestise Andrew, Derek dădu din cap:

— Atunci, Royce îl cheamă pe semidemonul tău. Hainele lui sunt mai mari. Deci Andrew a spus că s-a mutat, după ce a murit Banks? Poate că a fost ucis mai târziu şi s-a întors după aceea.

— Nu cred. Sunt foarte sigură că aseară am văzut trupul lui Austin.

O familie întreagă, moartă. Inclusiv doi adolescenţi. Toţi având o legătură cu Grupul Edison, poate chiar cu proiectul Genesis. Şi noi căutaserăm refugiu în aceeaşi casă!

— Nu putem pleca nicăieri, zise Derek.

La asta ne gândeam cu toţii, bineînţeles. Să fugim. Dar unde? Niciunul dintre noi nu credea că Andrew era aliat în secret cu Grupul Edison şi ne ţinea aici, în timp ce el îşi juca rolul în această farsă complicată a plănuirii unui atac împotriva lor. Dar ce se întâmplase cu dr. Banks, Royce şi Austin? Avea vreo legătură cu noi?

— O să mai caut, zise Derek. Poate o să-l întreb câteva lucruri pe Andrew. Voi doi…

— Noi o să fim plecaţi o vreme, după cină, zise Simon.

— Oh. Da. Aşa e.

Derek îşi îndreptă privirea spre mine, dar până să i-o prind, şi-o întorsese către Simon.

— Deci… Andrew n-a avut nimic împotrivă?

— Îhm. Ai pierdut pariul ăsta, frate. Desigur, mi-a dat o grămadă de sfaturi – să mergem prin pădure, nu pe drum, să nu intre şi Chloe în magazin, bla-bla-bla. Dar ne putem duce.

— Hm. Derek se uită peste umărul lui, de parcă ar fi sperat ca Andrew să fi spus că era periculos. După o clipă, dădu din cap şi zise: Bine, atunci.

— Mai avem ceva timp de omorât până la cină, îmi spuse Simon. Ce-ai zice de luat lecţiile alea de autoapărare?

— Cum să nu, am răspuns eu. O chem pe Tori… şi nu face mutra asta. O aduc şi pe ea. Derek, vii şi tu?

— Nu, zise el, luând-o spre capătul holului. Duceţi-vă voi.

Simon ne ţinu lecţia de autoapărare în curtea din spate, învăţându-ne câteva prize de bază, pe care Tori, cu vraja ei de legare, le socotea într-un fel nefolositoare, însă mi-a şoptit numai mie asta, fără a se ciondăni cu Simon.

A fost un moment, în timpul lecţiei aceleia, în care Simon încerca să-i arate lui Tori o prindere şi se aflau unul lângă altul, iar eu îi urmăream de pe terasă, unde stăteam pe un scaun, când… Pentru o secundă, m-am gândit: S-ar putea să fie rude. Nu ştiu ce anume să fi fost, forma feţelor, cred, ceva în pometii obrajilor, în linia gurii. Ochi negri, aceeaşi înălţime, aceeaşi constituţie zveltă.

Apoi Simon s-a îndepărtat şi acel ceva văzut de mine a pierit. Am hotărât că luasem câteva asemănări vagi şi îmi lăsasem imaginaţia să umple restul.

A venit şi cina. A trecut. M-am dus în cameră, să mă pregătesc.

Întotdeauna am considerat că nu sunt genul de fată

care să se gândească prea mult la chestii dintr-astea cum ar fi prima întâlnire, primul sărut. Nu mă înţelegeţi greşit. Îmi doream lucrurile astea. Dar nu-mi lăsam fantezia să zboare neîngrădită în legătură cu ziua cea mare, cu ce aveam să îmbrac şi ce aveam să fac. Sau cel puţin aşa credeam.

Dar bănuiesc că am purtat întotdeauna în minte imaginea asta, a primei mele întâlniri. Cum aveam să-mi cumpăr ceva nou de îmbrăcat şi poate să-mi fac o tunsoare nouă. Fără îndoială aveam să mă machiez şi probabil să-mi fac unghiile. Pe scurt, aveam să arăt mai bine ca niciodată şi, în momentul în care îi deschideam uşa acelui prim băiat, aş fi văzut confirmarea în ochii lui, în zâmbetul lui.

Când Simon bătu la uşa dormitorului meu, îmi pieptănasem bine părul şi găsisem nişte vaselină, să-mi ţină loc de gloss de buze. Nici măcar nu reuşisem să fac un duş, fiindcă Tori dăduse drumul la maşina de spălat. Cât despre haine, purtam aceiaşi jeanşi şi aceeaşi bluză în care eram de când evadasem de la laborator, deşi izbutisem să scot pata de sos de pizza de pe mânecă… în mare parte, în orice caz.

Cu toate acestea, când i-am deschis uşa şi el mi-a zâmbit, a fost exact aşa cum visasem întotdeauna şi am ştiut că totul va fi bine.

## şaisprezece

Nu făcuserăm nici douăzeci de metri în pădure, când Simon se opri în loc şi înjură.

— Ce-i? am zis eu.

Făcu semn cu mâna spre pădure.

— Ar fi trebuit să te întreb înainte. E în regulă? Să fii aici?

L-am asigurat că îmi era bine.

— Derek m-a prevenit că pădurea te face să fii

încordată, că îţi faci griji cu animalele înviate. Îmi aruncă o privire cercetătoare. Iar tu nici nu te-ai fi gândit la asta dacă n-aş fi adus eu vorba, nu-i aşa?

Înjură din nou, mai colorat de data asta.

— E în regulă, am zis eu. Câtă vreme nu fac vreo invocare sau nu adorm, o să fiu OK.

— Şi dacă totuşi dai să adormi, trebuie să lucrez serios la abilităţile mele de a întreţine o conversaţie.

Am mai făcut câţiva paşi.

— Apropo de conversaţie, cum… hm…? Se opri şi făcu o mutră lungă. Scuze, sunt un pic nervos.

— Tu ai avut vreo lecţie cu Andrew astăzi? am spart eu gheaţa.

Un teatral suspin de uşurare.

— Mulţumesc. Da, am avut. Plictisitoare, plictisitoare, plictisitoare. Nicio ţâşnire neaşteptată de putere la mine. Sunt doar un tip ca oricare altul… Făcu o pauză şi reluă: OK, asta a fost o remarcă incredibil de nesimţitoare. Am mai spus cumva că sunt nervos? Ar trebui să fiu fericit că am puteri normale. Şi chiar sunt.

— Totuşi, trebuie să fie supărător s-o vezi pe Tori aruncând vrăji noi imediat, în vreme ce tu te-ai antrenat ani de-a rândul.

— Mda. N-ar fi fost chiar atât de rău, dacă nu era Tori.

— Deci ce vrăji poţi face tu?

— Niciuna folositoare. Trebuie să le stăpâneşti pe cele de bază. Asta am izbutit, dar în clipa de faţă, tot ce mă interesează sunt vrăjile care ne-ar ajuta pe noi, iar perfecţionarea vrăjii mele de ceaţă nu intră în categoria vizată.

— Aceea cu doborâtul adversarului este bună.

El ridică din umeri.

— Poate o să te-nveţe Andrew vraja aceea de legare pe care o aruncă Tori.

Clătină din cap:

— Aceea e magie de vrăjitoare.

— Adică e diferită?

— Vrei răspunsul pe scurt sau un curs despre speciile aruncătorilor de vrăji?

— Varianta doi, te rog.

Zâmbi, strângându-mi mai tare mâna.

— Există două specii majore de aruncători de vrăji. Vrăjitorii bărbaţi au fii la fel ca ei, cu puteri magice de aceeaşi natură. Vrăjitoarele au fiice – aceeaşi moştenire, dar pe linie feminină. Magia vrăjitorilor constă în folosirea gesturilor mâinilor deopotrivă cu incantaţiile, în greacă, latină sau ebraică. Şi, nu, eu nu vorbesc nici greacă, nici latină, nici ebraică – pot doar recita formulele magice. Mi-ar folosi să ştiu limbile astea, dar deocamdată mi-e destul de greu şi să ţin minte cuvintele formulelor. Magia vrăjitorilor este ofensivă, adică folosită pentru atac. Vrăjitoarele folosesc aceleaşi limbi pentru incantaţii, dar ajung să sară peste gesturi. Magia lor este defensivă.

— Adică o folosesc pentru a opri un atac.

— Sau pentru a scăpa de vreunul, ceea ce ar prinde bine, în zilele astea.

— Voi, vrăjitorii, nu puteţi învăţa magia de vrăjitoare?

— Putem, cu o grămadă de eforturi, pentru că nu este tipul nostru natural. În momentul de faţă, eu trebuie să mă ţin de ale mele, deşi mi-ar plăcea să învăţ câteva vrăji de-ale vrăjitoarelor, cândva. Numai că nu de la Tori.

Când am ajuns la staţia de benzină, Simon a cumpărat îngheţata, apoi ne-am dus iar în pădure şi ne-am aşezat pe un buştean.

— Mi-ar fi ajuns şi o singură cupă, am zis eu.

— Cu atât mai rău.

— Dar…

— Sunt diabetic de când mă ştiu, Chloe. Niciodată n-am avut două cupe de îngheţată, aşa că nu le-am dus dorul. Dacă m-ar fi deranjat, n-aş fi mâncat niciodată împreună cu Derek, nu-i aşa? Şi de vreme ce am terminat primul, pot să-ţi fac o demonstraţie de vrajă, ca

divertisment la ora gustării de seară.

Şi o făcu, prostindu-se şi glumind, stârnindu-mi râsul. Apoi ne-am întors, ţinându-ne de mână şi continuând să vorbim. Se făcuse întuneric. Când am ajuns să vedem luminile casei printre copaci, el se opri şi mă aduse în faţa lui. Inima îmi bătea cu putere, în ceea ce eu am tradus a fi emoţia anticipării, dar care semăna mai mult a panică.

— A fost bine? întrebă el.

Am zâmbit:

— Mai mult decât bine.

— Deci mi-am câştigat dreptul la întâlnirea numărul doi?

— Da.

— Bine.

Faţa îi coborî spre a mea şi am ştiut ce urma. Am ştiut-o. Dar când buzele lui le-au atins pe ale mele, tot am tresărit.

— S-scuze, e-eu…

— Spăimoasă ca o pisică, murmură el.

Îşi strecură mâna în spatele capului meu şimi ridică faţa spre el.

— Dacă mă mişc prea repede…

— N-nu.

— Bine.

De data asta, n-am mai tresărit. Nici n-am dat înapoi. Nici nu mi-am ţinut respiraţia. N-am făcut nimic. Simon m-a sărutat şi eu am stat înlemnită, de parcă-mi tăiase cineva legăturile dintre creier şi muşchi.

În cele din urmă, conexiunea s-a reluat şi l-am sărutat şi eu, dar stângaci, o parte din mine încă neparticipând, simţind cum mi se răsucesc măruntaiele de parcă făceam ceva rău, comiteam o uriaşă greşeală şi…

Simon se opri. Pentru un moment, rămase aplecat aşa, cu faţa deasupra mea, până când a trebuit să mă uit în altă parte.

— Nu sunt eu acela, nu? zise el, cu o voce atât de scăzută încât de-abia l-am putut auzi.

— Ce-ce?

Se îndreptă de spate, iar ochii i se goliră de expresie, devenind imposibil de citit.

— E altcineva, zise el.

Nu era o întrebare, ci o afirmaţie.

— Al-altcineva…? Vrei să spui un alt băiat? De dinainte? Nu. Niciodată. N-aş mai fi…

— N-ai mai fi ieşit cu mine dacă ar fi fost vreunul, ştiu. Făcu un pas înapoi şi nu i-am mai simţit căldura trupului, în locul ei năvălind răceala nopţii. Nu mă refer la un băiat de dinainte, Chloe. Ci la unul de acum.

M-am uitat surprinsă la el. *De acum? Cine altcineva…? Nu era decât un singur alt băiat…*

— D-Derek? C crezi că…

N-am putut sfârşi. Aş fi vrut să râd*: Crezi că-mi place Derek? Glumeşti?* Dar râsul n-a vrut să-mi iasă, urechile îmi vuiau şi respiraţia mi se tăiase, ca şi cum aş fi primit o lovitură puternică în piept.

— Derek şi cu mine nu suntem…

— Nu, nu încă. Ştiu.

— M-mie n-nu…

*S-o spun. Te rog, lasă-mă s-o spun. „Mie nu-mi place Derek.”*

Dar n-am spus-o. N-am putut.

Simon îşi îndesă mâinile în buzunare şi am rămas aşa, amândoi, în acea tăcere oribilă, până am izbutit să îngăim:

— Nu e aşa.

— N-a fost. Nu de la început. Îşi întoarse privirea spre pădure. S-a schimbat după episodul cu spaţiul de intervenţie. Voi doi, stând împreună… aţi stabilit un câmp de transfer emoţional. Mi-am spus că era doar în imaginaţia mea. Când tu şi Tori aţi evadat de la laborator, mi s-a părut că am avut dreptate în această

privinţă. Dar apoi, după popasul camioanelor, când voi doi v-aţi întors… A tăcut, apoi s-a uitat la mine. Am ghicit corect, nu?

Era o notă imploratoare în vocea lui. *Spune-mi că mă înşel, Chloe. Te rog.* Şi totul din mine ar fi vrut s-o spun. El era Simon. Tot ce-aş fi visat vreodată ca prieten, şi era acolo, al meu, oferindu-se, doar să-l fi cules. Trebuia doar să spun cuvintele… şi am încercat. Am încercat. Dar tot ce-am putut scoate a fost doar un alt neconvingător:

— Nu-i aşa.

— Ba da, este.

Începu să se îndepărteze, luând-o înapoi, în direcţia din care veniserăm. Se opri şi, fără să se întoarcă, scoase din buzunar o hârtie făcută sul, murmurând:

— Asta-i pentru tine.

Am luat-o, iar el a continuat să meargă.

Cu degete tremurătoare, am desfăcut hârtia. Era portretul pe care mi-l desenase el, acum colorat. Arăta chiar mai bine decât fusese ca schiţă. Eu arătam mai bine. Încrezătoare, şi puternică, şi frumoasă.

Portretul s-a înceţoşat, căci ochii mi s-au umplut de lacrimi. L-am strâns repede, mai înainte de a-l strica. Am făcut câţiva paşi după Simon şi l-am strigat. Îi puteam vedea silueta în depărtare, continuând să meargă, şi-am ştiut că mă auzise, dar nu s-a oprit.

L-am privit pe Simon îndepărtându-se, apoi mi-am şters ochii cu mâneca şi m-am întors spre luminile casei. De îndată ce am ieşit de la marginea pădurii, uşa din spatele casei s-a deschis şi lumina s-a revărsat în curtea aproape întunecată. Apoi o siluetă masivă a blocat lumina.

## şaptesprezece

— Nu, am şoptit. Nu acum. Intră, te rog, înapoi…

Uşa se trânti, închizându-se răsunător, iar Derek

străbătu glonţ curtea către ţintă.

M-am uitat în jur, căutând disperată o cale de a-l evita, dar nu era niciuna. Să merg înainte şi să-l înfrunt pe Derek, sau să alerg înapoi spre Simon – şi atunci aveam să-i înfrunt pe amândoi? Am continuat să merg.

— Unde-i Simon? se răsti el.

Am simţit brusc un val de uşurare. Nu eram sigură că aş fi putut vorbi, aşa că i-am arătat doar cu mâna îndărăt, spre pădure.

— Te-a lăsat *singură*? Aici, afară? Noaptea?

— A pierdut ceva, am bolborosit şi am încercat să trec pe lângă el. Nu-i prea departe.

Fără niciun sunet, a fost iar în faţa mea, tăindu-mi calea.

— Ai plâns? zise el.

— Nu, am... Mi-am întors capul într-o parte. De la praf, am spus. De pe drum. Simon e în direcţia aia.

Am încercat să-l ocolesc, dar s-a aplecat peste mine, ca să-mi vadă mai bine faţa. Fiindcă nu l-am lăsat, m-a prins de bărbie. Mi-am smucit capul, ferindu-mă de atingerea lui, cu inima bubuindu-mi în piept, totodată.

Mi-am spus în clipa aceea că Simon se înşelase. N-aş putea să fiu niciodată atât de proastă cât să mă îndrăgostesc de Derek. Dar o făcusem. Cu el atât de aproape, stomacul meu continua să tresalte. Şi nu era frică. De mai multă vreme nu era frică.

— Ai plâns, zise el, cu glas mai blând. Apoi îşi ţinu respiraţia, mârâitul venind înapoi, şi izbucni: Ce-a făcut Simon...?

Sparse cuvintele în dinţi şi obrajii i se înroşiră, de parcă se simţea stingherit numai la gândul că Simon ar fi putut fi de vină.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nimic. Doar că n-a mers.

— N-a mers? repetă el rar, de parcă procesa o limbă străină. De ce?

— Vorbeşte cu Simon.

— Vorbesc cu *tine*. Ce i-ai făcut?

Am încremenit. Dar avea dreptate. Eu îi făcusem ceva lui Simon. Îl rănisem. Şi pentru ce? Fiindcă simţeam o atracţie stupidă pentru un tip care abia mă suporta, în cea mai mare parte a timpului? Fiindcă alegeam ticălosul în locul tipului drăguţ?

— Am dat-o în bară. Din nou. Eşti surprins, sunt sigură. Acum, lasă-mă să intru în casă…

Îmi ţinu calea.

— Ce-ai făcut, Chloe?

Am făcut un pas în lături. A făcut şi el un pas în lături.

— Îţi place Simon, nu-i aşa? zise el.

— Da, îmi place. Numai că nu…

— Nu ce?

— Întreabă-l pe Simon. El este cel care crede…

— Crede ce?

Pas. Blocaj.

— Crede ce?

— Că există altcineva, am izbucnit eu, mai înainte să mă pot opri. Am tras adânc şi tremurat aer în piept: El crede că există altcineva.

— Cine?

Îmi venea să zic: „Nu ştiu. Vreun tip de la şcoală, bănuiesc.” Dar expresia lui Derek îmi arătă că deja ghicise răspunsul. Şi ceea ce era zugrăvit pe faţa lui… Mă simţisem umilită mai devreme, când Simon mă acuzase că-l plăceam pe Derek, dar asta nu însemnase nimic faţă de cum m-am simţit când i-am văzut expresia lui Derek. Nu doar surprindere, ci şoc. Şoc şi groază.

— Eu? zise el. A spus Simon că el crede că tu şi cu mine suntem…

— Nu, nu asta. Ştie că nu suntem…

— Bine. Şi-atunci ce crede?

— Că eu te plac pe tine.

Din nou cuvintele mi-au zburat mai înainte să le pot

opri. De data asta, nu-mi mai păsa. Mă umilisem complet, iar acum eram doar golită şi ruşinată. Tot ce voiam era să-l dau la o parte din calea mea şi dacă spunându-i asta îl făceam s-o rupă la fugă îngrozit, atunci prea bine.

Dar el n-a fugit. Doar s-a uitat lung la mine, ceea ce era mai rău. M-am simţit ca marea fraieră de la şcoală, care admitea în faţa celui mai mişto tip că ea îl plăcea pe el. Iar el înţepenise acolo, amuţit, ca şi cum n-ar fi auzit bine.

— Dar nu te plac, am zis grăbită.

Iar cuvintele mi-au venit mai uşor acum, pentru că în clipa aceea chiar era adevărat.

— *Nu te plac*, am spus din nou, fiindcă el continua să se holbeze.

— Ar fi bine să nu.

Vocea îi era un tunet jos, iar încruntătura i se aşternu la locul ei obişnuit pe chip, când în sfârşit îşi reveni.

— Ar fi bine să nu, Chloe, pentru că Simon te place pe tine.

— Ştiu.

— Simon a avut fete care-l căutau în fiecare zi, de când a împlinit doisprezece ani. Îl urmăreau la şcoală. Ba chiar vorbeau cu mine, încercând să ajungă la el. Fete drăguţe. Admirate de toată lumea.

— Adică ar trebui să fiu încântată că un tip ca el s-a uitat măcar la mine, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. N-am vrut să spun…

— Oh, ştiu ce-ai vrut să spui. C-ar trebui să-mi apreciez norocul că s-a întâmplat să fiu eu în preajmă când el, practic, nu avea de ales, pentru că altminteri n-aş fi avut nicio şansă.

— Nu asta… n-am spus niciodată…

— Nu contează.

M-am răsucit pe călcâie şi am pornit în partea opusă. El îmi tăie din nou calea.

— Simon te place, Chloe. Da, s-a întâlnit cu o mulţime de fete. Dar te place cu adevărat şi am crezut că îl placi şi tu.

— Îl plac. Numai că nu… nu aşa, bănuiesc.

— Atunci n-ar fi trebuit să-l laşi să creadă că *era* aşa.

— Ai impresia că eu l-am amăgit? Pentru ce? Să-i dau peste nas? Nu am o viaţă destul de palpitantă, aşa că ia să chinui eu un tip drăguţ, să-i dau speranţe, ca apoi să râd şi să-l las cu buza umflată? De unde să ştiu ce şi cum simt, până nu ieşim împreună şi…?

M-am oprit. Nu puteam câştiga bătălia asta. Indiferent ce-aş fi zis, tot aş fi fost nemernica fără suflet care i-a făcut fratele să sufere.

M-am întors şi-am pornit de-a lungul marginii pădurii.

— Unde te duci? strigă el după mine.

— Tu nu mă laşi să intru în casă. Sunt sigură că nici Simon nu mă vrea pe lângă el. Deci se pare că o să mă plimb la lumina lunii prin pădure.

— Oh, nu, n-ai s-o faci! şi sări în faţa mea. Nu poţi să hoinăreşti pe-aici, singură, noaptea. E periculos.

Mi-am ridicat privirea spre el. Ochii lui verzi sclipeau în întuneric, reflectând lumina lunii ca ochii de pisică. Încruntătura îi dispăruse. Sfidarea pierise şi ea, înlocuită de o fermitate în jurul gurii şi de o îngrijorare ce-i adumbrea ochii. Şi văzând schimbarea aceea iute ca argintul viu, mi-a venit să-Nu ştiu ce-mi venea să fac. Să-i ard un şut în fluierul piciorului mi se părea cea mai nimerită opţiune. Din nefericire, să izbucnesc în lacrimi părea cea mai probabilă, pentru că acela era însuşi miezul problemei, contradicţia din Derek căreia nu izbuteam să-i dau de cap, indiferent cât de mult aş fi încercat.

Într-o clipă, era proţăpit în faţa mea, făcându-mă să mă simt stupidă şi inutilă. În clipa următoare, era aşa, ca acum: acoperindu-mă cu aripile, interesat, îngrijorat. Mi-am spus că era doar instinctul lui de lup, care-l îndemna

să mă protejeze fie că voia sau nu, dar când mă privea în felul ăsta, ca şi când mă împinsese prea departe şi-i părea rău… Privirea aceea spunea că ţinea sincer la mine.

M-am întors spre pădure şi am început să merg.

— O să fiu precaută. Niciun mort n-o să învie în noaptea asta. Intră înapoi în casă, Derek.

— Crezi că de-asta îmi fac eu griji? Grupul Edison…

— Ar putea să-şi aibă tabăra prin apropiere, chiar în clipa asta, aşteptând să ne aventurăm în întunecimea pădurii. Dacă asta ai fi crezut, nu l-ai fi lăsat niciodată pe Simon să plece din casă.

— Nu mi-a plăcut ideea. Dar a promis că o să te aducă înapoi înainte de-a se întuneca şi tocmai de aceea stăteam la uşă, gata să vin să vă caut pe amândoi. M-a prins de braţ, apoi mi-a dat repede drumul şi m-a apucat în schimb de mânecă. Doar că…

Se opri. M-am întors şi l-am văzut uitându-se ţintă spre pădure, cu bărbia ridicată, cu nările fremătând şi faţa încordată.

— Nu forţa, am zis eu.

— Ce să forţez?

— Să te prefaci că ai adulmecat ceva acolo, afară. Pe cineva.

— Nu, mi s-a părut… Trase din nou aer pe nări, apoi scutură grăbit din cap. Nimic, cred. Doar…

Îşi scărpină ceafa, tresărind uşor, şi am observat luciul sudorii pe faţa lui, sclipind în lumina lunii. Ochii îi erau mai strălucitori ca de obicei. Strălucirea febrei. Se apropia Preschimbarea.

*Nu acum. Te rog, nu acum. Ăsta-i ultimul lucru de care am nevoie să mă ocup acum.*

Îmi dădu drumul la mânecă.

— Bine, plimbă-te.

Am pornit, ţinându-mă pe la marginea curţii. Nu eram într-atât de ţicnită să intru în pădure, doar ca să nu fac

ce spune el. Am mers vreo cinci metri şi m-am uitat înapoi, să văd unde se dusese. Era la cinci paşi în spatele meu, urmându-mă fără zgomot.

— Derek…, am oftat eu.

— Am nevoie de puţin aer proaspăt. Vezi-ţi de plimbare.

Am mai făcut vreo cinci metri. Continua să se ţină după mine. M-am întors şi m-am uitat furioasă la el. S-a oprit şi m-a înfruntat, cu faţa impasibilă.

— Bine, am zis. O să mă duc în casă. Poţi să-i iei urma lui Simon, până nu-l înhaţă Grupul Edison.

Mă urmă până la uşă şi aşteptă să intru, înainte de a pleca să-şi aducă fratele.

## optsprezece

Tori era în camera noastră, citind dintr-o carte veche, legată în piele, luată din biblioteca de la parter.

— Ei, cum a fost marea întâlnire la o îngheţată? întrebă ea, fără să-şi ridice ochii.

— OK.

Îşi lăsă cartea în jos. Mi-am întors iute privirea în altă parte şi am deschis o geantă care se afla pe patul meu.

— Oh, alea-s noile tale haine, zise ea. Margaret ţi le-a cumpărat. Se pare că Gwen ar fi vrut s-o facă, dar cucuveaua bătrână a insistat. În contul celor întâmplate dimineaţă, cred.

Era marfă de la reduceri, de la un magazin universal. De la raionul de copii. Cel puţin erau pentru fete, nu ca urâtele bluze de trening de băieţi pe care mi le cumpărase Derek. Totuşi… am desfăcut pijamaua. Flanelă roz cu imprimeuri de curcubeie şi inorogi.

— Hei, crezi că aia e nasoală? zise Tori. Pentru mine a cumpărat îmbrăcăminte de la femei şi mi-a adus o cămaşă de noapte de babe, cu dantelă. Dantelă! Fac schimb cu tine, dacă mă încape aia.

O bufnitură, când se dădu jos din pat.

— Deci, cum a mers la întâlnire?

— N-a mers.

Ea şovăi.

— Ei bine, mi-ar plăcea să spun că sunt surprinsă, dar nu uita că eu sunt fata care a fost înnebunită după Simon până când a fost silită să petreacă douăzeci şi patru de ore, singură, cu el. Asta m-a vindecat rapid.

— Simon e OK.

— Desigur, e OK. Sau o să fie, când o să mai crească niţel.

— *Este* OK. Eu am fost de vină. Am dat-o în bară. Eu…

N-am mai continuat. Mi-am şi închipuit reacţia lui Tori dacă i-aş fi spus că s-ar putea să fiu atrasă de Derek. Mi-aş fi pierdut orice dram din respectul pe care mi-l câştigasem în ochii ei.

Îmi doream să pot vorbi cu cineva, totuşi. O fată cu mai multă experienţă într-ale întâlnirilor, preferabil una care n-ar fi crezut că eram o toantă fără de speranţă fiindcă îl plăceam pe Derek. Rae ar fi fost bună. Ei nu-i păsa de niciunul dintre băieţi, dar m-ar fi ascultat şi mi-ar fi dat un sfat. Liz ar fi fost şi mai bine – întotdeauna gata să ajute, niciodată judecând. Cât despre prietenele mele de la şcoală, parcă erau din altă viaţă, prietenele altei Chloe.

— Ai plâns? se zgâi Tori la faţa mea. Ai plâns!

— Nu… nu-i nimic. Eu…

— Simon a întins coarda, este? Te-a luat la plimbare şi, nitam-nisam, te-ai trezit că nu de mână te ţinea.

Fulgeră din ochi, mânioasă.

— Băieţii! Pot fi aşa nişte…

— N-a fost aşa.

— Dacă a forţat nota, poţi să-mi spui. Am avut câteva surprize şi eu, la primele întâlniri. Mi-ar fi plăcut să fi avut vrăjile mele atunci. Mai ales cea de legare.

— N-a fost aşa. I-am susţinut privirea. Pe bune. Simon

a fost OK.

Mă cercetă neîncrezătoare.

— Eşti sigură?

— Singura îndrăzneală din partea lui a fost să mă sărute şi a întrebat, întâi. S-a purtat cum trebuie. Eu… am îngheţat.

— Ah.

Se aşeză pe patul meu.

— Primul sărut?

— N-nu. Bi-bineînţeles că nu.

— Ştii, e greu să fii convingătoare când te bâlbâi, Chloe. Deci a fost primul sărut. Ce mare scofală. Primul meu sărut a fost anul trecut, şi l-am făcut să aştepte până la a treia întâlnire. Eu nu las un tip să mă forţeze să fac nimic dacă nu sunt pregătită. Ei îşi închipuie că dacă sunt fata din centrul atenţiei, trebuie să fiu şi uşuratică. Eu nu sunt, iar la sfârşitul întâlnirii noastre, o află şi ei. Se lăsă într-o rână pe pat. Deci te-a sărutat şi tu ai încremenit, iar el a crezut că asta însemna că nu-l plăceai. Se întâmplă. Ar fi trebuit să se aştepte la asta – toată lumea ştie ce nervi ultrasensibili ai.

M-am uitat mânioasă la ea.

— Păi, e adevărat Lasă, spune-i că te-a luat prin surprindere şi cere-i tu o întâlnire. Mai încercaţi o dată.

*Şi dacă eu nu vreau să mai încercăm o dată?*

Am terminat cu strânsul lucrurilor.

— Rămâi singură în cameră, în noaptea asta.

Se ridică în capul oaselor.

— Ce?

— Mă duc să mă culc în cea de alături. Eu pur şi simplu… nu sunt chiar o companie plăcută.

Am putut observa că i-am rănit sentimentele. Începusem să mă pricep la asta. La uşă, m-am oprit puţin.

— Mulţumesc. Pentru… tot, astăzi. Îţi sunt recunoscătoare.

Ea dădu din cap şi am ieşit.

Ar fi trebuit să rămân cu Tori.

Să fiu singură a însemnat să nu am nimic altceva de făcut decât să mă ghemuiesc sub pături şi să mă jelesc de cât groaznic de anapoda devenise viaţa mea, apoi să mă dispreţuiesc pentru că mă complăceam în autocompătimire.

Stricasem totul. Nu-mi putusem stăpâni puterile, nici măcar când viitorul nostru depinsese de asta. Nimeni nu mai vorbea nici despre eliberarea lui Rae şi a mătuşii Lauren, nici despre găsirea tatălui băieţilor. Aveam să fim norocoşi dacă invocarea mea de la cimitir nu avea să se lase cu închiderea noastră.

Singurii pe care puteam conta erau Derek, Simon şi Tori. După ce, aparent, mă iertaseră pentru boacăna de la cimitir, acum îl rănisem pe Simon, îl plictisisem pe Derek şi o respinsesem pe Tori.

Voiam să mă duc acasă. Dacă aş fi avut curaj, mi-aş fi făcut bagajele şi aş fi plecat mai înainte ca lucrurile să se înrăutăţească şi mai şi. Însă nici măcar asta n-aş fi fost în stare să fac. Mă uram, mă uram, mă uram pentru că eram atât de neputincioasă. Se părea că nu-mi rămăsese nimic altceva de făcut decât să plâng, până când, în cele din urmă, am căzut epuizată într-un somn greu.

M-a trezit o bătaie la uşă. M-am uitat pe întuneric spre noptieră, căutând ceasul, până când mi-am amintit că schimbasem camera.

— Chloe? Eu sunt. După o pauză, adăugă: Derek.

De parcă m-aş fi putut înşela, luând acel glas ca tunetul îndepărtat drept al altcuiva, de parcă m-aş fi putut înşela că acea mică parte din mine ciulise imediat urechile ca un căţeluş, spunându-mi: „El e, *el* e. Repede! Du-te şi vezi ce vrea!”

Doamne, cum putusem să fiu atât de chioară? Părea atât de evident acum.

Trist şi jalnic.

Pe măsura tuturor întâmplărilor din ultimele zile.

Mi-am tras pătura până sub nas şi am închis ochii.

— Chloe?

Duşumeaua scârţâi.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine.

N-am răspuns.

Un alt scârţâit, de data asta al uşii, şi am sărit în capul oaselor, în timp ce el se strecura înăuntru.

— *Hei!* am zis. Nu poţi să…

— Scuze, mormăi el. Numai că…

Intră în lumina lunii. O făcu deliberat. Voia să-i văd ochii arzând de febră, pielea înroşită, părul năclăit de sudoare. Voia să-i spun „Oh, te Preschimbi!”, să sar jos din pat şi să insist să merg afară cu el, ca să-l ajut să treacă prin asta, aşa cum făcusem în ultimele două dăţi.

M-am uitat la el şi m-am întins la loc în pat.

El făcu un pas înainte:

— Chloe…

— Ce?

— E… începe din nou.

— Văd.

Mi-am dat picioarele jos din pat şi m-am ridicat. El răsuflă uşurat. M-am dus până la fereastră.

— Ia-o pe potecă şi, peste vreo zece metri, o să vezi un luminiş, în stânga. Acela o să fie locul potrivit.

O scânteie de panică se aprinse în ochii lui. După cum se purtase cu mine astăzi, ar fi trebuit să-mi spun „bine”. Dar n-am spus. N-am putut. Mi-a trebuit toată voinţa ca să mă târăsc din nou în pat.

— Chloe…

— Ce?

Îşi scărpină braţul. Îl scărpină apăsat, în timp ce pielea i se umfla şi muşchii i se zvârcoleau. Se uită la mine, iar privirea din ochii lui era atât de abătută, încât a trebuit să-mi silesc maxilarul să stea încleştat, ca să nu cedez

pornirii de a-i spune: „Bine, o să vin cu tine.”

— *Ce?* am zis, în schimb.

— Eu… înghiţi în sec. Îşi umezi buzele. Încercă din nou: Eu…

Chiar şi să-mi ceară să vin cu el era prea mult. Nu trebuise niciodată s-o facă, înainte.

— Am… am nevoie… înghiţi din nou. Vreau… Vii şi tu cu mine?

Mi-am ridicat privirea spre ochii lui.

— Cum îndrăzneşti să-mi ceri asta? De câte ori m-ai făcut albie de porci azi? M-ai făcut să mă simt de parcă toate lucrurile mergeau prost şi asta numai din cauza mea.

Făcu ochii mari, sincer surprins.

— Nu asta am vrut. Îşi dădu pe spate moţul ud de sudoare de pe frunte. Dacă te-am supărat…

— Cum să nu mă superi? Azi-dimineaţă, după povestea cu cimitirul, aveam nevoie de ajutorul tău. De sfatul tău. Şi, când colo, tu n-ai putut decât să mă faci să mă simt şi mai rău decât mă simţeam deja, ceea ce, crede-mă, n-a fost deloc uşor. Apoi, în seara asta, cu Simon, iarăşi te-ai purtat de parcă n-ar fi fost decât vina mea, chiar dacă ai putut vedea cât de necăjită eram, cât de prost mă simţeam. Am tras adânc aer în piept, apoi am adăugat: După atunci, la popasul camioanelor şi călătoria noastră înapoi… am crezut că eram prieteni.

— Suntem.

— Nu. I-am căutat privirea. Evident că nu suntem.

Expresia de pe chipul lui, zăpăcită şi îndurerată, m-a făcut să mă simt groaznic şi asta m-a înfuriat şi mai rău. Ce drept avea el să vină aici şi să se aştepte să-l ajut, apoi să mă facă să mă simt vinovată pentru că refuzam?

— Chloe, te rog.

Îşi trecu apăsat mâna peste gât. Venele şi tendoanele i se zbăteau. Fruntea îi era plină de broboane de sudoare.

— Vine mai repede de data asta.

— Atunci ar trebui să te duci.

— Nu… nu p…

Înghiţi cu greutate şi se uită la mine, iar febra îi făcea ochii atât de strălucitori, încât păreau să lumineze.

— Te rog.

Nu acel „te rog” m-a convins. Ci panica absolută din ochii lui. Era îngrozit de Preschimbare, de faptul că nu ştia dacă o putea încheia, dacă modificarea genetică nu-l influenţase cumva şi de aceea tot trecea prin această suferinţă, fără să ajungă la capătul procesului.

N-ar fi mărturisit niciodată lucrul ăsta şi poate că exageram eu, dar n-am putut să-l trimit afară să se descurce singur. Aşa că mi-am înşfăcat jacheta şi adidaşii.

— Îţi mulţ…, începu el.

Am trecut pe lângă el, spre uşă:

— Să mergem.

## nouăsprezece

Am mers pe unde era umbra mai groasă în grădină, în caz că se uita careva pe fereastră, să nu ne vadă îndreptându-ne spre pădure. Odată ce-am ajuns la potecă, Derek s-a ţinut pe lângă mine, aruncând priviri în direcţia mea, cu faţa aceea nefericită care nu făcea decât să mă enerveze şi mai tare, pentru că nu voiam să mă simt vinovată şi totuşi mă simţeam.

Aş fi vrut să dăm toate acestea la o parte şi să revenim la normal. Dar când se uita la mine, nu trebuia decât să-mi amintesc de cealaltă privire – aceea oripilată când îi spusesem că Simon credea că eu îl plăceam pe Derek – şi asta-mi tăia orice pornire de-a face pace.

— Ai vrut să vorbim despre ce s-a întâmplat la cimitir, zise el, în cele din urmă.

Nu i-am răspuns.

— *Ar trebui* să vorbim, zise el.

Am clătinat din cap.

Ne-am croit drum mai departe, pe potecă. Am încercat să rămân mai în urmă şi să-l las pe el să mă conducă, fiindcă avea vederea nocturnă mai bună, însă el a stat lângă mine.

— Despre ziua de ieri, când am ţipat la tine fiindcă voiai să invoci fără medalion…, zise el.

— E în regulă.

— Da, dar… voiam doar să spun că o încercare fără să-l porţi e o idee bună. Ar trebui să încercăm…

M-am întors către el:

— Nu face asta, Derek.

— Ce anume?

— Vin cu tine pentru Preschimbarea ta, iar tu te simţi obligat să mă ajuţi, la schimb.

Îşi scărpină puternic braţul.

— Nu…

— Ba da. Acum hai să găsim un loc, până nu începi să te Preschimbi în mijlocul potecii.

Continuă să se scarpine şi îi dădu sângele prin piele în dârele pe care şi le lăsa pe braţ.

— Eu voiam doar să…

I-am prins mâna.

— Te umpli de sânge.

Se uită la braţ, căznindu-se să se concentreze.

— Oh.

— Haide!

Am ieşit de pe potecă, îndreptându-mă spre luminişul pe care-l zărisem mai devreme.

— Am auzit ce a spus Andrew, azi-dimineaţă, zise el. Despre mine.

— Mi-am închipuit c-ai auzit, am zis eu, mai blând decât aş fi vrut, apoi mi-am dres glasul, încercând să-mi regăsesc mânia.

— Are dreptate într-un fel. Eu nu sunt…

— Eşti foarte bine. Andrew e un idiot, m-am răstit eu.

Splendid. Găsisem mânia şi-o aruncasem în direcţie greşită.

— N-are dreptate, bine? Tu ştii asta. Hai s-o lăsăm baltă.

— Când am urlat la tine, despre cele din cimitir, eu… n-am vrut. Sunt dat peste cap şi…

— Te rog, m-am răsucit eu spre el. Încetează, OK?

A tăcut, pentru vreo cinci paşi.

— Am fost dat peste cap de situaţie. Să fiu silit să rămân aici. Şi, în prag de Preschimbare, m-a răvăşit şi mai rău. Ştiu că asta nu e o scuză.

M-am uitat în sus, la el. El mă privea, în expectativă. Ar fi vrut să spun că asta probabil explica lucrurile. Să-i mai slăbesc frâul. Problema era că voiam s-o fac. Iar dacă o făceam, atunci următoarea dată când i-ar mai fi venit cheful să-şi reverse nervii pe mine n-ar fi şovăit.

— Chloe?

M-am oprit la marginea luminişului.

— E bine aici?

N-a zis nimic şi am crezut că verifica, dar când m-am întors, el rămăsese nemişcat, cu bărbia ridicată şi ochii aţintiţi spre pădure.

— Ai auzit aia?

— Ce?

Clătină din cap.

— Nimic, bănuiesc. Intră în luminiş şi se uită în jur, murmurând: Bine, bine. Apoi îşi scoase bluza de trening şi o aşeză pe pământ. Poţi sta aici. Se uită spre mine: îţi aminteşti de noaptea aceea, de la Andrew acasă? Când ai ieşit afară să-mi ţii companie şi am încercat să facem un pic de antrenament cu tine? Ar trebui să mai încercăm o dată.

Am oftat.

— N-ai de gând s-o laşi baltă, nu? Crezi că numai dacă poţi spune lucrurilor pe nume, totul o să fie bine.

Buzele i se strâmbară în ceva ca un zâmbet.

— Pot măcar spera, nu?

— Sigur. Şi dacă-ţi merge, ce rezultă pentru mine? C-o să te poţi purta cu mine cât vrei de urât şi, de îndată ce te hotărăşti să te porţi drăguţ, totul îţi este iertat.

— Dar îmi pare rău, Chloe.

— Deocamdată. Mi-am întors capul. Las-o baltă, bine? Hai să…

Mă apucă de cot. Îi simţeam pielea arzând chiar şi prin jachetă.

— Vorbesc serios. Îmi pare cu adevărat rău. Când mă înfurii aşa, nu e… nu e…

Îmi dădu drumul şi îşi scărpină ceafa. Pâraie de sudoare îi şiroiau pe faţă. Pielea de pe braţele lui goale fremăta.

— Trebuie să te pregăteşti.

— Nu. Trebuie să spun ceva. Dă-mi numai o secundă.

Stătu o secundă. Apoi încă una. Apoi încă una, fără să facă altceva decât să-şi scarpine braţul cu furie, uitându-se fix la el.

— Derek, trebuie să…

— Sunt bine. Doar dă-mi…

Respiră adânc.

— Derek…

— Doar o secundă.

Începu iar să se scarpine. Când m-am apropiat să-l apuc de mână, se opri.

— Da, da, murmură el. Îşi flectă mâna, apoi strânse degetele în pumn, parcă să evite de a se mai scărpina, îţi spun să nu-ţi fie frică de mine. Mă răstesc la tine când te dai înapoi speriată. Dar uneori…

Îşi duse mâna la spate să-şi scarpine umerii, tresărind când îşi înfipse unghiile în carne.

— Derek, trebuie să…

— Uneori asta este exact ceea ce vreau, zise el. Asta încerc să fac, să te sperii.

— Ca să nu-mi faci rău, din greşeală, am oftat eu. N-ai de gând să…

— Nu, nu de asta. Ci…

Mâna i se întoarse spre antebraţ, apoi se opri brusc. Părul negru începuse să-i crească prin piele.

— Te Preschimbi, Derek. O să vorbim mai târziu.

— Da. Aşa-i. Mai târziu. Bine.

Cuvintele i se revărsară într-un oftat de uşurare.

Se uită înjur, clipind ca să vadă ceva prin sudoarea ce-i şiroia în ochi.

— Trebuie să te aşezi, am zis eu blând.

Cum el nu se mişca, l-am luat de mână şi l-am tras încetişor. Se lăsă la pământ cu o oarecare greutate, apoi se aşeză în patru labe, gata să înceapă Preschimbarea.

— Dacă Margaret nu ţi-a cumpărat un set de cămăşi noi, poate c-ai vrea s-o dai jos pe-aia, am zis eu.

— Da, aşa-i.

Apucă de poale, o trase în sus, dar braţele lui nu se mai răsuciră cum trebuia ca să-şi scoată cămaşa peste cap, de parcă încheieturile se fixaseră deja în noua poziţie, sudându-se. Atunci l-am ajutat eu. Am tras linie la a-i scoate pantalonii, totuşi. Din fericire, îmbrăcase pantalonii de trening ca să doarmă în ei şi a fost în stare să şi-i lase până la genunchi, de unde n-am mai avut nicio problemă să îi trag. Pantalonii scurţi rămaseră pe el. Dacă aveau să se sfâşie în timpul Preschimbării, speram doar ca procesul transformării să fie destul de înaintat cât să… ei bine, nu conta.

Abia de-şi dăduse hainele jos şi tot trupul începu să i se scuture de spasme, spinarea arcuindu-i-se într-o clipă, coloana încovoindu-se într-un unghi aproape imposibil, smulgându-i un scâncet gâlgâit, în timp ce faţa i se contorsiona în agonie, strigătul fiindu-i oprit scurt când îşi împrăştie cina în tufişuri.

O ţinu tot aşa, o vreme. Spasme, convulsii, pielea şi muşchii frământându-se ca într-un film de groază.

Horcăieli, gemete şi strigăte înăbuşite de durere, printre icnete şi eforturi de vomă uscate. Duhoarea de vomă şi de sudoare.

Ai fi crezut că asta m-ar fi lecuit de orice idee romantică pe care aş fi avut-o vizavi de tipul ăsta. Dar asta era a treia oară când îl vedeam aşa, şi îl privisem de fiecare dată, ştiind că, dacă mi-aş fi întors capul sau m-aş fi îndepărtat, dacă i-aş fi dat de înţeles că eram îngrozită şi dezgustată, n-aş fi făcut decât să-i înrăutăţesc situaţia.

Nu eram îngrozită şi dezgustată. Ceea ce vedeam nu era vreun băiat borând şi contorsionându-se grotesc. Eu îl vedeam pe Derek, într-o agonie de necrezut şi scos din minţi de frică.

De la primul lui spasm îmi trecuse şi ultimul strop de furie. Avea să fie timp şi pentru asta, mai târziu. În schimb, am îngenuncheat lângă el, masându-i umerii, spunându-i că va fi bine, că se descurca şi încurajându-l să-i dea înainte.

În cele din urmă, sforţările pentru a voma s-au oprit, iar el s-a aşezat pe vine, cu capul în jos şi părul atârnând, ascunzându-şi faţa, cu tot trupul acoperit cu păr scurt, negru, cu muşchii umerilor adunaţi într-o cocoaşă, cu braţele şi picioarele drepte, cu degete ca nişte gheare, înfipte pe jumătate în pământ. Gâfâia, trăgând aer în piept adânc şi sacadat.

— Eşti în prag de încheiere, am zis eu. Se petrece mai repede de data asta.

Adevărat sau nu, nu conta, important a fost că el a încuviinţat, dând din cap şi relaxându-se un pic.

Un alt spasm l-a cuprins. Trupul i se zguduia în val după val. Picioarele şi braţele se schimbau mai departe, făcându-se mai subţiri şi mai scurte, la fel şi mâinile şi tălpile lui. Părul de pe cap i se retrase în piele, în timp ce părul de pe corp crescu de la tuleie la blană deasă. Cât despre faţă, ştiam că şi aceea se Preschimba, dar el şi-o

ferea de ochii mei.

Trupul a continuat să fie zgâlţâit de spasme până când trebui să se oprească din nou, înălţându-se în timp ce se lupta să respire. L-am mângâiat pe spate, iar el s-a sprijinit de mine. Îi puteam simţi muşchii tremurând, de parcă abia se mai ţinea în patru labe. M-am dat mai aproape de el, lăsându-l să se odihnească rezemat de mine, aşezându-mi capul pe umărul lui, simţindu-i inima bătându-i tare şi repede, şi astfel, treptat, tremuratul i se potoli.

— Eşti aproape gata. Continuă. O să ajungi la capăt de data asta. Doar…

Se încordă. Apoi spatele i se arcui brusc, azvârlindu-mă într-o parte. Corpul îi deveni rigid, capul îi rămase atârnând, în timp ce spatele i se ridica din ce în ce mai mult, de parcă îl trăgea cineva în sus, ceea ce îi făcea şi mai şocantă căderea capului, în timp ce blana neagră îi lucea în lumina lunii.

Oasele trosniră. Derek scoase un geamăt profund care mă aduse iarăşi mai aproape de el, ca să-l mângâi pe spate şi să-i spun că va fi bine. Apoi, cu o ultimă cutremurătură, s-a întâmplat. Şi-a ridicat capul şi s-a întors să se uite la mine – şi era lup.

## douăzeci

Ultima oară când Derek încercase să se Preschimbe, mă pusese să-i promit c-o să mă retrag într-un loc sigur de îndată ce va da semne că se apropie de încheierea procesului. Când am văzut lupul acela înaintea mea, am simţit o povară de plumb în mine şi mi-am spus că ar fi trebuit să-i ascult sfatul. Dar de îndată ce ochii lui s-au încrucişat cu ai mei, groaza mi-a dispărut. Poate că arăta ca un uriaş lup negru, dar în ochii aceia verzi îl mai puteam vedea încă pe Derek.

Încercă să facă un pas, însă picioarele îi alunecară sub

el şi se prăbuşi cu o bufnitură de se cutremură pământul. M-am târât de-a buşilea până la el, cum zăcea acolo, cu ochii închişi, gâfâind, pe-o rână, cu limba atârnându-i în afară.

— Eşti bine?

Ochii i s-au deschis şi a smucit nefiresc din bot, de parcă ar fi încercat să încuviinţeze din cap, apoi pupilele i s-au dat peste cap şi a închis la loc ochii.

Era bine, doar extenuat, ca şi ultima oară, când fusese prea frânt de oboseală şi să se mai îmbrace înainte de a adormi. M-am ridicat în picioare şi am pornit către potecă, vrând să-l las în pace. Am făcut numai doi paşi şi l-am auzit forăind. M-am întors şi l-am văzut pe burtă, gata să sară în picioare. Şi-a scuturat botul, făcându-mi semn să mă întorc.

— Mă gândeam că ai vrea să fii…

Îmi tăie vorba cu un pufnet. Era greu pentru un lup să se încrunte, dar i-a reuşit o căutătură mânioasă.

Am scos cuţitul din buzunar.

— O să fiu în siguranţă. Sunt înarmată.

Un alt pufnet. *Nu-mi pasă.* O smucitură din cap. *Treci înapoi aici.*

Fiindcă şovăiam, a mârâit.

— Ei bine, partea cu mârâitul ţi-a ieşit perfect. De la atâţia ani de exerciţiu, de bună seamă.

Începu să se ridice, nesigur pe picioare.

— Bine, mă întorc. Doar că nu voiam să-ţi stau în cale.

Un mormăit. *Nu-mi stai.* Sau cel puţin asta speram să însemne.

— Mă poţi înţelege, nu? am întrebat, în timp ce mă întorceam să mă aşez pe bluza de trening pe care şi-o lepădase. Ştii ce spun.

Încercă iarăşi să dea din cap, apoi îşi dezveli colţii, la cât de neîndemânatic era.

— Nu-i prea uşor când nu poţi vorbi, este? am rânjit eu. Ei bine, ţie nu-ţi vine uşor. Eu m-aş putea obişnui cu

asta.

Protestă cu un mârâit, dar i-am putut vedea uşurarea din ochi, de parcă se bucura să mă vadă zâmbind.

— Deci am avut dreptate, nu? Eşti tot tu, chiar şi sub înfăţişarea de lup.

El mârâi.

— Nu simţi nicio pornire subită şi incontrolabilă de a ucide ceva?

Îşi dădu ochii peste cap.

— Hei, tu erai cel care-şi făcea griji. Şi am adăugat, după o pauză: Iar eu nu miros a cină, nu?

Am primit o adevărată privire piezişă pentru asta.

— Doar verificam toate posibilităţile.

Scoase un mârâit prelung, ca un chicotit, şi se aşeză, punându-şi capul pe labele din faţă, cu privirea aţintită asupra mea. Am încercat să mă aşez şi eu mai confortabil, dar simţeam pământul rece ca gheaţa prin bluza lui de trening, iar eu nu eram îmbrăcată decât în pijamaua cea nouă, o jachetă subţire şi adidaşi.

Observând că tremur, întinse un picior din faţă către bluza de trening, dădu cu laba de vreo câteva ori pe la marginea ei, mârâind şi arătându-şi colţii când n-o putu apuca.

— O să-ţi ia o vreme până să te obişnuieşti cu lipsa degetelor mari opozabile, hm?

Îmi făcu semn cu botul să vin mai aproape. Când m-am prefăcut că nu pricep, s-a răsucit şi a apucat binişor marginea bluzei de trening între dinţi, întinzându-şi buzele cu dezgust când trase de ea.

— Bine, bine, încercam doar să nu te înghesui.

Nu era singurul motiv pentru care mă simţeam stingherită să mă apropii prea mult de el acum, dar el doar a mormăit, ca şi cum ar fi spus din nou că era în regulă. M-am dus lângă el. S-a răsucit, făcând din torsul lui o pavăză de vânt parţială, corpul înfierbântat în timpul Preschimbării încă dogorându-i ca un cuptor.

Mârâi scurt.

— Da, aşa-i mai bine. Hai, acum, odihneşte-te puţin.

Habar n-aveam ce urma să se întâmple mai departe.

Mă îndoiesc că Derek era mai în temă. Se concentrase doar la cum să treacă prin procesul Preschimbării. Ştiam doar că acesta era numai jumătate din proces. Trebuia să se Preschimbe înapoi şi avea nevoie de timp şi de odihnă pentru asta.

Şi cum avea să se întâmple? Oare trebuia să aştepte până când corpul lui avea să fie gata, ca în cazul Preschimbării în lup? Şi cât avea să însemne asta? Ore? Zile?

Simţindu-i privirea asupra mea, m-am silit să zâmbesc şi să-mi înlătur neliniştea. Avea să fie bine. El se putuse Preschimba. Asta conta.

Când m-am relaxat, se dădu mai aproape, atingându-mi în trecere mâna cu blana. I-am atins-o şi eu, şovăitor, simţindu-i stratul de deasupra mai aspru şi cel de dedesubt, mai moale. Se lăsă spre mâna mea, parcă spunându-mi că era OK, şi mi-am îngropat degetele în blana lui, simţindu-i pielea atât de fierbinte de la Preschimbare, încât era de parcă mi-aş fi pus mâinile amorţite pe un calorifer. Probabil că şi lui îi făcea bine atingerea degetelor mele reci, pentru că-şi închise ochii şi se răsuci, până când eu am ajuns să mă sprijin de el. În câteva minute, adormi.

Mi-am închis ochii, dorind să mă odihnesc doar câteva clipe, dar următorul lucru pe care-l ştiu a fost că m-am trezit întinsă pe o parte, ghemuită, folosindu-l pe Derek ca pe o pernă. Am sărit imediat. El şi-a întors capul spre mine.

— S-scuze, n-n-am vrut să…

Îmi tăie vorba cu un mârâit, spunându-mi să încetez cu scuzele, apoi se ciocni de piciorul meu, făcându-mă să mă întind din nou lângă el. Am stat aşa un moment, bucurându-mă de căldură. Căscă, mârâind, iar caninii,

lungi cât degetul meu mare, fulgerară alb.

În cele din urmă, m-am ridicat în capul oaselor.

— Deci, presupun că ar trebui să faci ceva lupesc. Să vânezi, poate?

Un mârâit, tonul spunând *nu*.

— Să alergi? Să faci oarece exerciţii fizice?

Un alt mârâit, mai puţin hotărât, mai asemănător cu un *poate*.

Se ridică pe picioare, clătinându-se, încă potrivindu-şi poziţia după noul lui centru de greutate. Cu mare băgare de seamă îşi mişcă o labă de dinainte în faţă, apoi şi pe cealaltă, una de dinapoi, şi pe cealaltă. Începu să meargă, dar încă încet, dând ocol luminişului. Un fornăit, de parcă descoperise cum se făcea, apoi porni într-o alergare uşoară, se împiedică şi căzu cu botul înainte în lăstăriş.

Mi-am înăbuşit râsul, dar nu foarte bine, şi se uită mânios la mine.

— Lasă alergatul. O plimbare uşoară, în pas de voie, ar fi viteza care ţi s-ar potrivi.

Pufni şi se întoarse brusc. Când am căzut pe spate, el scoase un chicotit-mârâit.

— Tot nu rezişti să nu te dai mare, nu-i aşa?

Plonjă din nou. De data asta, m-am ţinut pe poziţii, el şi-a oprit saltul în ultima secundă... şi-a căzut grămadă pe-o parte. De data asta nu mi-am mai reţinut râsul. El se răsuci iute, mă apucă de cracul pantalonului de pijama şi smuci, dându-mă jos.

— Brută.

Mârâi un chicotit. Mi-am pipăit o ruptură imaginară a pantalonului de pijama.

— Grozav. În sfârşit aveam şi eu o pijama şi mi-ai rupt-o tu.

Veni mai aproape ca să se uite. Am încercat să-i apuc laba din faţă, dar a ţâşnit, ferindu-se de mâna mea, şi cât ai clipi a fost în partea cealaltă a luminişului. Se opri,

uitându-se înapoi, de parcă ar fi spus: *cum am făcut asta?* Se întoarse şi încercă să-l traverseze iar în fuga mare, dar i se împleticiră picioarele şi căzu, mototol, lângă mine.

— Gândeşti prea mult, ca de obicei, am zis eu.

Un pufnet de protest şi se ridică în picioare. Încercă s-o rupă iarăşi la fugă, şi nu căzu, dar se mişca mai mult prăvălindu-se decât făcând salturi, picioarele ameninţând să i se încurce între ele la fiecare pas.

— Cum asta se pare că va mai dura un timp, ce-ai zice ca tu să exersezi, iar eu să mă întorc în casă…?

Zbură ca săgeata pe lângă mine şi cârmi, blocându-mi calea.

Am zâmbit.

— Ştiam c-o să meargă. Deci am dreptate? E mai bine când acţionezi, nu când gândeşti.

Un oftat fluieră uşor pe nările lui, aburii răsuflării întârziind în aerul îngheţat.

— Nu-ţi convine deloc, nu? Ar trebui să ţinem un scor, ca să vedem cine are dreptate mai des, eu sau tu.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Nicio şansă, hm? N-ai supravieţui nicio clipă dacă te-aş învinge. Dar, de data asta, am dreptate. Corpul tău ştie cum să se mişte ca un lup. Ai nevoie doar să-ţi eliberezi creierul de cenzură şi să-ţi laşi muşchii să-şi îndeplinească rolul.

Se aruncă asupra mea. Pentru că nu m-am clintit, ţâşni pe lângă mine, dându-mi ocol la distanţă, cu capul plecat, prinzând din ce în ce mai multă viteză, până când n-am mai văzut din el decât o ceaţă de blană neagră. Şi am râs. Nu m-am putut abţine. Era atât de… uluitor. Să fie în altă formă. Să cunoască lumea în felul acela. Mă bucuram pentru el. În cele din urmă, a pus frână, oprindu-se prin alunecare, fiecare picior aruncându-se în altă direcţie.

— Trebuie să mai lucrezi la partea asta, am zis eu.

Mârâi şi scutură din cap într-un fel pe care nu l-am putut interpreta până ce nu s-a ridicat în picioare, cu botul ridicat să adulmece în vânt şi urechile ciulite înainte.

— Vine cineva? am şoptit.

Mârâi scurt. *Şşşt, ascult!*

Am ascultat şi eu, străduindu-mă să aud ce auzea el. Atunci a ajuns până la mine un sunet pentru care nu aveam nevoie de urechea unui vârcolac să-l detecteze – un urlet prelung, sinistru. Blana de pe spinarea lui Derek se zbârli, crescându-i dimensiunile deja uriaşe cu încă vreo câţiva centimetri.

— Câine? am şoptit, deşi auzisem destui câini la viaţa mea ca să ştiu că nu asta era.

Derek făcu un salt înapoia mea şi mă lovi în spatele genunchilor. *Fugi!*

Am alergat spre potecă. Derek rămase în urma mea, bufniturile labelor sale abia trădându-i prezenţa, şi doar atunci am înţeles de ce se mişca el întotdeauna fără zgomot. Instinctul de prădător. Un instinct – o abilitate – care mie îmi lipsea şi, în timp ce alergam, deosebirea aceasta a devenit dureros de evidentă.

Deşi aveam cam jumătate din talia lui Derek, paşii mei sunau de parcă o fiară de o sută de kilograme se năpustea prin pădure. Răsuflarea îmi duduia ca o locomotivă. Picioarele-mi nu ratau niciun băţ de pe potecă, fiecare trosnind la fel de puternic ca o detunătură de puşcă. Am încercat să fac mai puţin zgomot, dar asta însemna să mă mişc mai încet. Când am scăzut viteza, Derek m-a împins din spate, spunându-mi să nu-mi bat capul cu asta, ci să mă mişc cât mai repede.

Puteam deja zări luminile casei în faţa noastră. Atunci, de undeva dintre casă şi noi veni un fluierat asurzitor. M-am oprit. Derek se opri şi el, derapând şi ciocnindu-mă în spatele genunchilor.

Mârâi o scuză. Când m-am ridicat, el deja se pusese pe picioare, stând acum în faţa mea, cu botul ridicat, adulmecând. Vântul bătea uşor, dintr-o parte, iar el făcu vreo câţiva paşi, încercând să prindă cât de cât mirosul celui care fluierase. Iar când reuşi, tot corpul îi înţepeni, cu urechile lăsate pe spate, mârâitul urcându-i involuntar din rărunchi. Apoi se răsuci, gata-gata să mă doboare.

— Cine…?

Răspunse cu un clănţănit de falcă, apucându-mi marginea jachetei. *Lasă, fugi!* Şi am fugit.

## douăzeci şi unu

De cine fugeam? Văzusem destule filme de groază ca să ştiu că urletul acela venise de la un lup şi că nu mai exista niciunul în libertate în statul New York. Asta însemna vârcolac.

Liam şi Ramon, cei doi care încercaseră să-l înhaţe pe Derek deunăzi, spuseseră că întreg statul era în stăpânirea Haitei, care vâna şi ucidea orice vârcolac ce îi încălca teritoriul. Evident, nu avuseseră dreptate în totalitate, căci Derek trăise aici de când se ştia. Oare să-l fi găsit, în sfârşit?

Dacă nu erau cei din Haită, atunci cine fluierase? Andrew spusese că Grupul Edison nu angajase vârcolaci. Să se fi înşelat? Dacă ar fi vrut pe cineva care să le ia urma subiecţilor dispăruţi, un vârcolac ar fi fost cel mai nimerit copoi supranatural.

În clipa asta, nu conta. Derek ştia cine fluierase şi, chiar dacă nu-mi putea spune şi mie, acţiunile lui arătau clar că eram în pericol şi tot ce puteam face era să sperăm că vom scăpa cu fuga.

— E un pârâu acolo, am zis, arătându-i cu mâna. Dacă e un vârcolac cel de care încercăm să scăpăm, apa o să ne şteargă urmele, nu?

Îmi răspunse cârmind într-acolo.

Pârâul nu era decât un firişor de apă, dar destul ca să ne înghită urmele. Fugind de-a lungul lui, am văzut că tăia adânc solul, malurile ridicându-se ca nişte mici faleze de ambele părţi. Dacă am fi continuat, ne-am fi putut trezi prinşi în capcană.

Derek o luă înainte, urcând pe malul pârâului, cu mine după el, adidaşii uzi alunecându-mi pe noroi în timp ce mă apucam cu mâinile de rădăcini ca să mă caţăr. M-am mişcat cât am putut mai fără zgomot, ştiind că orice vârcolac avea auzul la fel de bun ca al lui Derek.

Am fugit de-a lungul malului apei până când am ajuns la un desiş de pădure. Derek mă mână către o poieniţă din mijlocul desişului. Se ghemui în centru, cu picioarele din faţă întinse, cu capul şi coada lipite de pământ. Încerca să se Preschimbe înapoi, la forma omenească. După vreo câteva minute de eforturi şi mârâituri, renunţă.

— Nu putem rămâne aici, am zis eu. Dacă e un vârcolac…

Mârâi, încuviinţând.

— Atunci, mai devreme sau mai târziu, o să ne găsească urmele. Pădurea asta nu e atât de mare…

Un alt mârâit. *Ştiu.*

— Casa cred că e în partea aia.

Clătină din cap şi îşi îndreptă botul ceva mai la stânga.

— Bine, atunci, am zis eu. Deci trebuie doar să încremeni iarăşi, cu botul ridicat, şi îşi ciuli urechile.

M-am ghemuit lângă el. Continuă să adulmece, mârâind adânc din gâtlej, de parcă simţise un miros pe care nu-l mai putea găsi din nou. În cele din urmă, mă înghionti către intrarea în luminiş cu un zgomot care am crezut că însemna fugi, dar când am ţâşnit înainte, îmi prinse spatele jachetei în bot.

— Să merg încet? am şoptit. În linişte?

Un mârâit. *Da.*

Se strecură în faţa mea şi făcu un pas. Apoi un altul. Un nor se rostogoli peste lună şi pădurea se cufundă în beznă. Ne-am oprit. O crenguţă trosni în dreapta noastră. Derek se întoarse, atât de repede încât se izbi de mine, şi mă împinse înapoi, iar când m-am împiedicat, s-a repezit la mine, fiindcă nu mă mişcam destul de iute.

Când mă retrăgeam în luminiş, am putut zări o siluetă neagră la margine. La următoarea crenguţă ruptă, Derek s-a aruncat în picioarele mele, împingându-mă şi înghiontindu-mă, până am ajuns în capătul îndepărtat, după care mă împinse către tufele dese.

— Nu pot..., am şoptit.

Se repezi furios şi mârâi la mine. *Ba da, poţi.*

M-am lăsat în patru labe şi am intrat cu forţa prin lăstăriş, cu mâinile înainte, ca să-mi fac drum. N-am făcut decât vreun metru şi ceva şi m-am lovit de un copac. De o parte şi de cealaltă, tufe dese închideau trecerea. M-am răsucit ca să-i spun lui Derek că nu puteam continua, însă el se oprise la marginea galeriei pe care mi-o croisem eu, blocând intrarea, cu spatele la mine.

Norul care acoperea luna se rări şi o siluetă se materializa pe potecă. Era un alt lup, la fel de negru ca şi Derek. Părea să alunece spre noi, tăcut precum ceaţa, fără grabă, fără şovăire.

Norii trecură în sfârşit dincolo de lună, însă lupul rămase acolo, cu botul şi cu ochii la fel de negri ca noaptea. Am observat nişte dâre mai palide pe o parte a corpului său. Când m-am uitat mai bine, am văzut că erau fâşii de unde blana lipsea, iar pielea era golaşă, rozalie şi încreţită de la cicatricele recente. Mai văzusem cicatricele acelea cu doar câteva zile în urmă.

— Ramon, am şoptit.

Derek mârâi, arătându-şi colţii, blana i se zbârli, coada îi deveni stufoasă, colţii îi sclipiră. Dar celălalt lup

continua să vină către noi, neintimidat, fără să încetinească. În cele din urmă, cu un urlet, Derek se repezi la el.

Ramon se opri. Nu se dădu înapoi. Nici măcar nu mârâi. Rămase doar pe loc, până când Derek ajunse lângă el, apoi fentă spre stânga şi ţâşni drept spre mine.

Derek încercă să-l împiedice, dar îşi făcuse prea mare avânt în asalt şi devie în desiş.

Când Ramon se năpusti spre mine, m-am grăbit să mă dau la o parte, însă tufele erau prea dese. Spre norocul meu, erau prea dese şi pentru el, şi nu reuşi să ajungă mai departe decât ajunsese Derek, doar cât să-i pot mirosi miasma răsuflării pe când încerca să-şi croiască drum mai adânc în lăstăriş.

Apoi chelălăi şi sări înapoi, cu colţii lui Derek înfipţi în coapsă. Ramon se smuci, eliberându-se, şi făcu un salt asupra lui. Derek se feri şi ţâşni pe lângă Ramon ca să blocheze intrarea în ascunzătoarea mea.

Pentru câteva clipe, tot ce-am putut vedea a fost coada lui Derek. Apoi l-am zărit pe Ramon mai într-o parte, dându-se înapoi, uitându-se în jurul lui Derek, de parcă evalua situaţia.

Plonjă în stânga. Derek ţâşni în direcţia aceea, clămpănind din fălci şi mârâind. Ramon fentă spre dreapta. Derek îl blocă. Din nou stânga. Iarăşi blocaj. Era ca în seara aceea, pe terenul dejoacă, atunci când Liam se tot prefăcea că vrea să mă înşface, sâcâindu-l pe Derek, râzând când îl vedea reacţionând de fiecare dată.

— Te tachinează, am şoptit, în încercarea de-a te obosi. Nu te lăsa dus de nas.

Derek mârâi. Se încordă, ca şi cum s-ar fi proptit bine pe picioare. Dar n-a folosit la nimic. De fiecare dată când Ramon făcea un gest înspre mine, Derek sărea, clămpănind şi mârâind.

În cele din urmă, Ramon se plictisi de joc şi şarjă asupra lui Derek. Se ciocniră cu o bufnitură şi un pârâit

de oase, căzură amândoi, se muşcară şi mârâiră, mormăind şi chelălăind, când colţii li se înfigeau în carne.

Mâna mi se încleştă pe cuţit. Ştiam că trebuia să fac ceva. Să intru în încăierare. Să-l apăr pe Derek. Dar nu puteam. Deunăzi, când îi urmărisem pe Derek şi pe Liam luptându-se în formele lor omeneşti, se mişcaseră prea repede ca să pot interveni. Dar aceea fusese o luptă cu încetinitorul faţă de ceea ce se petrecea acum, un tăvălug turbat de blană, rostogolindu-se furios prin luminiş, o masă nedesluşită de blană neagră, colţi sclipitori şi stropi de sânge.

*Trebuia* să fac ceva, pentru că Derek avea un handicap serios: pe mine. Părea să nu poată uita că eram şi eu acolo şi, ori de câte ori Ramon se prăvălea în direcţia mea, Derek se oprea din luptă pentru a intra iarăşi între noi.

Voiam să-i spun să nu se mai gândească la mine. Eu eram în siguranţă, ascunsă adânc în lăstăriş şi înarmată, şi nu se vedea nici urmă de tovarăşul lui Ramon, Liam. Ştiam însă că n-ar fi folosit la nimic. Instinctul protector îi întuneca raţiunea.

M-am ridicat cât am putut şi m-am apucat de creanga cea mai de jos a copacului din spatele meu. Braţul meu rănit îmi răspunse cu înţepături dureroase, dar nu l-am luat în seamă. M-am căţărat în copac. De urcat era uşor. Cel mai greu era să nu mă uit în jos ori de câte ori auzeam câte un mârâit sau un chelălăit.

În cele din urmă, am fost destul de sus cât să nu mă mai ajungă Ramon. I-am strigat lui Derek că sunt în siguranţă. El tot a ţinut să verifice, bineînţeles, aruncând o privire în sus şi alegându-se cu un smoc de blană smulsă de pe gât. Însă odată ce văzu unde mă aflam, se aruncă fără rezerve în luptă.

Oricât de mare era Derek, nu se putea compara totuşi cu un vârcolac adult şi experimentat. Când se bătuse cu Liam, Derek o rupsese la fugă, recunoscând că fusese

depăşit. Poate că avea Derek o oarecare aroganţă, dar nu şi bravadă. Dacă nu putea câştiga o luptă, n-avea nicio reţinere să fugă.

De data asta, însă, nu putea fugi.

Ţinând strâns cuţitul în mână, m-am târât pe creangă până când am ajuns deasupra luptătorilor.

*Că tot vorbeam de bravadă…*

M-am oprit, simţind un fior de vinovăţie şi pentru că numai îmi trecuse prin minte să fac ceva prostesc. Dacă îmi dădeam drumul peste ei, aş fi fost norocoasă dacă Derek n-ar fi fost ucis încercând să mă apere.

Nu puteam suferi ideea de a sta fricoasă deoparte, ca o eroină de film neajutorată. Totuşi *eram* neajutorată în faţa lui Ramon. Nu aveam nici forţă supraomenească, nici simţuri supraomeneşti, nici colţi sau gheare, nici puteri magice.

*Nu te mai văicări pentru ce nu ai. Mintea încă îţi merge, nu?*

În împrejurările de faţă, nu eram prea sigură.

*Pune-o la contribuţie. Gândeşte.*

Mă uitam în jos, la luptă, storcându-mi creierii după un plan. În timp ce priveam, mi-am dat seama că-l puteam identifica pe Ramon după cicatrice. Dacă aş fi putut…

Cicatricele.

M-am aplecat pe creangă cât mă ţinea curajul.

— Derek! Coastele! Unde are cicatricele…

Mă frământam să găsesc un mijloc de a-i explica fără să dau în vileag planul faţă de Ramon, dar n-a fost nevoie să mai spun ceva. Derek s-a răsucit şi şi-a înfipt colţii în coastele lui Ramon. Cum în partea aceea îi lipsea blana care să-l protejeze, colţii lui Derek au pătruns adânc, fără greutate. Ramon urlă. Derek îşi smuci capul în partea opusă, smulgând o halcă zdravănă din Ramon.

Sângele curgea şiroaie. Derek se retrase, ţanţoş, din calea lui Ramon şi lăsă jos halca de carne. Ramon atacă,

însă piciorul din spate nu-l ajută. Derek făcu o eschivă pe lângă el şi îl muşcă din nou de coaste.

Ramon urlă de durere şi de furie şi se răsuci, smulgându-se singur din colţii lui Derek. Sângele ţâşni, în timp ce el se întoarse rapid şi-l apucă pe Derek de ceafă. Se prăbuşiră, Derek zbătându-se şi dând din gheare până când una din ghearele acelea trecu adând peste rana deschisă din flancul lui Ramon. Un scheunat din partea lui Ramon şi Derek se eliberă. Se dădu îndărăt către malul râpos al pârâului. În locul acela era de cel puţin cinci metri adâncime şi am strigat la el, să-l avertizez, dar el a continuat să dea înapoi.

Ramon porni la atac, zbârlindu-se şi mârâind. Atunci, un fluierat îi curmă scurt asaltul. Liam. Ramon se opri, îşi lăsă capul pe spate şi începu să urle. Derek sări asupra lui. Ramon îşi opri urletul şi-l aruncă pe Derek la o parte, care se ridică şi continuă să înainteze spre el, făcându-l să se retragă spre…

— Derek! Râpa!

De data asta, îşi înălţă ochii spre mine. Dar nu se opri, ci merse mai departe spre Ramon, încrucişându-şi iar privirea cu a lui.

În ultima secundă, Derek se abătu spre stânga, ocolindu-l şi lovindu-l pe Ramon drept în flancul rănit. Ramon căzu grămadă. Derek se năpusti spre el. Colţii i se înfipseră adânc în carnea ferfeniţită. Ramon scoase un urlet nepământean de agonie.

Reuşi să se ridice în picioare, cu spatele la malul râpos. Derek făcu un salt spre el. Ramon se dădu cu spatele îndărăt. În ultima secundă, văzu râpa şi dădu să se ferească din calea lui Derek, dar acesta îl izbi în flancul sfârtecat, trimiţându-l în zbor peste marginea malului abrupt.

M-am dat jos din copac şi am fugit lângă Derek. Stătea chiar pe marginea malului, uitându-se în jos la Ramon, care nu-şi pierduse cunoştinţa, ci se căznea să

se ridice, cu unul dintre picioarele din faţă răsucit într-un unghi nefiresc.

Fluieratul se auzi din nou. Derek se întoarse alert, lovindu-mă peste picioare, apoi împungându-mă cu botul, spunându-mi să mă urnesc.

— E Liam? am întrebat.

Îşi coborî botul, într-o încuviinţare.

Nu m-am mai oprit să întreb dacă Liam se afla într-o înfăţişare umană. Reprezenta o ameninţare de temut. Singurul nostru avantaj era că, dacă nu era lup, avea să ne ia urma ceva mai greu.

— Vine de undeva de lângă casă, am şoptit, în timp ce fugeam. Ar trebui să ne îndreptăm spre şosea. Ştii unde…?

Îmi răspunse şarjând pe lângă mine. Alergarăm vreo câteva minute, dar eu tot cădeam. El se tot întorcea în goană, să aibă grijă de ariergardă.

— Îmi pare rău, am şoptit. Nu văd mai nimic şi mă tot împiedic…

Îmi tăie vorba cu un mormăit. Ştiu. Dar mişcă-te.

Am luat-o eu înainte, lăsându-l pe Derek să mă bată peste călcâie ori de câte ori începeam să deviez de la direcţia cea bună. În sfârşit, am putut zări luminile printre copaci. Derek mă înghionti către ele şi…

— Ai făcut tămbălăul naibii, nu-i aşa, căţelandrule? se răspândi în ecou prin pădure vorba tărăgănată de texan a lui Liam.

Derek mă trânti la pământ. M-am lovit amarnic, arând cu bărbia pe jos şi umplându-mi gura de ţărână. Am încercat să mă ridic, dar Derek stătea deasupra mea. Mi-am trecut limba peste dinţi, verificând să nu fi pierdut vreunul.

Derek pufni şi mă împunse cu botul în ceafă. Trebuia să interpretez asta ca pe o scuză, chiar dacă era sau nu.

— Arată-te, arată-te, oriunde ai fi, cântă Liam.

Derek mă îmboldi către un desiş atât de mic, că a

trebuit să ne înghesuim unul într-altul şi m-am trezit cu gura plină de blană. Când am încercat să-i fac mai mult loc, mârâi la mine să stau nemişcată. M-am aşezat, iar el s-a tot împins în mine, ca să-şi ascundă tot corpul în desiş, până când a ajuns, practic, în poala mea.

Îşi ridică botul, adulmecând vântul. Acesta bătea din aceeaşi direcţie din care venise şi vocea lui Liam, ceea ce însemna că nu ne putea simţi.

Mi-am închis ochii, să ascult mai atent. Puteam simţi inima lui Derek bătând accelerat. Şi a mea trebuie să fi bătut la fel de tare, pentru că mă apăsă pe braţ până când am deschis ochii şi m-am uitat într-ai lui, întunecaţi de îngrijorare.

— N-am nimic, am şoptit eu.

Se foi în loc, încercând să nu mai stea cu toată greutatea pe picioarele mele. Când se mişcă, i-am atins din întâmplare un petic de blană udă. Mi-am tras mâna şi mi-am văzut degetele mânjite cu sânge.

— Eşti…

Mă opri cu un mormăit. *Sunt bine. Acum, şşşt!*

Am încercat să văd cât de grav era rănit, dar îşi schimbă din nou poziţia, de data asta ţinându-mă jos.

Am stat acolo, ascultând în tăcere. Urechile i se mişcau încolo şi-ncoace, şi din când în când tresăreau, ca şi cum ar fi prins vreun zgomot. Însă, în loc să se încordeze, începu să se destindă.

— Se îndepărtează? am şoptit.

Încuviinţă din cap.

M-am aşezat mai bine. Era greu să te mai temi pentru viaţa ta când aveai un lup de nouăzeci de kilograme în poală. Era ciudat de liniştitor. Cu căldura corpului său, cu moliciunea blănii şi cu bătăile inimii, m-am trezit că fac eforturi să rămân trează.

— A plecat? am şoptit.

Derek scutură capul.

— Cât o să mai stăm…?

Derek încremeni. Am căutat să văd ceva prin beznă, dar când m-am uitat la Derek, am descoperit că nu avea acea concentrare asupra unui miros simţit. Capul îi era încă plecat. Ochii erau larg deschişi. Stătea complet nemişcat.

Apoi am simţit. Muşchii i se zbăteau.

— Eşti pe cale să te Preschimbi înapoi, am şoptit.

Mârâi, încordat, îngrijorarea inundându-i ochii.

— Nicio problemă. Întotdeauna mai durează puţin, de la primele semne, nu-i aşa? o să avem timp să te ducem înapoi în casă. Iar acolo te poţi Preschimba. Se chirci în convulsii, picioarele din faţă întinzându-se brusc. Căzu pe-o rână, toate cele patru membre înţepenindu-i, capul i se dădu brusc pe spate, ochii i se rotiră nebuneşte în cap.

— E în regulă. E mai bine, oricum. Las-o să se întâmple.

Nu că ar fi avut de ales. M-am târât în patru labe peste el, dându-mă la o parte din calea acelor gheare ce se mişcau spasmodic. Ghemuindu-mă în spatele lui, l-am mângâiat pe umeri şi i-am spus că se descurca foarte bine, că totul era în regulă.

Capul i se lăsă în pământ, apoi se răsturnă pe spate cu un trosnet de oase rupte. Scoase un ţipăt scurt, sfârşit într-un mârâit, căci încercă să-l înăbuşe, dar convulsiile continuau să vină una după alta şi scăpa câte un scâncet la fiecare nouă repriză. Când în sfârşit s-a oprit, totul în jurul nostru era cufundat în tăcere. Dar ştiam că Liam auzise.

M-am aplecat spre Derek, şoptindu-i încurajări, nădăjduind să acopăr orice zgomot din partea lui Liam, ca să-l feresc să nu intre în panică. Curând, totuşi, capul lui Derek se ridică brusc şi mi-am dat seama că Liam se apropia.

Derek era în toiul Preschimbării acum, botul i se scurta, urechile se deplasau din vârful capului spre părţi,

părul de pe ţeastă îi creştea, în vreme ce blana i se retrăgea sub piele. M-am aplecat până la urechea lui.

— Tu vezi-ţi de treabă, da? Am eu grijă de el.

Se încordă tot şi scoase un zgomot ce ştiam că însemna *nu*. M-am ridicat. A încercat să facă şi el la fel, numai că a fost cuprins de o altă convulsie.

— O să fiu bine, i-am spus eu, scoţând cuţitul. N-am să fac nicio prostie. Eşti aproape de final. O să-i distrag atenţia, până închei tu.

— Nu, gâfâi el, gutural.

M-am întors să plec. M-a apucat de picior, numai că degetele îi erau încă scurte şi noduroase şi-am reuşit să mi-l desprind cu uşurinţă. Fără să mă uit înapoi, m-am îndepărtat în fugă de tufe.

## douăzeci şi doi

Am fugit, ca să mă îndepărtez cât mai mult cu putinţă de Derek. În cele din urmă, am văzut silueta unui bărbat înalt, slăbănog, cu păr deschis la culoare, şchiopătând prin pădure, cu un baston într-o mână. Liam. Şchiopătatul explica de ce nu se afla în forma de lup. Dacă Preschimbarea era atât de dureroasă pe cât părea, nici nu-mi puteam închipui cât de chinuitoare ar fi fost în caz că erai rănit. Rănirea aceea mai însemna şi că avea de plătit o poliţă cuiva – mie.

Am tras adânc aer în piept încercând să-mi liniştesc bătăile inimii galopante. Nu mi-a reuşit. Asta e, n-aveam ce face. Nu-l puteam lăsa să se apropie cât să-l vadă ori să-l audă pe Derek Preschimbându-se.

M-am apropiat în fugă de el cât m-a ţinut curajul, apoi m-am oprit deodată pe potecă. Se oprise şi el şi zâmbea.

— Salutare, drăguţă, zise el, tărăgănat. Mi s-a părut mie că-ţi simt mirosul.

— Ce-ţi face piciorul?

Rânjetul îi deveni ceva mai puţin prietenos, aducând

mai curând a dezvelit de colţi decât a zâmbet.

— Doare ca un nemernic.

— Îmi pare rău.

— Nu mă îndoiesc.

Făcu un pas mai aproape. Eu m-am dat un pas înapoi.

— Nu-ţi fie teamă, zise el. O să te iert pentru picior, îmi plac iepşoarele un pic mai nărăvaşe.

Sub privirea lui, un fior mă străbătu din cap până-n picioare.

— E mai distractiv să le supui. Ei, dar unde e acel mare malac de prieten al tău? îşi ridică el vocea. Asta e o schemă de laş, căţelandrule, să trimiţi fata în întâmpinare, ca să-mi distragă atenţia. Ar cam fi trebuit să mă aştept, totuşi, ţinând cont de cât de repede ai şters-o ultima oară.

Ascultă, să vadă dacă ironia avea să-l scoată pe Derek din ascunzătoare.

— E ocupat, am zis eu, cu Ramon. Dar a considerat că eu aş putea să mă descurc cu tine.

Liam îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Tu chiar ai tupeu. O să ne distrăm amândoi, de îndată ce-o să-l aranjez pe prietenul tău.

Se îndreptă spre mine. M-am ferit într-o parte, atrăgându-l în pădure.

— Vrei să ne jucăm de-a prinselea, drăguţă? Mă pricep la asta. Ce-ai zice să-i lăsăm pe prietenul tău şi pe Ramon să-şi vadă de distracţia lor, iar noi, de-a noastră, şi să…?

Ceva bâzâi. Liam oftă, băgă mâna în buzunar şi deschise un telefon celular.

— Am treabă acuma, zise el.

Făcu o pauză, ascultând. Am putut auzi o voce de bărbat la celălalt capăt şi mi s-a părut că desluşesc numele lui Derek.

— Da, da. Dacă o să suni întruna, noi n-o să-l mai prindem niciodată pentru tine.

Dacă Liam a spus „noi”, atunci nu cu Ramon vorbea. Să fi fost cineva din Haită? Oare Liam le promisese deja să li-l dea pe Derek, iar acum trebuia să-l livreze?

— Termină cu văicăreala, zise Liam. Ţi-am spus c-o să-l avem până în zori. Am dat doar peste o micuţă complicaţie. Există un motiv pentru care a ieşit prin pădure în noaptea asta şi anume să-şi facă de cap cu fata lui. Liam se uită la mine. Una micuţă şi drăguţă. Păr vopsit negru. Ochi albaştri mari. Făcu o pauză. Chloe? Mda, arată ca o Chloe.

Grupul Edison? De bună seamă că da. În clipa asta, însă, tot ce-mi doream era ca interlocutorul lui Liam, oricine ar fi fost el, să-l ţină cât mai mult ocupat, dându-i timp lui Derek să se Preschimbe.

— Ei, vezi, asta-i problema, continuă Liam. Se pare că nu-i putem separa pe ăştia doi. Aşadar, să-I prindem pe el înseamnă s-o prindem şi pe ea deopotrivă. Se opri, ascultând. Bineînţeles, o să încercăm s-o lăsăm în pace, dar… Făcu o nouă pauză. Înţeleg. Să scapi de căţelandru – într-un fel sau în altul – este grija ta principală. Deci accepţi riscul victimelor colaterale? În timp ce asculta răspunsul, îmi zâmbi: Categoric. Dacă nu-i putem separa, nu va trebui să-ţi mai faci griji vreodată pentru fată. O să mă asigur de asta. Acuma, dacă nu mai ai altceva de zis, ce-ar fi să-mi scrii un mesaj? Sunt puţin ocupat. Închise şi apoi, către mine: Se pare că unii oameni te consideră neglijabilă, Chloe.

— Cine?

Îşi cobori vocea, maimuţărind o şoaptă:

— Oameni răi. E o lecţie dură, dar lumea-i plină de…

Un strigăt îndepărtat îl opri scurt. Se întoarse către desiş.

— Apropo de oameni răi, se pare că mi-a turnat cineva nişte minciuni. Prietenul tău nu se joacă acum cu Ramon, nu-i aşa?

I-am tăiat calea.

Dădu să treacă pe lângă mine.

— Ştiu că eşti nerăbdătoare să te hârjoneşti un pic, dar trebuie să-l scot mai întâi pe tuşă pe prietenul tău. Însă nu-ţi face griji. După cum sună, s-ar zice că se Preschimbă şi, dacă-i pe-aşa, promit că n-o să dureze mult.

I-am sărit din nou în cale.

Zâmbetul i se schimbă în grimasă.

— Păstrează-ţi tupeul ăla pentru mai târziu. În clipa asta, doar mă va scoate din sărite şi nu-ţi doreşti asta.

L-am lăsat să treacă, dar m-am ţinut după el, străduindu-mă să mă gândesc la un plan. Îl puteam auzi pe Derek gemând. Schimbarea se petrecuse repede, dar procesul invers lua timp.

*Derek este lipsit de apărare. Dacă Liam îl găseşte aşa, o să-l ucidă.*

Ştiu, ştiu.

*Atunci fă ceva!*

Mi-am scos cuţitul, l-am deschis şi mi-am iuţit pasul, micşorând distanţa dintre noi, cu privirea fixată pe spatele lui Liam. El se uită peste umăr. Am ascuns cuţitul. Se opri.

— Ce-ai zice să mergi în faţa mea? propuse el.

— Mi-e bine aşa.

Chipul i se înăspri.

— Treci în faţa mea, ca să te pot vedea.

Când am trecut pe lângă el, privirea îmi alunecă spre bastonul său. Ca şi Ramon, era rănit.

Foloseşte-te de asta.

— A-aţi spus că-l veţi duce pe Derek la H-haită, m-a prefăcut eu că mă bâlbâi. Planul rămâne valabil, nu?

Mi-a făcut doar semn să merg înainte, cu privirea aţintită spre locul din depărtare unde se afla Derek.

— T-te rog, n-nu…

Am plonjat şi-am înşfăcat bastonul, dar el l-a smuls din mâna mea, apoi l-a repezit spre mine, lovindu-mă pe

spinare atât de tare, încât mi s-a tăiat răsuflarea şi mi s-au înmuiat picioarele.

M-am prăbuşit la pământ, gâfâind, cu arsuri în braţul rănit. Mi-am ridicat capul, chinuindu-mă să-mi limpezesc vederea, în timp ce Liam continua să se îndrepte spre desişul în care se afla Derek. La fiecare răsuflare simţeam un pumnal înroşit în foc înfigându-mi-se în plămâni.

*Fă ceva.*

De pildă? Eram lipsită de puteri. Eram…

Ba nu. Nu eram lipsită de puteri. Exista ceva ce puteam face. La gândul acesta, am simţit cum mi se umple gura de fiere, dar asta era nimic pe lângă ce-mi provoca gândul că Liam îl va găsi pe Derek înainte să-şi termine Preschimbarea.

Trebuia să-i dau mai mult timp.

Am închis ochii şi m-am concentrat, forţând trecerea printre semnalele de alarmă. Am pus tot ce-aveam în invocări… şi nu s-a întâmplat nimic. Când aveam nevoie de ele, toate acele puteri sporite genetic mă trădau.

*Atunci va trebui s-o faci după metoda veche.*

Am încercat să mă ridic. Durerea m-a sfâşiat şi pădurea mi s-a părut că se răstoarnă, iar stomacul mi s-a urcat iarăşi în gât. Am strâns din dinţi şi m-am târât până la cea mai apropiată creangă ruptă. Am strâns-o bine în mână, mi-am făcut curaj împotriva durerii şi m-am ridicat. De îndată ce am fost în picioare, m-am năpustit asupra lui. El se feri din calea mea, dar am izbutit să-l lovesc, nimerindu-l în coapsă exact unde-l înjunghiasem în urmă cu trei nopţi.

El urlă şi se clătină. L-am lovit din nou. Se prăbuşi, în cădere, dădu să mă înşface, dar am făcut un salt înapoi, ridicând băţul. Când încercă să se ridice, am dat din nou. De data asta, mi-a prins băţul şi m-a făcut să-mi pierd echilibrul. Am dat drumul băţului, dar deja zburam prin aer. Am aterizat la vreun metru de el, dar, când s-a

răsucit să mă prindă, m-am târât de-a buşilea ceva mai departe de el.

Am reuşit să mă ridic. Începuse şi el să se ridice, apoi se opri, holbându-se la ceva din spatele meu.

*Te rog, să fie Derek.*

M-am întors şi am văzut un iepure parţial descompus târându-şi corpul schilodit către mine. Urechile nu mai erau decât fâşii zdrenţuite de piele uscată. Nasul îi era un crater, buze nu mai avea, dinţii lungi din faţă îi ieşeau în afară. Ochii erau stafidiţi. Jumătatea din spate a corpului era turtită şi răsucită, cu ambele picioare dinapoi stând într-o parte, când se târa spre mine.

— Opreşte-te, i-am spus, cu o voce straniu de calmă.

Iepurele se opri. M-am întors spre Liam. El se uită la mine, cu faţa răvăşită. Încet, se ridică, fără să-şi mute privirea de la mine.

— Înainte, am zis.

Iepurele se smuci spre Liam. El se dădu împleticit înapoi.

M-am ridicat în picioare. Iepurele stătea lângă mine, clănţănind din dinţi.

I-am poruncit mintal să înainteze spre Liam. El şovăi, apoi îşi întoarse capul către Liam şi începu să se târască spre el.

Liam slobozi un şuvoi de blesteme, dându-se înapoi, încet. Apoi un mârâit se auzi în spatele lui.

Liam se întoarse. O siluetă neagră se mişca printre copaci, ascunsă la umbra lor. Nu-i puteam vedea decât conturul – urechile ascuţite, coada zbârlită şi botul lung. Se prefăcuse Derek iarăşi în lup? Când fiara veni mai aproape, mi-am dat totuşi seama că era pe jumătate cât Derek.

Se opri sub un copac, aproape ascuns acolo, încât numai colţii i se vedeau, cu buzele trase mult înapoi şi mârâit vibrant. Când păşi în lumina lunii, mi-am făcut curaj să privesc o sălbăticiune înviată din morţi. Dar era

numai un câine obişnuit, viu, probabil de la vreo casă învecinată.

Câinele înaintă spre Liam, continuând să mârâie. Vârcolacii şi câinii nu se suportă – ştiam asta de la Derek.

Liam îşi încrucişă privirile cu el şi scoase şi el un mârâit. Câinele continuă să vină spre el.

— Marş, potaie!

Liam îşi duse piciorul în spate, pregătindu-se să-l lovească. Atunci atenţia îi fu atrasă de iepurele ce se târâse până la el. Se dădu înapoi. Desişul din spatele lui erupse într-o explozie de crenguţe rupte şi ţipete. N-am putut vedea ce anume era, dar Liam trase o înjurătură, dând înapoi şi aproape ciocnindu-se de câinele ce-şi arăta colţii.

Câinele făcu un salt. Liam îl lovi cu şutul. În timp ce zbura prin aer, razele lunii căzură pe coastele câinelui şi am văzut că avea o gaură cât pumnul meu de mare, colcăind de viermi.

O văzu şi Liam, care înjură şi se dădu cu spatele înapoi. Câinele se aruncă iarăşi asupra lui. Liam se feri din calea lui.

— Stai, am zis.

Câinele se opri. Rămase acolo, dezvelindu-şi dinţii, cu ochii scăpărători şi tot părul zbârlit, mârâind la Liam.

Iepurele se clătină spre el. Îi trase un şut, aruncându-l în desiş, de unde ieşi imediat, reluându-şi înaintarea. Odată cu el mai ieşi ceva, un soi de rozătoare, mai mult un schelet, clămpănind şi clănţănind din dinţii lui micuţi.

— Stop, am zis.

Se opriră. Liam se uită la mine.

— Da, sunt morţi, am zis eu. Da, îi controlez. Iar tu nu-i poţi omorî. Poţi încerca, dar n-ai să poţi.

— Păi, atunci, cred că va trebui să mă lupt cu aceea pe care o pot omorî.

Se năpusti asupra mea.

I-am poruncit câinelui să atace, dar creierul meu s-a

bâlbâit, văzându-l pe Liam repezindu-se la mine. M-am ferit într-o parte. El mă prinse de pantalonii de pijama şi smucii. Am căzut pe burtă, luptându-mă să mă ridic, înfigându-mi degetele în pământ, rupându-mi unghiile. M-am zvârcolit şi strânsoarea i-a alunecat spre piciorul meu. Am făcut o sforţare şi m-am aruncat înainte, lăsându-l în mână cu adidasul.

Ridicându-mă în picioare, am auzit cum cineva e pocnit. M-am întors şi l-am văzut pe Derek, în forma lui de om, în spinarea lui Liam. Liam îşi adună puterile şi-l aruncă de pe el. Derek îl înşfăcă din nou şi se rostogoliră la pământ, luptându-se.

Câinele alergă spre amândoi. I-am poruncit să stea pe loc şi se opri, derapând, mârâind şi zbătându-se ca un câine turbat în lanţ. Am închis ochii şi i-am dat încă o poruncă – să-şi părăsească trupul.

Am continuat să eliberez şi spiritul lui şi pe celelalte, făcând eforturi disperate să nu iau în seamă mormăiturile şi icnetele luptei. Când am deschis iarăşi ochii, animalele se prăbuşiseră, părăsite de suflete.

Liam şi Derek se rostogoleau pe pământ, încleştaţi în luptă, Liam cu mâinile înfipte în părul lui Derek, încercând să-i dea capul pe spate, iar Derek, cu mâinile la gâtul lui Liam, niciunul nefiind în stare să-l apuce pe celălalt cât să-l poată arunca de pe el, eliberându-se din strânsoare.

Mi-am scos cuţitul şi-am alergat către ei. Am apăsat pe buton… şi-am simţit lama intrându-mi în palmă. L-am scăpat din mână. Cuţitul a căzut în lăstăriş. M-am lăsat în genunchi, săpând printre frunze după el.

Un trosnet ca o creangă ruptă. Am sărit în picioare. Derek era întins pe spate, cu Liam deasupra lui, mâinile lui Derek fiind încă încleştate în jurul gâtului său. Derek se uita la el, cu ochi holbaţi. Ochii lui Liam erau la fel de bulbucaţi, dar nu mai vedeau nimic, încremeniţi într-o privire goală a şocului final.

## douăzeci şi trei

— N-am vrut…, începu Derek.

Ieşi repede de sub Liam. Leşul vârcolacului căzu, moale, pe o rână, cu capul răsucit, cu gâtul rupt.

Derek înghiţi nodul din gât. Sunetul răsună în tăcerea din jur.

— N-am vrut… eu doar… încercam să-l opresc.

— Tu n-ai vrut, am zis eu blând. Dar el a vrut.

Se uită la mine, cu ochi răvăşiţi.

— Te-ar fi ucis, am spus eu. Ne-ar fi ucis pe amândoi dacă i-ar fi venit la îndemână. Poate că tu n-ai vrut s-o faci, dar…

N-am mai sfârşit. Aş fi putut spune că lumea era mai bună fără Liam, dar amândoi ştiam că problema nu era dacă Liam meritase să moară, ci dacă Derek meritase vina de-a fi ucis pe cineva. N-o merita.

— Tu n-ai luptat ca să-ţi ucizi adversarul. În schimb, el da.

Derek dădu din cap şi îşi frecă ceafa, tresărind de durere când atinse cu degetele o rană.

— Eşti teafăr? l-am întrebat.

— Mda. Numai câteva zgârieturi şi vânătăi. Mă vindec repede. Poate o să am nevoie de vreo copcă sau două pe aici…

Se uită în jos, la tăietura plină de sânge de pe şoldul lui… şi îşi dădu seama că nu avea nicio haină pe el. Aş minţi dacă aş spune că nici eu nu-mi dădusem seama până atunci. Era cumva evident. Nu avusese răgazul să întârzie puţin ca să-şi găsească hainele şi-apoi să vină să se ocupe de Liam.

Din fericire, date fiind împrejurările, nu avusesem timp să rumeg la lipsa hainelor lui. Întâi cu lupta, ca şi acum, când stătea pe vine, nu văzusem mai mult decât atunci când fusese îmbrăcat doar în chiloţi. Asta nu-l

împiedică să se facă roşu ca racul.

Mi-am scos jacheta şi i-am întins-o, fără vorbe, iar el şi-a înnodat-o în jurul taliei, bălmăjind un:

— Mersi. Apoi: Ar trebui să plecăm.

Numai că n-am plecat. Ne-am cufundat în tăcere, Derek încă stând pe vine lângă cadavrul lui Liam, cu capul în jos, şi părul atârnându-i pe faţă, cu spinarea şi braţele lucind lac de sudoare. Se cutremură.

— Mă duc să-ţi aduc hainele, am zis eu, ridicându-mă în picioare.

Mă prinse de cot.

— Ramon.

— A, da.

Am clipit des, simţindu-mă ameţită – din cauza şocului, bănuiesc. Unul dintre noi trebuia să pornească motorul creierelor, iar Derek părea scos din contact, incapabil să-şi ia ochii de la omul pe care-l ucisese.

— Trebuie să-l luăm de aici, i-am spus eu. Cel puţin, să-l ducem în tufişuri, deocamdată, ca să ascundem cadavrul. Apoi va trebui să ne întoarcem, mâine, şi să-l îngropăm.

Nu-mi puteam crede urechilor că spusesem asta. Ascunderea unui cadavru? A unui *cadavru*?

*Şi, mă rog, care e alternativa? Să-l lăsaţi să zacă pe potecă şi să speraţi că niciunul dintre vecini n-o să treacă vreodată pe-aici?*

Îngroparea de cadavre poate că era ceva ce nu mă aşteptasem vreodată să fac în afara unui scenariu de film, dar asta era viaţa mea acum. Ori mă adaptam, ori mă dădeam bătută.

M-am ridicat şi am apucat de braţul lui Liam, făcând o încercare de a-l ridica.

— Am priceput, zise Derek şi se ridică. Îl duc eu. Nu putem lăsa urme de târâre sau de altceva şi va trebui să-l îngropăm chiar acum, ca să nu-l găsească niciun câine.

— Pe cine să îngropaţi? se auzi o voce lângă mine.

Am tresărit atât de puternic, că mi-am simţit inima proptită în gât.

— Chloe? zise Derek.

M-am întors şi l-am văzut pe Liam, venind spre noi.

— Chloe? zise Derek din nou.

— E L-Liam. Stafia lui.

Liam se opri.

— Stafie?

Se uită la mine, apoi la cadavrul lui, întins pe pământ, înjură.

— Eşti mort, i-am spus.

— Asta văd şi eu. Şi asta înseamnă că tu eşti una dintre persoanele alea care pot vorbi cu morţii şi… Aruncă o privire spre leşurile câinelui şi al iepurelui şi strâmbă din buze…. Şi pot învia morţii.

Privirea i se întoarse asupra propriului său corp neînsufleţit şi înjură din nou.

Mi-am dres glasul.

— Dacă tot eşti aici, aş avea nişte întrebări.

Se uită la mine, ridicându-şi sprâncenele.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu.

Am îngenuncheat lângă cadavru şi am scotocit în buzunarul lui.

— Chloe?

Derek veni mai aproape, încruntându-se.

Am scos celularul lui Liam.

— L-a sunat cineva. Cineva care se pare că a pus la cale toată tărăşenia, cineva care mă ştia pe mine, îmi ştia numele. M-am întors spre stafia lui Liam: Cine e acela?

El îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Nu, zău? Tocmai *am murit*. Prietenul tău de colea m-a ucis. Chiar crezi c-o să mai stau pe-aici, să mai schimb o vorbă? Mi-ar face plăcere, dar în clipa asta sunt puţin traumatizat. Poate mai târziu.

Se întoarse să plece. Am alergat după el.

— Eşti pe cale să pleci pe Lumea Cealaltă, i-am spus eu. Asta e ultima ta şansă să faci un lucru bun.

— Hm, ei bine, dacă pui problema aşa… îşi dădu ochii peste cap. Nu mă interesează şansele de pe urmă. N-am făcut niciun lucru de care să mă căiesc. Dacă vrei răspunsuri…

Se apropie de mine, dominându-mă de la înălţimea lui. Am rezistat impulsului de-a mă da înapoi, dar probabil am înţepenit fiindcă Derek veni lângă mine şi şopti:

— Nu-l lăsa să te hărţuiască.

— Eu o hărţuiesc pe ea? strigă Liam. Ea e cea care nu se mai satură de compania mea. Îşi cobori din nou ochii asupra mea. Cum spuneam, dacă vrei răspunsuri, găseşte-le singură. Şi încearcă să te distrezi niţeluş cât te mai ocupi cu asta, fiindcă am senzaţia că o să te văd din nou, foarte curând… de partea astălaltă.

Mâna lui Derek strânse mai tare de braţul meu. Când am încercat să mi-l trag, se aplecă şimi şopti:

— Lasă-l să plece. Nu merită.

— Ascultă-ţi prietenul, drăguţă, strigă Liam peste umăr, îndepărtându-se.

M-am adunat şi am stat dreaptă.

— Ce părere ai de zombii mei?

Liam se opri şi se întoarse încet.

I-am arătat câinele mort.

— Ştii cum am făcut-o?

— Îmi pasă?

— Ar trebui. Necromanţii învie morţii trimiţând un spirit – o stafie, ca tine – înapoi într-un cadavru, unde se află în stăpânirea mea, după cum ai văzut. Funcţionează la fel şi pentru animale, şi pentru oameni. Aşadar, ori îmi răspunzi la întrebări, ori te împing înapoi în ăsta! şi i-am arătat corpul lui neînsufleţit.

El râse.

— Aş zice că dai dovadă de bărbăţie, deşi-i cumva nepotrivit.

— Crezi că glumesc?

Îmi răspunse întorcându-mi spatele şi văzându-şi de drum. Am închis ochii şi mi-am imaginat cum îl împing spre cadavrul lui, doar un brânci uşor.

— Hei! strigă el. *Hei!*

Am deschis ochii şi l-am văzut împotrivindu-se unei forţe nevăzute.

— Credeai că-i cacealma?

Am crescut intensitatea cu o măsură şi el s-a împiedicat. I-am dat un alt brânci. Stafia ţâşni, apropiindu-se cu vreo câţiva paşi de cadavrul său.

— Bine, fie! se răsti el la mine. Ce vrei să ştii?

— Cine te-a angajat?

— Ai telefonul. Află.

I-am spus lui Derek ce răspunsese Liam, apoi l-am întrebat din nou:

— Cei de la Grupul Edison?

Faţa i se schimonosi.

— Compania de electricitate?

— Un bărbat pe nume Marcel Davidoff?

— Cine?

— Diane Enright?

— Are dreptate, şopti Derek. Ai telefonul. Întreabă-l altceva.

— Când ne-aţi găsit prima oară, pe terenul dejoacă, ai spus că opriserăţi la marginea drumului şi îi simţiserăţi mirosul lui Derek. Aia a fost o minciună, nu-i aşa?

— Toată lumea minte, iubire. Obişnuieşte-te cu gândul.

— Cineva v-a angajat ca să scăpaţi de Derek.

— Ei, ai aflat. Aşa că nu mai ai nevoie de mine…

— De ce?

— De ce – ce?

— De ce îl vor scos din joc? am întrebat eu.

— Pentru că sunt un vârcolac, zise Derek. Cum spunea Andrew, nimeni nu ne vrea prin preajmă.

— Bingo, căţelandrule! E o lecţie pe care e bine s-o ştii de mic. Tuturor le e frică de noi. Se îndreptă agale către Derek. Tu încerci să fii copil cuminte, nu-i aşa? Crezi că asta o să le dovedească lor că greşesc. Bun, şi cu ce te-aranjează asta pe tine? Ştii ceva? Nu le pasă. Pentru ei, eşti un monstru şi nimic din ce faci – sau nu faci – n-o să le schimbe părerea despre tine. Vrei un sfat? Dă-le ce vor. Viaţa e scurtă şi brutală. Zâmbi: Trăieşte-o până la capăt!

Derek se uita drept înainte, aşteptând răbdător.

— Nu poate auzi niciun cuvinţel din ce-i spun eu, este? întrebă Liam.

— Nţţ!

Înjură.

— Poftim, şi eu încerc aici să împărtăşesc câteva perle finale de înţelepciune generaţiei următ…

Liam dispăru. Am tresărit, speriată, apoi m-am uitat în jur.

— Chloe?

— A dispărut.

— A plecat?

— Nu, pur şi simplu a…

Continuam să mă uit după el, dar nu puteam zări niciun tremur fantomatic.

— Vorbea şi deodată a dispărut, de parcă l-a împins cineva în Lumea de Dincolo.

— Ce a spus? întrebă Derek.

— Nimic din ce nu ştiam deja…

Derek se răsuci. Un bărbat apăruse la mai puţin de zece metri pe potecă. Ramon. Derek păşi în faţa mea.

Ramon ridică mâna, cu palma în afară, arătând că era neînarmat. Braţul rupt îi atârna pe lângă corp. Apropiindu-se de noi, i-am putut vedea rănile de pe falcă şi sângele care-i muiase cămaşa pe-o parte. La fiecare

pas, se chircea de durere.

— Nu sunt aici să mă lupt cu tine, băiete, zise el. Dacă insişti, o să fac tot ce pot, dar pe bune că mai degrabă aş declara-o remiză.

Observând cadavrul lui Liam, se opri şi clătină din cap.

— A fost un accident, am spus eu.

— Mda, păi, sunt sigur că el l-a provocat. Ramon clătină iar din cap, dar cu mâhnire sinceră în ochi. După o clipă, îşi dezlipi privirea de la cadavru şi se uită în sus, la Derek. Şi acum? zise el.

— O declarăm remiză, cum spuneai. Dar dacă mai vii vreodată după vreunul dintre noi…

Ramon izbucni într-un râs forţat.

— Ţi se pare că arăt cum c-aş mai fi în stare să vă vânez? Nuu, asta a fost schema ţicnitului de Liam. Pui de căţea…

— Cineva v-a angajat pe amândoi. Cine?

— Întreabă-l pe el! şi aplecă degetul mare spre Liam. El a fost cu planul. Întotdeauna el era cu planul. Eu doar îl însoţeam în călătorie.

— Deci n-ai nicio idee cine l-a angajat?

— Un supranatural. Un tămăduitor.

— Vrăjitor? am zis eu. Şaman?

— Habar n-am. Nu sunt în temă cu chestiile astea. În orice caz, cineva l-a pus în legătură pe Liam cu tipul ăsta, care avea nevoie de un vârcolac ca să te depisteze pe tine – îi făcu semn lui Derek – şi să te dea pe mâna Haitei. Şi s-a întâmplat că noi aveam deja probleme cu Haita, din pricina lui Liam, ca de obicei.

— Iar asta părea soluţia perfectă, am zis eu. Voi îl predaţi Haitei pe Derek, dădeaţi vina pe el pentru canibalism şi vă încasaţi răsplata pentru osteneală. Dacă nu-l puteaţi prinde de viu, mergea şi altminteri.

— Nu la început. Tipul care voia să vă dea pe mâna Haitei părea să creadă că nu avea să fie nicio problemă. Sau aşa a pretins, oricum.

— Şi dacă Haita se dovedea a fi ucigaşă, asta nu mai era vina lui, completă Derek.

— Te-ai prins. După ce v-am pierdut, prima oară, a început să devină nervos. Ţinea morţiş să dispari, într-un fel sau altul. Vrei un sfat de la mine? Se uită la Derek. Ia-ţi prietena şi fugi, nu mai sta. Indiferent ce încerci să faci pe-aici – să trăieşti împreună cu alţi supranaturali, pretinzând că eşti unul de-al lor – n-o să meargă. Întotdeauna te vor ţine sub observaţie, aşteptându-te până-ţi vei pierde controlul. Ramon clătină din cap. Ştii ceva despre lupi, băiete?

— Puţin.

— Există un motiv temeinic pentru care trăiesc cât mai departe cu putinţă de oameni. Secole de experienţă. Oamenilor nu le plac alţi prădători prin preajmă. Îi face nervoşi. Iar când devin nervoşi, încearcă să elimine ameninţarea. Ei, acuma o să vă spun noapte bună şi-o să-mi iau amicul de colo.

— Şi o să-l îngropi cum se cuvine? am zis eu.

Râse aspru.

— Noi nu ne permitem luxuri dintr-astea. O să mă duc să ridic plata pentru misiune, apoi o să-i duc corpul la Haită, să fac pace cu ei. Şi, da, ar fi un lucru al naibii de bine de făcut pentru un prieten, dar acolo, în lumea aceea, supravieţuieşte cel mai bine pregătit. Îi căută privirea lui Derek: La noi, întotdeauna supravieţuieşte cel mai bine pregătit.

Cu ajutorul lui Derek, Ramon izbuti să-l ridice pe Liam pe-un umăr, scrâşnind din dinţi la durerea provocată de surplusul de greutate. Apoi dispăru în noapte, şontâc-şontâc.

## douăzeci şi patru

Ne-am întors în locul unde îşi lăsase Derek hainele, înainte de prima fază a Preschimbării. În timp ce se

îmbrăca, eu i-am verificat telefonul lui Liam. Derek se apropie şi se uită peste umărul meu.

— A folosit iniţiale pentru nume. RRB. Dar numărul are prefixul. Asta e pentru New York City, deci ar putea fi totuşi Grupul Edison, care să fi folosit un localnic ca persoană de contact pentru misiunea asta.

— Mda.

— Nu pari convins.

Se uită către casă.

— Crezi că e unul dintre ei? am întrebat. Bine, dar noi l-am întâlnit pe Liam pe drum *către* casa lui Andrew.

— Ar fi putut afla că eram pe drum şi atunci l-au trimis pe Liam să verifice pe traseul autobuzului.

— Cum? La vremea aceea, Andrew era ţinut captiv de Grupul Edison. El nu ştia că ne îndreptam spre el, ceea ce înseamnă că niciunul din Grup nu ştia.

— Poate că îi supravegheaseră casa, îi văzuseră pe Simon şi pe Tori, îşi închipuiseră că noi ne aflam pe drum şi urma să venim tot acolo, dăduseră câteva telefoane pe la companiile de transporturi şi aflaseră că doi copii plecaseră din Albany, cu o noapte înainte. E un lanţ lung, dar…

Dădu din umeri.

— E o posibilitate, am spus şi m-am uitat din nou la iniţiale. Tu ai prins numele de familie al lui Russell? Ramon a spus că persoana de contact era un tămăduitor. Russell e şaman. Asta dacă Ramon nu se referea cumva la un vrăjitor.

— Vrăjitorii nu sunt tămăduitori. Vrăjitoarele sunt, într-un fel, dar dacă e vorba de un tip, atunci e şaman.

— Avem nevoie de o dovadă. Şi cred că ştiu cum s-o obţinem.

Am ridicat telefonul celular.

Derek clătină din cap.

— Prea riscant. Nu mă pricep să imit voci.

— Nici nu va trebui. Liam i-a spus tipului că, dacă mai

voia ceva, să-i dea mesaj scris. Prin urmare, se presupune că şi Liam ar fi putut să-i trimită lui un mesaj.

— Bună idee! Derek întinse mâna spre telefon. O să-i spun că...

Am tras telefonul cât să nu-l ajungă şi m-am uitat la el. A înţeles, şi-a frecat bărbia şi a încuviinţat:

— Dă-i bătaie.

În timp ce scriam, el se dădu câţiva paşi mai în spate şi încercă să nu privească peste umărul meu. Nu-i era uşor – se tot legăna, aplecându-se în faţă să tragă cu ochiul. Dar izbuti să reziste tentaţiei de a prelua controlul şi am apreciat lucrul ăsta. Când am terminat, i-am dat să citească mesajul compus de mine şi l-a aprobat.

Potrivit celor scrise, Liam îi încolţise pe Derek şi pe fată. Ar fi putut să-i prindă de vii, dar, dacă încerca, ar fi putut şi să-i piardă iarăşi. Ce voia şeful să facă Liam şi Ramon acum?

Cel de la capătul celălalt trebuie să fi fost lipit de telefon, aşteptând, pentru că răspunsul veni în câteva secunde. Cinci cuvinte. *Ocupaţi-vă odată de ei.*

I-am trimis un altul, ca să fie absolut clar, spunându-i că dacă voia să facem noi pierdute cadavrele, asta îl costa procente în plus. Din nou un răspuns rapid, un singur cuvânt de data asta: *Bine.*

Mi-am ridicat ochii şi l-am văzut pe Derek holbându-se la mesaj. Pur şi simplu se holba, de parcă tot mai crezuse că Liam şi Ramon încercaseră doar să ne sperie şi că ordinele lor fuseseră, de fapt, să mă lase pe mine în pace şi pe el să-l predea Haitei.

— Te simţi bine? l-am întrebat.

Dădu din cap, dar nu arăta deloc bine – faţa albă ca varul, ochii aţintiţi pe ecran.

— Derek?

Telefonul vibră. Un alt mesaj, de la acelaşi expeditor, care ţinea să specifice că plusul de procente însemna ascunderea ambelor cadavre. Şi că, dacă Derek era prins

de viu, eu trebuia să dispar.

— Pentru că, dacă mă întorc, îi pot povesti lui Andrew ce s-a întâmplat, am zis eu. E mai bine să dispărem amândoi şi să pară că am fugit împreună.

M-am uitat la Derek. Căpătase o nuanţă nesănătoasă, verzuie, de parcă stătea să vomite.

— Îmi pare atât de rău, zise el, în cele din urmă, într-o şoaptă pe care abia o auzeam. Au vrut să te omoare pentru că ai ieşit aici, afară, cu mine. Ca să mă ajuţi pe mine. Eu ţi-am cerut să vii.

— Şi de ce e asta vina ta?

N-am vrut să mă răstesc, dar mă înfuriasem. Nu pe Derek, ci pe *ei* – pe toată lumea care îl făcuse să se simtă astfel. Mai înainte să-mi pot cere scuze, el clipi des, ieşind din şoc, iar eu am înţeles că furia mea acţionase mai eficient decât orice cuvinte liniştitoare.

— Ai devenit ţinta lor pentru că eşti vârcolac, am zis eu. Atâta tot. Nu pentru că ai făcut tu ceva. Şi nu poţi schimba nimic. E problema lor.

— Dar dacă aş fi ştiut că este o problemă, n-aş fi pus în pericol pe nimeni altcineva.

— Adică ai fi ieşit afară singur? Asta-i…

— Nu doar atât. V-am pus şi pe voi, pe tine şi pe Simon, în primejdie, prin…

— Prin simpla ta prezenţă lângă noi? Şi care era aulernativa? Să pleci? Să renunţi la a-ţi mai căuta tatăl? Să-l laşi baltă pe Simon?

El clipi.

— Nu, nu l-aş fi lăsat… dar am senzaţia că…

— Senzaţia că?

Clătină din cap, întorcându-şi privirea. I-am dat ocol, postându-mă în faţa lui.

— Senzaţia că – ce, Derek? Că ar fi trebuit să pleci? Că noi am fi fost mai feriţi de primejdie dacă ai fi făcut-o?

Dădu să ridice din umeri, apoi îşi mută din nou privirea. Aveam dreptate. Numai că lui nu-i plăcea să-şi

audă gândurile exprimate cu voce tare; sunau prea aproape de autocompătimire.

— Nimeni n-ar fi mai ferit de primejdie dacă ai pleca tu, am spus.

— Mda, mormăi el, fără convingere.

— Simon are nevoie de tine.

Dădu din cap şi continuă să se uite la pădure.

*Eu am nevoie de tine.* N-am spus asta, bineînţeles. Cum aş fi putut, fără să fi sunat aiurea? Dar am simţit-o, cu inima bătându-mi puternic în capul pieptului, şi n-avea nicio legătură cu stupizeniile romantice de genul *N-aş îndura să rămân fără tine*. Era ceva mai profund, mai disperat.

Când m-am gândit la plecarea lui Derek, mi s-a părut că-mi fuge pământul de sub picioare. Aveam nevoie de ceva de care să mă agăţ, ceva solid şi real, când totul în jurul meu se schimba atât de repede. Chiar dacă fuseseră momente când mă gândisem că ar fi fost mai simplu fără Derek de faţă, gata să smulgă o bucăţică din mine la fiecare pas greşit, într-un fel mă bizuiam pe asta – cineva care să mă ţină în priză ca să gândesc, ca să mă străduiesc să fac mai bine şi să nu mă lase să-mi vâr capul în nisip ca struţul şi să mă rog să se rezolve totul de la sine.

Când s-a întors spre mine, probabil că a citit asta pe faţa mea. Oricât am încercat să mi-o ascund, n-am fost destul de rapidă, iar când s-a uitat la mine, *felul* în care m-a privit…

Panică. Am simţit panică, de parcă brusc mi-aş fi dorit să fiu oriunde în altă parte decât aici, şi nicăieri decât aici, şi mi-aş fi dorit, mi-aş fi dorit…

Mi-am întors, cu un efort, privirea în lături şi-am deschis gura să zic ceva, orice, dar mi-a răspuns mai înainte s-apuc:

— Nu plec nicăieri, Chloe.

Îşi frecă un omoplat, încruntându-se, de parcă încerca

să rezolve o problemă complicată.

— Nu vreau să devin complet…

— Angoasat?

Râse scurt, strident.

— Da, cred. Mult prea mare tendinţă spre angoasă, în ultima vreme. Chiar mă simt mai bine când e vorba de acţiune.

— Te-am auzit. Am ridicat telefonul: Şi, cu ăsta, poate că vom reuşi să declanşăm acţiunea aia. Eşti gata să mergem să stăm de vorbă cu Andrew?

Dădu din cap şi o luarăm către casă.

Abia când am ajuns înapoi m-a lovit din plin grozăvia nopţii aceleia. Cineva îl voia pe Derek mort. Acelaşi cineva voise să mă ştie şi pe mine moartă, pentru că… ei bine, cred că doar pentru că nu conta. *Eu* nu contam. Eram doar un obstacol în calea ţintei.

Cum se putea uita cineva la nişte copii care nu făcuseră niciodată ceva rău şi să vadă numai o ameninţare care ar fi cel mai bine eliminată prin crimă? Oricine făcuse asta nu era cu nimic mai bun decât Grupul Edison.

Cineva îl voia pe Derek mort pentru că el era un monstru. Dar când Derek îl ucisese din întâmplare pe Liam, suferise şi continua să sufere, oricât de justificabilă fusese fapta.

Aşadar, cine era adevăratul monstru?

Casa era liniştită. Părea ciudat. Era ca şi cum ne treziserăm dintr-un coşmar şi puteam pur şi simplu să ne strecurăm la loc în pat, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

L-am lăsat pe Derek să-l cheme el pe Andrew.

Au venit împreună la masa din bucătărie, unde-i aşteptam.

— Trebuie să-ţi spunem ceva, începu Derek.

Iar după expresia de pe faţa lui Andrew, cred că se

aştepta ca Derek să-i spună că mă lăsase gravidă. Mi s-a părut că simte un soi de uşurare să descopere că nu se întâmplase altceva decât că fuseserăm vânaţi de nişte asasini vârcolaci – cel puţin, până când a înţeles că nu Grupul Edison îi trimisese. Odată ce văzu textul mesajului şi ne confirmă că era numărul lui Russell, lucrurile se schimbară, iar Andrew în sfârşit deveni genul de individ de care aveam nevoie.

Era furios, plimbându-se cu paşi mari prin bucătărie, jurând să ceară, dacă nu răzbunare, măcar nişte răspunsuri. Şi siguranţă. Ne făgădui că nu ni se va mai întâmpla nimic asemănător, chiar dacă asta ar fi însemnat să fie nevoit să ne ia şi să ne ducă departe de ceilalţi şi să se ocupe singur de Grupul Edison.

O sună pe Margaret şi-i ceru să vină imediat. Nu-i păsa că era ora patru dimineaţa, era o problemă ce nu suferea amânare până în zori. Nu reuşi s-o prindă pe Gwen, dar îi lăsă acelaşi mesaj.

După aceea, i-am trezit şi pe Tori şi pe Simon, eu punând-o la curent pe Tori, Derek pe Simon. Chiar mă bucuram că nu fusese încă nevoie să dau ochii cu Simon.

I-am povestit lui Tori ce se întâmplase. Mă rog, o versiune a poveştii, păstrând echilibrul între a-i transmite exact cât de serioasă era ameninţarea şi a nu o speria de moarte. Derek şi cu mine, de asemenea, nu-i spusesem totul lui Andrew, pentru că nu voisem să-l îngrozim din cale-afară. În versiunea noastră, Derek nu reuşise să-şi încheie Preschimbarea. Toată lumea era deja destul de îngrijorată în privinţa lui, fără să mai fie nevoie să le mărturisim că de-acum era un vârcolac în toată puterea cuvântului. La fel, nu mărturisiserăm că Liam murise, ci spusesem doar că Derek îl făcuse knockout şi atunci Ramon ceruse încetarea luptei şi plecase, cărându-şi prietenul în spinare.

Derek voia să ne facem cu toţii bagajele şi să fugim. Eu ştiam că voia asta pentru că tot asta voiam şi eu. Însă

nu era o soluţie. Nu încă.

Altminteri, noaptea aceasta nu făcuse decât să deschidă o altă fereastră asupra primejdiei ce pândea dincolo de zidurile castelului nostru. Presupun că e prea dramatic să spun că eram sub asediu, dar aşa ne simţeam.

Într-un film, am fi pornit imediat la luptă, înfruntându-i atât pe Ramon şi pe Russell, cât şi pe asasinii Grupului Edison. Cei care ar fi refuzat să plece din castel ar fi fost taxaţi drept nevolnici şi laşi. Dar există un motiv pentru care personajele fac lucruri prosteşti prin filme – nimeni nu vrea să se uite la o mână de copii mergând de colo-colo, certându-se şi frământându-se neliniştiţi, în vreme ce aşteaptă ca adulţii să vină cu un plan. Nici nouă nu ne plăcea deloc rolul nostru, dar deocamdată nu aveam alte soluţii.

## douăzeci şi cinci

Numai Margaret a răspuns la convocare. Când Andrew a spus că Gwen se afla probabil la prietenul ei, cu telefonul mobil închis, mi-am dat seama că nu-i plăcea deloc treaba asta. Să fi fost şi ea amestecată în planul de eliminare a lui Derek? Nădăjduiam că nu.

Ne aşteptasem din partea lui Margaret la aceeaşi revoltă pe care o văzuserăm izbucnind la Andrew, dar am fost dezamăgiţi. Însă, ce-i drept, s-a arătat supărată şi preocupată. Bine şi-aşa, deocamdată.

Când am ieşit de la duş, am găsit un bilet vârât pe sub uşă. Era un mesaj-pictogramă de la Simon, ca acela pe care îl lăsase la depozit. Începea cu o stafie, drept formulă de adresare – însemnând eu – şi se încheia cu un nor de ceaţă şi un fulger – însemnând el. Cât despre cuprinsul mesajului, era ceva mai complicat decât anteriorul şi mi-a luat ceva timp până să-l descifrez.

Primul simbol era un bileţel, în engleză, cu titlul „Las

moştenire…”. Al doilea era litera U. Apoi numărul 4. Apoi două mâini, una punând ceva în palma celeilalte. Apoi nota muzicală mi. Am încercat să citesc: *Will*[1] *you for… me?*

M-am uitat lung la cele două mâini, încercând să descopăr cuvântul care lipsea, până când un oftat zgomotos se auzi de dincolo de uşă.

— Ori răspunsul este nu, ori desenul meu e nătâng.

— Stai aşa!

M-am îmbrăcat repede şi am deschis uşa. Simon se sprijinea de perete.

— Deci? zise el.

— M-am încurcat aici, am zis eu şi i-am arătat iconul celor două mâini.

— *Give*[2], traduse el.

— Aha!

Am citit iarăşi pictograma:

— *Will you for… forgive me*? Mă ierţi? Mi-am ridicat ochii spre el: Cred că asta ar fi trebuit să fie întrebarea mea.

— Nu, tu ai procedat corect. Ţi-ai dat seama că nu era ceea ce îţi doreai şi ai spus-o. Eu sunt mizerabilul care a bătut înciudat din picior şi te-a lăsat singură în pădure. Îmi pare rău. Sincer. Făcu o pauză: Deci… suntem prieteni?

Uşurarea mi-a înmuiat genunchii.

— Suntem prieteni. Dar mie îmi pare r…

Ridică o mână, tăindu-mi vorba.

— Nu pot să fiu supărat pe tine pentru că mi-ai confirmat ceva pe care-l bănuiam deja. Am făcut o încercare. N-a mers. N-am să spun că nu mă afectează, dar… Ridică din umeri: îmi placi, Chloe. Şi nu e ceva de genul prietena-mea-sau-nimic, aşa că sper că putem

[1] Joc de cuvinte: *will* (engl.) este si verb, „a vrea”, şi substantiv, însemnând „testament”

[2] Verbul *give* (engl.) înseamnă „a da”.

trece peste faza cu am-încercat-să-ne-dăm-întâlnire-dar-am-ratat şi vom sări înapoi la cum eram înainte, dacă vrei.

— Vreau.

Când am coborât, Andrew plecase. Ne-am imaginat că s-a dus să-i ceară socoteală lui Russell, dar Margaret, pe care o lăsase să aibă grijă de noi, n-a vrut să ne confirme supoziţia asta. Oare aşa avea să fie de acum încolo? Noi să fim lăsaţi pe tuşă, iar adulţii să se ocupe de acţiune? Nădăjduiam că nu.

Simon şi cu mine l-am găsit pe Derek în bucătărie. Simon ar fi vrut să-şi ia un măr şi să mergem apoi într-un loc ferit, unde să ne putem pune la cale următoarea mişcare, în afara aranjamentelor adulţilor, însă Derek i-a întins dispozitivul de testare a sângelui şi punguţa cu insulină, apoi a scos din frigider şuncă şi ouă. Simon oftă. Derek îi aruncă o privire piezişă.

— Sper că nu te-aştepţi să le gătesc eu, am zis.

A fost rândul meu să primesc o privire piezişă.

— Voiam să zic că…

— Nu toţi am crescut cu bone şi menajere, zise Derek.

— N-am chef de mic dejun, zise Simon. Trebuie să vorbim.

— Despre ce? întrebă Derek.

— Hm, cum să scăpăm de aici? sugeră Simon. Cineva a încercat să vă *ucidă*. Pe amândoi.

— Singura noutate e că n-a fost Grupul Edison, zise Derek, care probabil are şi el oamenii pe urmele noastre, aşteptând să facem vreo prostie, cum ar fi să fugim iarăşi. Puse şunca tăiată fâşii în tigaie şi încheie: Rămânem pe loc. Cel puţin, până vom afla ce-au plănuit ei să facă mai departe.

— Vreau să-l invoc pe Royce, am zis eu.

Derek îşi întoarse capul spre mine destul de repede cât să şfichiuiască aerul.

— *Ce?*

— Vreau să-l contactez pe Royce. Dacă am noroc, o să mă trezesc cu unchiul sau cu vărul lui în loc, dar foarte probabil o să vină numai Royce. Avem nevoie să ne lămurim cu povestea asta. Trebuie să ştim ce s-a întâmplat aici şi trebuie s-o aflăm repede.

— Are dreptate. Simon îşi încrucişă privirea cu fratele lui. Ştii că are dreptate.

Lui Derek îi zvâcnea falca, în timp ce rumega ideea. În cele din urmă, spuse:

— Cu o singură condiţie. Fără Tori. Ultimul lucru de care avem nevoie e să azvârle ea cu o bilă de foc în Royce.

— S-a făcut.

Am urcat la etaj ca s-o chem pe Tori la masă. I-am împărtăşit ce puseserăm noi la cale şi i-am cerut să ne ajute ca s-o ţină pe Margaret ocupată şi să ne dea de veste dacă apărea Andrew. Ar fi vrut mai degrabă să vină şi ea la invocare, dar păru să accepte misiunea pe care i-o rezervaserăm.

După micul dejun, am hotărât să mergem să facem invocarea în pivniţă – departe de ochii lui Andrew şi de primejdiile acoperişului. Şi, recunosc, atât Simon, cât şi eu eram nerăbdători să aruncăm o privire prin lucrurile de acolo, de jos.

Pentru prima oară în viaţa mea, am intrat într-o pivniţă şi m-am înfiorat numai din pricina curentului real de aer rece. Era întocmai cum o descrisese Derek – două încăperi mari, pline cu lucruri depozitate, şi un mic atelier mecanic. Simon încercă să glumească despre pasaje secrete, dar Derek îi reteză ferm ipoteza.

Eu am urmat procedura obişnuită – am închis ochii şi am îngenuncheat. Mi-l puteam închipui pe dr. Banks, fiindcă o văzusem în fotografie. Cu Austin ar fi fost mai greu, pentru că îi tot vedeam în minte trupul însângerat,

iar asta mă făcea destul de nervoasă. Prin urmare, am ales să mă gândesc la dr. Banks, concentrându-mă până când am simţit alarma lăuntrică gata să se declanşeze, anunţându-mă că nu era bine să merg mai departe.

— Nimic, am zis eu.

— Eşti sigură? întrebă Simon. Ai tresărit.

— Mai încearcă o dată, zise Derek.

Am încercat şi tot nu s-a întâmplat nimic, dar Simon a zis:

— Da, asta a fost fără îndoială o tresărire. Ţi s-au zbătut pleoapele, de parcă ai fi văzut ceva.

Următoarea tură când am încercat, chiar *am simţit-o*, o mică scânteie care m-a făcut să bat în retragere. Am oftat şi m-am foit în loc.

— Nu te grăbi, murmură Simon. Nu pleacă nimeni nicăieri.

Am invocat, făcând eforturi să rezist tentaţiei de a creşte intensitatea. *Era* un spirit prezent. Simţeam aceeaşi supraconştientizare ca şi în cazul cadavrelor, de parcă mă încordam să aud o voce prea slabă pentru a fi detectată de urechile mele. Am simţit cum mi se face pielea de găină pe braţe.

— Vreau să-mi scot medalionul.

Mă aşteptam la o împotrivire vehementă, însă Derek a dat doar din cap:

— Ridică-l deasupra capului, încet, şi ţine mâinile pe el, deocamdată. Vezi dacă e vreo deosebire.

Am închis ochii şi am apucat medalionul.

— Nu!

Am sărit speriată şi m-am uitat de la Simon la Derek, deşi ştiam că nu vorbise niciunul dintre ei.

— S-a întors, am zis. Femeia.

Când am invocat din nou, senzaţia a reapărut, mai puternică acum, şi mi-a trebuit toată puterea voinţei să nu cresc intensitatea şi să smulg spiritul, aducându-l la vedere.

— Uşurel, şopti vocea.

Pielea de găină mi s-a întins pe tot corpul.

— P-pot să te văd, t-te rog?

Vocea îmi tremura ca frunza de plop. Mi-am dres glasul şi am încercat din nou, dar m-am poticnit iarăşi.

— Chloe? zise Derek.

I-am urmărit privirea spre mâinile mele. Tremurau. Am strâns tare de medalion şi am respirat adânc.

— E mătuşa ta? întrebă Simon.

Am clătinat energic din cap.

— Nu…

Era cât pe-aci să spun că nu ştiam cine era, dar cuvintele au refuzat să-mi iasă. Ştiam cine era. Numai că nu îndrăzneam să cred.

— Ascultă, puiule… Trebuie să mă asculţi…

*Ascultă, puiule*. Ştiam cine îmi spunea aşa. Cunoşteam vocea asta.

— Mami?

## douăzeci şi şase

— Ce? facu Simon, dând să se apropie. E mama ta aici?

— Nu! am clătinat energic din cap. Nu e ea. M-m-m…

Am tras din nou aer în piept şi mi-am încleştat mâinile tremurătoare.

— Nu ştiu de ce-am spus asta.

— Eşti frântă de oboseală, zise Derek.

— Şi dacă e, totuşi? zise Simon.

Am surprins privirea pe care i-a aruncat-o Derek, cerându-i să tacă. Totuşi mă întrebă şi el:

— Dacă e un spirit aici, vrei să mai încerci? Adăugă, privindu-mă în ochi: Probabil că nu e ea.

— Ştiu.

Am închis ochii. Îmi doream să fie mama. Încă din ziua în care aflasem că puteam vorbi cu morţii, făcusem

eforturi disperate să-mi scot din minte posibilitatea asta. Numai la gândul că aş putea vorbi cu ea, inima mi-o lua razna.

Dar eram şi îngrozită, totodată. Mama era o amintire îndepărtată, foarte dragă. Era căldura îmbrăţişării, râsul şi tot ce fusese bun în copilăria mea. Gândindu-mă la ea, parcă eram din nou de trei ani, ghemuită în poala ei, în absolută siguranţă şi iubită. Însă nu mai aveam trei ani şi ştiam că ea nu era mama perfectă din amintirea mea.

Mama fusese cea care mă introdusese în experiment. Ea îşi dorise un copil atât de tare, încât se înscrisese voluntar în studiul Grupului Edison. E drept, ei îi spuseseră că vor putea corecta efectele secundare din pricina cărora murise fratele ei. Şi totuşi trebuie să fi fost conştientă că îşi asuma un risc.

— Chloe? zise Simon.

— S-scuze. Mai încerc o dată.

Am închis ochii şi am uitat de toate acestea. Dacă era mama, voiam s-o văd, indiferent cum fusese ea de fapt, indiferent ce făcuse.

Prin urmare, când am invocat, mi-am îngăduit să mi-o închipui pe mama, s-o chem pe nume.

— … auzi?

Vocea ei veni din nou, atât de încet, că o puteam desluşi numai când mă concentram. Am crescut puţin intensitatea.

— Nu!… Destul… E periculos.

— Ce e periculos? Să te invoc pe tine?

Răspunsul ei a fost prea slab să-l pot înţelege. Am deschis ochii şi m-am uitat în jur, căutând un semn de vreun spirit. În stânga mea am zărit aerul tremurând, de parcă din podea se înălţa căldură. I-am întins medalionul meu lui Derek.

— Nu! zise vocea…. Pune-l… e periculos.

— Dar vreau să te văd.

— … nu se poate… îmi pare rău, puiule.

Am simţit o gheară în piept.

— T-te rog. Vreau doar să te văd.

— … ştiu… nu se poate… medalion… siguranţă.

Derek mi-l dădu înapoi. Mi l-am trecut peste cap, dar am reînceput să invoc, mai puternic acum, insistând…

— Chloe!

Vocea a fost atât de aspră, încât am deschis ochii, speriată.

— Nu atât de tare… îl aduci pe el.

— Royce? M-am mai ciocnit o dată cu el. Acum voiam să vorbesc cu tine.

Am invocat din nou.

— Chloe!… ţine… o să plec… n-ar trebui să fiu aici… nu e îngăduit.

— Ce nu e îngăduit?

— Nu ai voie să vorbeşti cu ea, murmură Derek. Necromanţii n-ar trebui să fie în stare să-şi contacteze propriile rude moarte. Am auzit de asta. N-am vrut să-ţi spun, pentru că nu eram sigur. Dar e limpede că nu poţi s-o contactezi… oricum, nu foarte bine. Iar ea nu vrea să încerci mai tare, ca să nu-l aduci cumva pe Royce.

— Dar am nevoie să…

Nici n-am apucat să termin fraza şi aerul începu să tremure, o siluetă prinzând formă. Silueta mamei mele, atât de străvezie, că abia o puteam zări, dar destul cât să ştiu. Ştiam. Mi-au dat lacrimile. Am clipit să mi le ţin în frâu, iar ea a dispărut din nou.

— Tu ai fost în noaptea aceea, la Andrew, în pădure, am zis eu. Când ne vânau. Ai încercat să mă ajuţi. M-ai urmărit.

— Nu întotdeauna… nu pot… încercat să te previn… o, puiule… fugi…

— Să fug?

— … nu e sigur… niciun loc sigur… nu pentru tine… atâtea minciuni… să scapi…

— Nu putem fugi, am zis eu. Grupul Edison ne-a găsit

în noaptea aceea la…

— Nu… asta… încercat să-ţi spun…

Vocea începu să i se stingă. M-am chinuit s-o aud, dar continua să se îndepărteze. Mi-am scos medalionul.

— Hm, Chloe? zise Simon. Dacă mama ta spune să-ţi ţii ăla la gât…

— Încerca să-mi spună ceva şi a dispărut.

— Cheam-o din nou, zise Derek, luând medalionul de la mine. Dar cu mare grijă!

Am crescut încet intensitatea, în timp ce-o chemam pe nume. Derek rămase lângă mine, atent, ţinând panglica medalionului întinsă, gata să mi-o treacă pe după cap la cel mai mic semn de neregulă.

— A plecat, am zis eu, la sfârşit.

Lacrimile mi-au usturat din nou ochii. Am clipit, alungându-le, şi mi-am dres glasul.

— Ce a zis? întrebă Simon.

— Că nicăieri nu e sigur pentru noi, ceea ce deja o ştiam. Dar mai era ceva. A mai dat să-mi spună ceva despre noaptea aceea, de la Andrew.

— Dacă vrei să mai încerci, fă-o, zise Derek. Pentru că, şi dac-o să-l aduci pe Royce, poţi să-l trimiţi înapoi, nu-i aşa?

Am încuviinţat. Margaret spusese că nu era sigur, dar n-aş fi avut mustrări de cuget dacă l-aş fi azvârlit pe spiritul lui Royce în dimensiunea greşită. Aşadar, îngenunchind, am crescut puterea, încercând să invoc…

— Cauţi pe cineva, micuţă necro?

Am sărit speriată, pierzându-mi echilibrul. Şi Simon şi Derek m-au prins, Derek ţinându-mă cu o mână în timp ce cu cealaltă mi-a trecut, stângaci, panglica amuletei peste cap. Am tras medalionul în jos şi m-am uitat înjur.

— Royce, am zis. Pot să te văd? Te rog?

El chicoti şi se arătă numai în parte, cum făcuse şi data trecută.

— Ţi-a plăcut ce-ai văzut, ai?

Se zice că nu te poţi preface că roşeşti, dar în mod cert am încercat. Asta era metoda de a te purta cu secătura asta. Flatarea, oricât de greu mi-ar fi venit.

— Ai avut dreptate, am zis eu. Avem nevoie de ajutorul tău. Lucrurile nu merg deloc bine.

— Surpriză, surpriză.

— Ai fost şi tu… unul dintre noi? Ai făcut parte din proiectul Genesis?

— Sunt modificat genetic, dar nu sunt o imitaţie ca voi.

— Noi, imitaţii? m-am mirat.

— Ale modelului original. Eu. Bine, Austin şi cu mine.

— Am crezut că noi eram primii subiecţi.

— L-au numit Genesis Doi, murmură Derek. Am crezut că i-au zis „doi” fiindcă primul era cel din Biblie, însă era al doilea studiu. Înseamnă că au mai făcut unul înaintea noastră.

Royce râse:

— Puştanilor, sunteţi idioţi sadea. Chiar aţi crezut că ăsta este singurul lor experiment? Mda, sunteţi al doilea val… al proiectului Genesis. Dar mai există şi proiectul Icarus, proiectul Phoenix…

Într-adevăr, dr. Davidoff făcuse aluzie la faptul că Grupul Edison ar fi implicat şi în alte experimente, dar m-am purtat de parcă acum auzeam prima oară:

— De unde ştii toate astea?

— Sunt deştept.

*Iar unchiul lui a fost unul dintre liderii grupului.*

— Ce n-a mers? am întrebat eu.

— Cum adică?

— Eşti mort. Austin e mort. Dr. Banks e mort… Treaba asta are vreo legătură cu tine? Cu tine şi cu Austin?

Un fulger de mânie i-a traversat faţa.

— S-a întâmplat ceva, am stăruit eu. Cu voi doi. Aşa se face că el ştia…

Căscă, prefăcut.

— Mai e cineva care găseşte discuţia asta de-a dreptul plictisitoare? Hai să înviorăm atmosfera cu un joc. Se duse până la Simon şi-i spuse: Făceai glume despre un pasaj secret, mai devreme.

— Nu te poate auzi, îţi aminteşti? am zis eu.

— Vrei să-ţi faci iubiţelul fericit, fato? O să-ţi spun eu unde se află pasajul secret. Tu ştii că există unul. Într-o casă atât de mare ca asta şi pivniţa trebuie să fie la fel de mare.

Le-am transmis băieţilor ce spunea Royce.

— Nu neapărat, zise Derek. Se întâmpla adesea, în perioada aceea, să nu se construiască pivniţe pentru întreaga suprafaţă a…

— Plictisitor. Există un pasaj către o altă încăpere – una pe care ei nu vor s-o găsiţi voi. Mai ales tu, micuţă necromantă. N-ar vrea să aduci morţii aceia înapoi la viaţă, să le afli povestea.

Am şovăit. Simon m-a întrebat ce spusese Royce. Le-am relatat şi lor.

— Cred că se dă mare, zise Derek. Dar o să-i fac jocul. Unde e pasajul?

Royce arătă cu mâna, iar eu i-am reprodus gestul.

— Atelierul? zise Derek. Nu e nimic acolo. Am verificat deja.

— De ce credeţi că e uşa încuiată? zise Royce.

— Pentru că tu eşti un semidemon modificat genetic, cu puteri telechinetice, am zis eu. În calitate de prototip, ei au vrut să te ţină sub atentă supraveghere, dar într-un mediu normal. Aşa că, în loc de laborator, ai locuit aici, cu unchiul tău, dr. Banks.

— M-am plictisit rău…

— Iar puterea ta, adică telechinezia, înseamnă că poţi mişca obiectele cu mintea, nu-i aşa?

— Hm, mda. Mai vrei o demonstraţie?

— Nu, doar puneam lucrurile cap la cap. Tu ai trăit aici. Poţi mişca obiectele cu puterea minţii. Acolo – am

arătat către atelier – se află o încăpere plină de unelte. De ce e încuiată? Păi, cred că e destul de limpede.

Simon râse. Spiritul se întoarse fioros spre el, dar ameninţarea n-avu efect asupra lui Simon.

— Deschideţi uşa aceea, zise Royce.

— De ce? Ca să-ţi poţi lua tu câteva jucării? Nu prea cred.

Simon pufni din nou în râs.

O mătură zbură de pe perete, venind drept spre mine ca o suliţă. O suliţă greu de mânuit, aş putea să adaug. M-am ferit cu uşurinţă din calea ei, iar Derek o prinse, tot cu uşurinţă, din zbor.

— Bune reflexe, uriaşule, zise spiritul.

Se îndreptă agale către o stivă de cutii de plastic, rânduite lângă perete, şi o deschise pe cea din vârf.

— O, ia uite, unchiul Todd mi-a păstrat vechiturile. Ce drăguţ din partea lui, să-mi strângă lucrurile şi să le ascundă, după ce m-a ucis.

— T-te-a ucis? am scăpat eu, fără voie.

El scotoci prin cutie.

— Pregăteşte-te să-l trimiţi înapoi, îmi şopti Derek, apoi îi spuse lui Simon: Du-te sus!

Simon clătină din cap.

— Nu…

Royce se răsuci ca un atlet aruncător de greutăţi, zvârlind ceva spre noi. M-am dat la o parte din calea obiectului. Derek l-a prins – o bilă de popice, apoi a mârâit nervos la Simon:

— Treci!

— Ooo, reflexe bune, putere supraomenească şi un foarte convingător mârâit. Cred că avem aici un vârcolac. Royce se proţăpi în faţa lui Derek. Ce-ai zice de un unu-la-unu, băiete-lup? Bătălia superputerilor?

Am închis ochii şi mi l-am imaginat pe Royce zburând înapoi. Însă el continuă să-l provoace zeflemitor pe Derek.

— Poate c-ar trebui să mergem toţi trei sus, zise Simon. Să plecăm de lângă ciudatul ăsta.

— Ar veni după noi, zise Derek.

— O, nu-l asculta pe-ăsta, îmi zise Royce. Sigur. Mergeţi sus. Sunt grămezi de lucruri distractive cu care să ne jucăm acolo. Brice. Foarfeci. Cuţite. Îmi zâmbi şimi şopti la ureche: Pe bune îmi plac cuţitele. Poţi să faci atât de multe chestii cu ele!

Am aruncat o privire spre Derek. Părea neliniştit, plimbându-şi privirea de la mine la Simon, de parcă nu se putea hotărî ce să aleagă între a mă lăsa să termin expulzarea lui Royce şi a ne scoate pe amândoi afară, mai înainte de a fii răniţi.

— Încerc, i-am zis eu. Chiar…

— Ştiu. Nu te grăbi. Aruncă o privire arogantă în direcţia spiritului: Nu e periculos. Cel puţin dacă nu poţi omorî pe cineva cu vorba.

Spiritul se răsuci şi aruncă o halteră. Aceasta veni spre noi, dar deviat, de parcă el bâjbâise aruncarea. Derek se mişcă încet, în bătaie de joc, şi o prinse înainte să cadă la podea. Am continuat expulzarea lui Royce.

Royce începu să umble din nou pe lângă cutii.

— Unde-i cealaltă halteră?… O, aşa e. Am folosit-o deja. Veni din nou în faţa lui Derek. Ca să-i zdrobesc creierii fratelui meu în timp ce dormea. Tu dormi vreodată, băiete-lup?

Creierul mi se împotmoli, prin minte fulgerându-mi imagini cu Austin mort, cu sânge, sânge peste tot…

— Chloe? zise Derek.

— A-am controlul.

— Ba nu are nimic, zise Royce. Mă tot împinge, dar nu mă duc înapoi.

— Simon? şopti Derek. Sus! Acum!

Eu trebuia să rămân ca să-l exilez pe Royce, iar Derek trebuia să rămână ca să mă apere, dar Simon era simplu spectator, unul pe care Royce putea să-l ia drept ţintă, la

un moment dat.

Simon plecă. L-am auzit oprindu-se pe scări, nevrând să se ducă prea departe, în caz că aveam nevoie de el.

Un pocnet. Am deschis imediat ochii şi l-am văzut pe Derek în picioare şi pe Royce ridicând un ciob dintr-o farfurie spartă de pe podeaua de beton.

— Oh, ia uite! zise Royce, trecându-şi degetul pe muchia spărturii. Ascuţită. Îmi plac lucrurile ascuţite.

Derek trecu în faţa mea. M-am uitat fix la spinarea lui şi mi-am golit mintea de toate celelalte gânduri, păstrând doar imaginea lui Royce, zburând înapoi prin dimensiuni, prin orice dimensiuni. M-am concentrat până ce au început să-mi zvâcnească tâmplele. Niciun efect.

Poţi s-o faci. Nu te mai sforţa şi găseşte un loc sigur.

Dar nu exista niciun loc sigur. Nu ferit de spiritul acesta. Trebuia să scap de el.

— Cât ştii despre vârcolaci? spunea Royce, plimbându-se în sus şi-n jos şi învârtind ciobul în mâini.

Noi am crescut îndopaţi cu porcării dintr-astea, Austin şi cu mine. Totul făcea parte din pregătirea noastră culturală, zicea unchiul.

— Ce spune? întrebă Derek.

— Încerc să nu ascult.

— Dă-i drumul, zise Derek. Spunemi.

Royce se repezi la Derek, legănând ciobul ca pe un cuţit. Derek făcu un pas în lături, apoi continuă să meargă într-un cerc larg în jurul lui Royce, atrăgându-l mai departe de mine, făcându-mi semn să reiau expulzarea.

Royce atacă. În saltul lui, ciobul de porţelan ajunse cam prea aproape de Derek, panica dând brânciului meu mintal un plus de vigoare, iar silueta semimaterializată a lui Royce tremură.

Încă o dată, Royce îşi făcu avânt, prea puternic. Ciobul îi scăpă din mână. Se repezi de-a buşilea după el. Derek ajunse cel dintâi, zdrobind ciobul sub talpă.

Royce dădu fuga la restul farfuriei. Derek reuşi să calce pe ciobul cel mai mare, dar Royce înhăţă altul. L-am îmbrâncit iarăşi cu putere. Imaginea lui se tulbură din nou.

Royce se dădu vreo doi paşi îndărăt, cu ochii ţintă la Derek. Privirea lui Derek rămase lipită de noul ciob – care-i trăda poziţia lui Royce.

— Îţi plac ştiinţele exacte, nu-i aşa? zise Royce. Ei bine, o să încerc un experiment de-al meu. Cum întrebam mai devreme, cât ştii din legendele despre vârcolaci?

I-am repetat spusele. Derek nu-i răspunse nici de data asta, doar se dădu înapoi, obligându-l pe Royce să fie atent la el, lăsându-mă să-mi văd de treabă cu expulzarea spiritului.

— Eu nu-mi amintesc prea multe, continuă Royce. Erau chestii destul de plicticoase, cel puţin alea pe care ni le prezenta unchiul Todd nouă. Însă el avea şi aulele – cărţi pe care nu voia să le citim noi. Şi una dintre astea era despre procesele vârcolacilor. Se pare că toţi criminalii în serie medievali încercau să scape basma curată spunând în apărarea lor că sunt vârcolaci. Ei, şi era o poveste mişto despre un tip care a declarat curţii că era vârcolac. Singura problemă era că fusese văzut când ucisese pe cineva şi avusese înfăţişare de om în momentul acela. Ştii ce-a spus el?

Derek îmi făcu semn să-i transmit mesajul. M-am străduit să i-l redau.

— A spus: blana mea e pe dinăuntru, răspunse Derek.

Royce râse:

— Vasăzică, nu sunt singurul căruia îi plac poveştile sângeroase vechi. Prea bine, atunci, spune-i micuţei necro cum se termină. Ce a făcut curtea?

Am şovăit să-i transmit întrebarea, însă Derek a stăruit să afle mesajul, apoi a zis:

— I-a tăiat mâinile şi picioarele şi le-a disecat, căutând

blana pe dinăuntrul pielii.

Royce se uită la mine:

— Din păcate, n-au găsit nimic. Dar asta i-a scutit pe ei de agitaţia şi osteneala unui proces.

Se răsuci şi se năpusti asupra lui Derek. Derek îşi ridică mâinile, apărându-se. Ciobul îi spintecă dosul palmei şi sângele ţâşni.

Royce se dădu înapoi, ţopăind ca la box.

— Eu nu văd nicio blană, tu vezi? Bănuiesc că va trebui să continuăm, să ducem experimentul până la capăt.

Am văzut sângele şiroind din mâna lui Derek, am închis ochii şi i-am dat un brânci plin de furie. Ciobul zomăi pe podea. Royce mai era încă prezent deşi şters, cu dinţii strânşi, tendoanele umflate, chinuindu-se să se ţină pe loc.

M-am dus către el, împingându-l mintal, privindu-l cum dispare, până când n-a mai fost decât o licărire, şi atunci:

— Ce-ai făcut? a urlat o voce din spatele meu.

## douăzeci şi şapte

M-am întors, aşteptându-mă să-l văd pe Andrew, dar nu era nimeni acolo.

O stafie răsări în faţa mea, atât de aproape că a fost cât pe-aci să cad pe spate. Derek m-a prins de braţ, să mă ţină.

— Cred că s-a dus, a zis Derek. Ai auzit ceva?

Mi-am ridicat privirea către faţa bărboasă a lui Todd Banks, schimonosită de furie, cu ochii răvăşiţi şi pleoapele roşii.

— E-e dr. Banks.

— Ai impresia că ăsta e un joc? răcni dr. Banks. Cine ţi-a spus despre Royce? Ai crezut că va fi amuzant? Să-l chemi în faţa ta şi să vezi dacă e chiar atât de nebun pe

cât se spune?

Derek se aplecă la urechea mea.

— Eliberează-l. Indiferent ce ar putea să ne spună, nu merită.

Am clătinat din cap. Lui Derek nu-i plăcu asta, dar se mulţumi să se încrunte şi să-mi ţină mai departe braţul strâns, gata parcă să mă scoată afară din încăpere cu forţa dacă lucrurile aveau să ia o turnură proastă.

O parte din mânie se evaporă din ochii lui dr. Banks, în timp ce mă studia.

— Chloe Saunders, şopti el. Tu trebuie să fii Chloe Saunders. Se uită la Derek: Şi băiatul vârcolac.

— Da, am spus. Derek. El e Derek.

Valul de furie îl cuprinse din nou şi ochii îi deveniră sălbatici:

— Nu trebuie să faci invocări aici, fato. Lasă-mi nepotul în pace. Ţine-l minte, totuşi, pentru că asta va fi şi soarta ta. Puterea o să-ţi tot crească până când o să te înghită cu totul şi-o să lase un monstru în locul tău. O să te mâne să faci lucruri pe care nu ţi le-ai fi închipuit vreodată, lucruri atât de oribile, încât…

Se clătină, de parcă se lupta cu amintirile. Nişte mâini mă apucară de ambele braţe şi mi-am dat seama că Derek se mutase în spatele meu. Îl puteam simţi acolo, puternic şi solid, mâinile lui calde netezindu-mi pielea ca de găină de pe braţe.

— Lasă-l să plece, Chloe, murmură Derek. Indiferent ce spune, nu-i nevoie să-l asculţi.

— Ba da, zise dr. Banks. Ba da, ascultă. Voi nu înţelegeţi. Totul a mers anapoda. Am făcut greşeli. O eroare de calcul…

— În modificarea genetică?

— Da, da. Flutură din mână, să nu-l mai întrerup. Eu le-am spus-o. Le-am spus-o. Dar ei au făcut testele şi totul a părut a fi în regulă. Numai că n-a fost. Au manipulat datele.

— Au manipulat datele? l-am îngânat eu.

Asta îi atrase atenţia lui Derek:

— Ce date?

— În legătură cu modificările, am zis eu. Ce înseamnă asta?

— Au schimbat datele astfel încât să indice rezultate bune, zise Derek.

— Da, zise dr. Banks. Corect. Vezi? Până şi un copil poate înţelege. Numai ei n-au putut.

— Aşadar, dr. Davidoff a manipulat datele…, am început eu.

— Davidoff? pufni dispreţuitor dr. Banks. Un căţeluş care se gudură şi care face orice i se spune.

— Şi atunci cine a manipulat datele?

Dr. Banks continuă, ca şi când nu mă auzise:

— Experimentele. O, Doamne, experimentele. Testează asta, testează ailaltă, forţând limitele ca să descopere ce putea să creeze el şi ce putea vinde. Visuri dintr-astea. Visuri nebuneşti şi grandioase despre cunoaştere, putere şi fantezia unei vieţi mai bune pentru cei ca noi. Şi noi, proşti ce-am fost, l-am crezut şi i-am dat mână liberă. Lui nu-i păsa de noi. Şi nu-i pasă nici de voi. De aceea este extrem de important ca voi… începu să dispară. E o magie în locul ăsta. Trebuie să mă aduci înapoi.

Am încercat, la început uşor, dar el continuă să dispară.

— Mai tare, Chloe. Trebuie să-ţi spun…

Se topi mai înainte să-i aud şi restul vorbelor. L-am invocat din nou. Apărea şi dispărea, iar eu prindeam numai cuvinte disparate, fără niciun înţeles, scoase din context.

— Este absorbit afară, am spus eu.

— Lasă-l să se ducă, zise Derek. Ne-ajunge.

— Încerca să-mi spună ceva.

Derek pufni, ironic:

— Nu asta fac toţi? Trebuie să fie o regulă din manualul stafiilor – dacă sunteţi în pericol să vă evaporaţi, asiguraţi-vă că sunteţi în mijlocul unei declaraţii cutremurătoare.

Mi-am scos medalionul de la gât. I l-am dat lui Derek, dar el mi-l îndesă în buzunar.

— Ţine-l asupra ta, bine?

Dr. Banks se ivi mai uşor acum, dar nu se fixa. Când am crescut intensitatea, îmi zise:

— Nu, Chloe. O să-l aduci pe Royce.

Începu să dispară, vocea pulsând când înăuntru, când în afară:

— … altceva… încearcă… Limpezeşte-ţi mintea… concentrează-te asupra mea… nu smuci… doar concentrează-te.

I-am ascultat sfatul. A continuat să vorbească, spunându-mi să mă relaxez, să mă concentrez să nu-l scot cu forţa, ci să-l întâmpin cu bunăvoinţă.

Baza craniului a început să-mi zvâcnească. Am continuat să mă concentrez asupra lui, până când o durere ascuţită şi neaşteptată m-a făcut să mă cutremur. Mă aşteptam ca Derek să mă întrebe ce s-a întâmplat, dar el doar stătea lângă mine, urmărindu-mă.

Un alt junghi în spatele capului. Apoi un val de apă rece ca gheaţa îmi alergă prin vene şi am încercat să ţip, dar n-am putut. Nu mă puteam mişca. Nu puteam scoate un sunet.

— Chloe?

Îl auzeam pe Derek, dar nu-mi puteam mişca nici ochii în direcţia lui.

— Vrei ajutorul meu? şopti dr. Banks. Trebuie să mă primeşti cu bunăvoinţă.

Să-l primesc? Unde? Abia îmi formulasem întrebarea în minte, când mi-am dat seama de răspuns.

Încerca să mă ia în stăpânire.

M-am împotrivit încercând mintal să-l împing afară,

mi-am scos creierul din funcţiune, l-am blocat, însă gheaţa aceea continua să mi se răspândească prin trup. Mâna lui Derek mă apucă de umăr, în timp ce încerca să-mi scoată medalionul din buzunar. M-am răsturnat, căzând pe spate ca o statuie.

Am surprins o mişcare fulgurantă, de parcă Derek plonjase să mă prindă, dar totul era înceţoşat. Chiar şi vocea lui era îndepărtată şi înăbuşită. Singurele cuvinte pe care le puteam auzi erau ale lui dr. Banks, fredonând în capul meu.

— Relaxează-te, şoptea el. N-o să-ţi fac niciun rău. O să-ţi împrumut puţin trupul. Trebuie să repar ce-am stricat. Eu am ales calea uşoară de-a ieşi din toată povestea şi m-am sinucis mai înainte de a pune capăt ororilor pe care le începusem.

Mama mă avertizase despre dr. Banks, că îşi pierduse minţile din pricina crimei lui Royce şi a rolului său în această nenorocire. Iar acum se afla în mine.

Am simţit podeaua hârjâindu-mi spatele, am văzut tavanul trecând în goană pe deasupra, de parcă Derek mă târa de glezne. Încăperea a pâlpâit şi s-a făcut întuneric. Când a reapărut la loc, mă holbam la tavan.

— Ce-ce s-a întâmplat?

Mi-am simţit buzele mişcându-se şi mi-am auzit vocea, dar nu mi-a răspuns nimeni. M-am ridicat în picioare.

— Chloe, haide, zise Derek, din spatele meu. Spune ceva.

— Ce să spun?

M-am întors. Stătea ghemuit, în partea cealaltă a încăperii. De dincolo de el, o pereche de picioare se întindeau pe podea, cu vârful adidaşilor îndreptat către tavan. Adidaşii mei. Picioarele mele.

Am dat fuga. Şi iată-mă acolo, zăcând pe jos, în vreme ce Derek bâjbâia să-mi petreacă panglica medalionului peste cap. Mi-am ridicat mâna. Era mâna mea – încă

acoperită de juliturile din pădure, de noaptea trecută.

— Derek?

Nu-mi răspunse. Am întins mâna spre umărul lui.

Degetele mi-au trecut prin el.

Eram stafie.

Atunci ochii mi s-au deschis – ochii corpului meu ce zăcea pe podea. Buzele au schiţat un zâmbet care nu era deloc al meu.

— Salutare.

Vocea care a ieşit de pe buzele acelea era a mea, dar tonul şi inflexiunea erau cu totul deformate.

Derek se încruntă şi încercă din nou să-mi pună medalionul la gât.

Cealaltă eu; îi îndepărtă mâna.

— N-am nevoie de ăsta.

— Ba da, ai.

— Ba nu, n-am.

Derek îmi dădu peste mână şi îmi trecu panglica medalionului peste cap. Medalionul îmi lovi pieptul şi l-am *simţit* plesnindu-mă peste piele, fierbinte ca un fier înroşit, şi am tresărit – eu şi trupul meu am tresărit la unison. Un fulger de întuneric. Apoi… mă uitam din nou la tavan.

La marginea câmpului vizual apăru faţa lui Derek, cu ochii lui verzi adumbriţi de îngrijorare.

— Chloe?

Am respirat. Asta era tot ce puteam face. Inspiraţie. Expiraţie. Am simţit mâinile lui Derek strângându-mi mâna şi m-am concentrat asupra lor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— A-a-am…

O voce din spatele lui Derek zise, râzând:

— Crezi că nu pot intra din nou în tine? Am s-o fac. Şi apoi o să-i ajut pe prietenii tăi să oprească Grupul Edison. Dr. Banks se aplecă peste mine, uitându-se în ochii mei, cu scăpărări de nebunie: O să-i vânăm până la

unul pe ceilalţi subiecţi şi o să le curm suferinţa, după care o să le-o curm şi prietenilor tăi. Odată ce ei vor fi îndepărtaţi, o să urmezi tu, şi veţi putea fi cu toţii împreună… în Viaţa de Apoi. O să termin povestea asta.

— Nu, n-ai s-o faci, am zis eu, ridicându-mă.

El zâmbi.

— Poate că ai tu putere, Chloe, dar habar n-ai cum s-o foloseşti.

— O, ba da.

Am întins mâna şi l-am îmbrâncit – cu mintea şi cu mâinile, turnând toată furia mea în gestul ăsta şi, pentru o secundă, jur că l-am simţit efectiv. Apoi a zburat de pe picioare, ţâşnind înapoi, ţipând în timp ce dispărea.

— Chloe?

Derek îmi atinse umărul şi-aş fi vrut să mă întorc, să cad la pieptul lui şi să-i spun totul. M-am întărit să rezist acestei porniri şi am tras adânc aer în piept.

— Trebuie să plecăm de aici, am zis eu. Cât mai repede cu putinţă.

După cum s-a dovedit, aveam să plecăm chiar mai repede decât îndrăznisem noi să sperăm. Andrew s-a întors, singur. Russell o ştersese. Îşi strânsese lucrurile şi îşi părăsise apartamentul mai înainte ca Andrew să ajungă acolo.

I-am putut auzi pe Margaret şi pe Andrew discutând, cu telefonul dat pe speaker, cu ceilalţi membri ai grupului. Era clar, a zis Margaret, că noi eram într-adevăr mai mult decât puteau ei face faţă şi că, pentru a se uşura de o asemenea povară, cel mai bine era să ne predea altcuiva – mai precis, mătuşii Lauren şi, dacă ar fi reuşit să-l găsească, tatălui băieţilor, Simon şi Derek.

Nu-mi păsa că motivaţia lui Margaret era pur egoistă – îmi venea să dau buzna în cameră şi s-o îmbrăţişez.

Urma să plecăm mâine şi să ne îndreptăm spre Buffalo. Asta însemna că era timpul să începem să ne

facem planurile cu seriozitate. Andrew mi-a cerut să-i dau detalii despre laborator. Am încercat – acesta era momentul la care visasem atâta –, dar fiecare cuvânt era un efort uriaş. Parcă îmi retezase cineva firul de alimentare cu energie. Eram complet secătuită şi amorţită.

M-au ajutat băieţii. Simon a desenat planul laboratorului, după indicaţiile mele. Derek mi-a adus un pahar cu apă şi gheaţă. Până şi Tori, într-o pauză de conversaţie, m-a întrebat:

— Te simţi bine?

Numai Margaret părea că nu observă, perpelindu-mă, până când în sfârşit se sătură şi ne lăsă pe toţi să ne retragem. Am izbutit să ajung până în salon, mergând până am dat de primul fotoliu, în care m-am cuibărit imediat. În secunda în care am închis ochii, am adormit.

Când m-am trezit, mă aflam tot în fotoliu, învelită bine cu o pătură, iar pe masă mă aştepta paharul meu cu apă. Derek stătea la câţiva paşi distanţă, pe canapea, pierdut în gânduri, evident făcând de pază. Făcând de pază pentru ce, nu ştiam. Nici nu conta. Ameninţare sau nu, era bine să mă trezesc şi să-l văd acolo.

Şi, în timp ce-l priveam, mi-am dat seama *cât* de bine era. Toate tăgăduirile mele erau doar atât – tăgăduiri –, pentru că ar fi fost mai uşor dacă am fi fost doar prieteni. Însă nu era aşa, nu pentru mine.

Voiam să mă duc până la el. Voiam să mă ghemuiesc lângă el, să mă sprijin de el, să-i vorbesc. Voiam să ştiu la ce se gândea. Voiam să-i spun că totul va fi bine. Şi voiam să-mi spună şi el mie acelaşi lucru. Nu-mi păsa dacă era sau nu adevărat – voiam doar să o spună, s-o aud, să-i simt braţele în jurul meu, să-i aud tunetul îndepărtat al vocii, acel chicotit profund care îmi accelera pulsul.

Îşi întoarse capul spre mine, iar eu eram atât de

absorbită de gândurile mele că, pentru o secundă, n-am observat. Apoi mi-am dat seama că mă uitam fix la el şi mi-am întors repede ochii, cu obrajii arzând. I-am putut simţi privirea, încruntându-se uşor, de parcă încerca să înţeleagă ceva. Mai înainte s-o poată face, mi-am înghiţit apa încălzită şi-am spus:

— Trebuie să fie aproape ora prânzului – ceea ce era o remarcă stupidă, dar singura la care am putut să mă gândesc.

I-a luat un moment până să-mi răspundă, ridicând din umeri:

— Poate. Te simţi bine?

Am dat din cap.

— Vrei să vorbeşti despre ce s-a întâmplat în pivniţă? Cu Banks?

Am dat iarăşi din cap.

— Ar trebui să-l aduc şi pe Simon, zise. O să vrea şi el să ştie.

Am mai dat o dată din cap, dar el nu s-a urnit, ci doar m-a urmărit cum tot beam din paharul cu apă clocită.

— Chloe.

Mi-a luat timp până să-mi ridic privirea, convinsă că el ghicise la ce mă gândeam şi se pregătea să-mi reteze aripile cu blândeţe. N-avea să spună „îmi pare rău, nu mă interesează”, pentru că nu-i stătea în fire – ar fi fost prea arogant –, dar avea să găsească o cale să transmită acelaşi mesaj cum îi transmisesem eu lui Simon. *Te plac. Numai că nu te plac în felul ăla.*

— Chloe?

Atunci m-am uitat la el şi ceea ce am văzut în ochii lui… Mâinile mi-au bâjbâit după pahar şi l-am scăpat, apa m-a împroşcat şi mi-am făcut fleaşcă jeanşii. M-am repezit să prind paharul înainte să atingă podeaua, abia reuşind, într-un genunchi, şi l-am ţinut strâns, ca pe un premiu. Mai eram încă în poziţia aceea, când am simţit cum paharul îmi este luat dintre degete. Ridicându-mi

privirea, l-am văzut pe Derek lăsându-se pe vine lângă mine, cu faţa la doar câţiva centimetri de a mea. Se aplecă şi…

— Ce-aţi pierdut?

Vocea lui Simon veni dinspre uşă şi atunci am sărit amândoi în picioare, atât de repede că ne-am ciocnit unul de altul.

— Ce căutaţi? repetă Simon, intrând. Nu medalionul tău, sper.

— N-nu. M-mi-am scăpat doar paharul, şi-am arătat către jeanşii mei uzi. Apoi am aruncat o privire spre Derek, care stătea cu mâinile afundate în buzunare. Tocmai voiam să…

Am dat să-i spun că mă pregăteam să explic ce se întâmplase cu dr. Banks. Numai că nu mai aveam chef. Nu acum. Voiam să derulez banda înapoi, să mă întorc la momentul de pe podea, să mă rog ca Simon să-şi întârzie apariţia barem cu un minut, doar atât cât să aflu dacă ceea ce crezusem că avea să se întâmple s-ar fi întâmplat. Dar nu se întâmplase. Nu acum. Iar momentul deja trecuse.

— A-ar trebui să-mi schimb pantalonii.

— Sigur.

Simon se trânti pe canapea.

Am ajuns până la uşă, când l-am auzit pe Derek:

— Chloe?

M-am întors şi mi s-a părut că încerca să se gândească la ceva de spus, poate să născocească vreun pretext ca să vină cu mine, şi aş fi vrut să-l ajut, să-i ofer eu unul, şi cred că, dacă aş fi avut unul la îndemână, el l-ar fi acceptat, dar n-am găsit niciunul. Dumnezeu ştie cât am încercat, însă pur şi simplu n-am putut, cum nici el n-a putut, aşa că doar a mormăit:

— Vrei un măr, ceva? Mă duc să aduc, cât te schimbi tu.

Iar eu am răspuns că da şi asta a fost tot.

## douăzeci şi opt

Cât de neconvingător ar suna dacă aş recunoaşte că am rămas sus, în cameră, mai mult decât era nevoie – m-am pieptănat, m-am spălat pe faţă, am folosit un uscător de păr pentru jeanşi, moment în care mi-am dat seama că jeanşii noi nu-mi veneau prea bine, apoi m-am spălat pe dinţi.

Ţinând cont că Derek mă văzuse în pijamaua mea urâtă, roz, cu noroi pe faţă, cu părul plin de frunze şi crenguţe, faptul că aveam acum o respiraţie proaspăt mentolată n-avea să-i schimbe atitudinea în „Uau, e chiar drăguţă”. Dar avea să mă facă să mă simt mai bine.

Când am ieşit din camera noastră, m-am uitat după Tori. Îşi luase liber, după întrunirea cu planul, spunând ceva despre făcut curăţenie, aşa că nu avuseserăm timp s-o punem la curent despre Royce şi dr. Banks. La parter, m-am luat după firul aspiratorului din hol şi am găsit-o în bibliotecă, la rafturile cu cărţi, ştergând de praf tomurile vechi, legate în piele.

— Nu cred că va mai trebui să faci asta, am zis eu. Mâine plecăm.

— Nu mă deranjează.

Afişă un zâmbet şi nu ştiu ce mă îndemnă să rămân, zâmbetul acela sau declaraţia ei că îi făcea plăcere să şteargă praful. Am intrat în încăpere şi m-am uitat în jur. O lumină pâlpâi şi imaginea caleidoscopică de screen-saver porni să se rotească pe laptopul deschis.

— Ăsta-i computerul lui Margaret, am zis eu, apropiindu-mă de el. Ai intrat pe el?

— Am încercat doar să trimit nişte e-mailuri unor prietene şi să le dau de ştire că sunt bine, dar nu are internet.

— Îhm.

— Nu mă crezi? Verifică. N-are wireless şi n-am găsit nicio priză de conectare, ceea ce nu-i de mirare, de vreme ce casa asta nu e legată nici măcar la reţeaua de telefonie.

— Nu asta am vrut să spun. M-am întors către ea: Să ne pui în pericol trimiţând e-mailuri prietenelor tale? Exclus.

Se aşeză pe marginea biroului.

— Vezi, ăsta-i un progres, fiindcă acum o săptămână ai fi înghiţit-o cu ochii închişi.

Am mişcat de mouse. Pe ecran apăru o fereastră a sistemului de operare. M-am uitat la Tori.

— Nu e ceea ce crezi, zise ea.

— Şi ce cred?

— Că sunt spion pentru Grupul Edison şi că adun informaţii. Sau că încerc să-i contactez, ca să-i anunţ unde suntem.

— Nu eşti spion.

Un zâmbet viclean.

— Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi mulţumesc pentru acest vot de încredere sau să te beştelesc pentru că eşti prea drăguţă ca să mă acuzi în faţă. Ştiu că asta cred băieţii. Mai ales Derek. Şi pariez că ştiu şi din ce cauză cred ei asta.

— Din ce cauză?

— Pentru că am scăpat prea uşor, la Andrew acasă. Au dreptate. Am scăpat prea uşor. Se lăsă pe spate, pe birou: La început, n-am gândit aşa. Când am scăpat, n-am avut în minte decât „Doamne, sunt bună. Idioţii ăia n-au ştiut cu cine au de-a face.” Râse, dar forţat. Un singur lucru mi-a mai răcit entuziasmul. Mi-am spus: „Da, sunt bună, dar nu într-atât de bună.” Ei ştiau că am izbucniri de magie când mă înfuriam. Prin urmare, ştiau că nu sunt o adolescentă neajutorată oarecare. Dacă scăpasem atât de uşor, poate că fusese pentru că mă lăsaseră ei.

— De ce?

— Aceasta e întrebarea, nu? La început, m-am gândit că-mi plantaseră ceva. Mi-am scuturat hainele, mi le-am spălat. Ba chiar le-am călcat cu fierul, ca să fiu sigură.

— Asta a fost o idee bună.

— Nu, sminteală. Am stat pe lângă voi prea multă vreme. Dar m-am gândit, de asemenea, că dacă Grupul Edison nu l-a putut prinde decât pe unul dintre noi, în noaptea aceea, să-mi planteze mie un GPS şi să mă elibereze ar fi fost totuşi o idee bună. Iar eu n-aveam chef să fiu cea care-i conduce la tabăra noastră. Prin urmare, am exagerat cu căutările ca să fiu sigură că nu era niciun transmiţător.

— Şi n-a fost.

— Din câte ştiu eu. Asta lăsa deschisă opţiunea numărul doi: m-au eliberat pentru că sunt peştele cel mic din baltă. Nu meritam să fiu păstrată.

— Nu pot să-mi închipui…

— Gândeşte-te! Au împrăştiat vorba că băiatul-lup e apucat de pandalii. Apoi au auzit că Andrew a scăpat. Deodată, eu n-am mai meritat să fiu păzită de doi inşi. M-au lăsat cu unul şi-au sperat că ăla mă poate ţine. N-a putut.

— Bine, deci… ce faci? şi i-am arătat către computer.

— Încerc să demonstrez că nu sunt spion. Spionând, întoarse computerul spre ea. Să întreprind ceva culegere de informaţii de una singură este cea mai bună cale să arăt că nu ocup spaţiul absolut degeaba. Când Andrew a spus că n-au putut s-o contacteze pe Gwen, asta mi-a dat de gândit.

În timp ce vorbea, degetele îi zburau pe tastatură.

— Evident, Russell n-a acţionat de unul singur. Poate că era amestecată şi Gwen, dar nu prea credeam. Nu-l putea suferi.

— Nu?

— El o considera o blondină aiurită. Singura dată când se apropiase de ea fusese când încercase să se uite în

decolteul ei. Dar Russell nu este nici geniul rău întrupat. Altcineva a fost creierul organizator în schema de capturare a lui Derek, şi tot acela a stat şi-n spatele planului de a se descotorosi de noi toţi. Mă refer la Margaret. I-am cercetat fişierele şi e-mailurile. Acum sap prin chestiile pe care le-a şters ea – sau a crezut că le-a şters. Chiar şi după ce-ţi goleşti fişierul cu documentele şterse sau recycle bin, materialul rămâne încă în memoria calculatorului, dacă ştii cum să-l găseşti.

Începu să tasteze, trecând prin fişiere atât de repede încât am ameţit numai privind.

— Tu chiar eşti…, am început eu.

— Spune „fanatic al calculatoarelor” şi o să te folosesc să-mi exersez vrăjile pe tine. Sunt proiectant de software, însă, e-adevărat, ştiu şi câte ceva despre hacking, mulţumită unui ratat, fost prieten de-al meu, care şi-a folosit talentul să-şi modifice notele la şcoală ca să poată avea mai mult timp pentru jocurile computerizate. De parcă World of Warcraft te-ar ajuta să ajungi la colegiu! L-am făcut să mă înveţe lucrurile de bază, totuşi, mai înainte de a-i da papucii. Nu se ştie niciodată când o să-ţi prindă bine.

Sunt sigură că-i prinsese bine şi înainte de ziua de azi. Mi-am amintit cum Tori îl şantajase pe dr. Davidoff ca s-o lase să plece din laborator.

— Bun, am găsit nişte e-mailuri şterse. Caut în toate numele noastre şi al tatălui lui Simon. Cum îi chema pe vârcolacii ăia pe care i-a angajat Russell?

— Liam şi Ramon, dar Liam era persoana de contact. Se scrie L-I…

Îmi aruncă o privire. Mi-am ţinut gura şi am lăsat-o să tasteze. Nu ieşi nimic la iveală.

— E vreun mesaj de la Russell?

— Îhm, el este Medicguy. L-am găsit în lista ei de contacte. O să arunc o privire.

Derula un e-mail trimis lui Russell, când mi-a atras

privirea un cuvânt şi i-am cerut să se oprească. Syracuse. Sediul Haitei vârcolacilor. Mesajul dădea instrucţiuni pentru a se găsi o casă în afara oraşului numit Bear Valley, de lângă Syracuse.

Am citit mai departe.

Tomas spune să nu vă duceţi la acea casă. Aşteptaţi şi abordaţi-i în afara proprietăţii, preferabil într-un loc public, şi categoric când nu sunt copiii de faţă. Dacă este posibil, abordaţi-l pe Alpha sau pe femeie. Tomas spune că este extra-ordinar de important. Nu vă duceţi direct la casă. Nu-i abordaţi când sunt copiii acolo.

— Alpha? se miră Tori.

— E o denumire a lupilor. Înseamnă liderul haitei. Acestea au fost instrucţiunile pentru a-l duce pe Derek înapoi la Haită.

— Bun, atunci, avem dovada căutată.

— Vezi şi mai departe. Cu cât mai multe, cu atât mai bine. Caută după Alpha, Haită, Bear Valley, Tomas…

— S-a'nţeles, doamnă!

Auzind un zgomot pe hol, m-am furişat până la uşă. Era Margaret, dar se îndrepta în partea cealaltă. În spatele meu, Tori murmură:

— Ei, asta-i…

Nu continuă, dar după o clipă înjură cu voce scăzută.

M-am întors în grabă lângă ea. Se uita lung la un e-mail, doar câteva rânduri succinte, de la Margaret, care îl asigura pe expeditor că trimisese mai departe instrucţiunile lui Tomas către „persoana pe care o angajase Russell ca să rezolve situaţia”.

— Grozav, încă o dovadă, am zis eu. Deci care-i problema?

Tori îmi arătă adresa destinatarului e-mailului: acarson@gmail.com.

— A-Andrew? Nu, nu se poate. Mai e vreun alt Carson?

— E Andrew, Chloe! I-am verificat lista de contacte şi

celelalte e-mailuri. Şi are chiar şi un răspuns.

Deschise un al doilea e-mail. Tot unul scurt, practic un „bine, mulţumesc” din partea lui Andrew.

— Uită-te la dată, zise ea.

Fusese trimis în ziua în care îi întâlniserăm noi prima oară pe Liam şi pe Ramon. O zi când Andrew se presupunea că fusese prizonier în mâinile celor din Grupul Edison.

## douăzeci şi nouă

Tori continua să caute. N-a mai găsit mare lucru – doar atât cât să ne confirme ceea ce deja descoperiserăm. Andrew făcuse parte din complotul de a-l preda pe Derek în mâinile Haitei. Şi nu fusese ostaticul nimănui.

— Deci Andrew face parte din Grupul Edison? zise Tori. N-are nicio logică.

— Nu, n-are. Am dat laptopul deoparte şi m-am aşezat pe birou. Ai fost şi tu cu mine la laborator. Împreună, am văzut o mulţime de membri ai personalului. Ţi-aduci aminte ca vreunul dintre ei să fi fost în noaptea aceea, la Andrew acasă?

— Aia era o echipă de pază şi protecţie. N-am avut niciodată prilejul să-i fi văzut mai înainte.

— Ba da. Simon, Derek şi cu mine am văzut câţiva în noaptea în care am evadat de la Sanatoriul Lyle. Apoi, am mai văzut alţii şi noi două, după ce am scăpat de la Grupul Edison. Ceea ce am văzut, în ambele dăţi, au fost membri din personal şi doar câţiva gardieni. Dacă ar fi avut vreo echipă puternică de pază şi protecţie, n-ar fi chemat-o pentru a se ocupa de treaba asta?

— Poate că au fost *doar* membri ai personalului şi gardieni. De unde să ştim? Purtau cu toţi… Se opri puţin şi se uită la mine. Purtau cu toţii câte ceva peste şepci care să le acopere feţele. N-au făcut asta şi la depozit,

când ne-au urmărit pe noi.

— Nici în noaptea în care Derek şi cu mine am evadat de la Sanatoriul Lyle. De ce să-şi mai fi ascuns feţele, când îi văzuserăm deja? Am încercat să-mi amintesc detalii din noaptea aceea. Iar tu n-ai fost singura care a scăpat prea uşor, i-am spus lui Tori.

— Te referi la Andrew.

— Nu doar la el. Eu m-am ascuns într-un copac. Una dintre femei m-a găsit. Mi-am dat drumul în capul ei. O chestie prostească, dar a ţinut – a rămas lată, fără cunoştinţă. Sau cel puţin aşa am crezut.

— Vezi tu, suntem amândouă date naibii.

— Se pare că nu.

Am încercat să schimbăm un zâmbet.

— Nu Grupul Edison ne-a urmărit acasă la Andrew, am zis eu. Asta încerca mama să-mi spună.

— Dacă aveţi de gând să discutaţi despre asta, poate c-aţi vrea totuşi să vă urcaţi pe acoperiş, răsună glasul gros al lui Derek din prag. Sau să vorbiţi niţel mai încet. V-am putut auzi din capătul celălalt al holului.

— Pentru că tu ai auz bionic, zise Tori.

Am dat să zic ceva, dar Derek mi-a luat-o înainte:

— Simon trebuie să stea de vorbă cu Andrew. M-am gândit că poate... Aruncă o privire spre Tori, deranjat, de parcă ea trăgea cu urechea. M-am gândit că ar putea fi nişte dosare vechi prin pod. Dacă vreţi să veniţi sus, să ne uităm? Poate găsim mai multe informaţii despre dr. Banks.

A trebuit să-mi înăbuş dorinţa arzătoare de a răspunde „Cum să nu!” Şi ce dacă tocmai descoperiserăm că oamenii care ne oferiseră adăpost erau aceiaşi care încercaseră să ne ucidă, în urmă cu trei nopţi? Să descopăr dacă Derek mă plăcea era *mult* mai important.

— Nu pot, am zis eu. Noi...

— E-n regulă, zise el, dând să plece.

Am făcut un pas înainte, să-l opresc.

— Aş vrea. Dar…

— Dar Chloe nu poate ieşi afară la joacă, în clipa asta, zise Tori. E în mijlocul acţiunii de a mă ajuta pe mine să dăm în vileag o conspiraţie, o chestiune de viaţă sau de moarte. Viaţa sau moartea noastră.

— Nu Grupul Edison ne-a atacat acasă la Andrew, am zis eu. Ci el. Andrew şi ceilalţi.

I-am spus lui Derek ce găsiserăm. Pentru prima oară, speram să spună că mă înşelasem, că logica mea scârţâia şi că exista o altă explicaţie perfect justificabilă.

Dar când am terminat, a înjurat. Apoi a început să măsoare camera cu pasul, înjurând iarăşi, până când s-a oprit şi şi-a dat părul pe spate.

— Ne-am înşelat noi, nu-i aşa? am zis eu. Am interpretat greşit datele.

— Nu, nu v-aţi înşelat.

Atunci a fost rândul meu să înjur, făcând-o pe Tori să-şi arcuiască sprâncenele.

— Sunt doar foarte supărat pe mine, zise Derek. Am intuit posibilitatea asta. M-a intrigat că noi toţi scăpaserăm prea uşor în noaptea aceea, la Andrew. M-a nedumerit că trăseseră în noi cu armele, când mai devreme folosiseră săgeţile tranchilizante. M-am întrebat de ce îşi acoperiseră feţele. Numai că nu m-am gândit nicio clipă că ar putea avea vreo legătură cu Andrew. Totuşi mi-a trecut prin cap că ar putea să fie implicat în tentativa de răpire de noaptea trecută.

— Păi, ai spus…

— Că am avut încredere în Andrew. Aşa e, am avut. Însă el crede că aş duce-o mai bine dacă aş sta printre cei asemenea mie, aşa că am vrut să-i văd reacţia. Iar după reacţia lui am ajuns la concluzia că n-a fost implicat. Cel puţin, aşa mi s-a părut.

— A părut sincer surprins, am zis eu. Chiar furios.

— Presupun că e un bun actor, zise Tori. OK, deci eu

sunt singura care mă întreb de ce şi-au mai dat osteneala cu acel fals atac al Grupului Edison, când noi deja veniserăm la casa lui Andrew?

— A veni nu înseamnă a sta, zise Derek.

— Hm?

— Am fi putut să nu rămânem cu Andrew, am explicat eu, dacă lucrurile n-ar fi ieşit cum voiam noi. Deja fugiserăm de două ori.

— Aşadar, dacă ne convingeau că oamenii Grupului Edison ne luaseră urma şi ne pândeau, în jurul casei, gata să tragă cu gând să ne omoare…

— Asta ne-ar fi ţinut prizonieri mai straşnic decât câinii de pază şi sârma ghimpată.

Am aruncat iute o privire spre uşă:

— Spuneai că Simon e cu…

Derek înjură.

— Aşa-i. E cu Andrew. Sunt sigur că indiferent ce se petrece aici, în plan nu intră şi a-i face rău lui Simon, dar o să mă duc să-l chem. O să-i aduc aminte că a trecut ora când ar fi trebuit să-şi ia gustarea. Are nevoie de câte o gustare între mese, dimineaţa şi după-amiaza, ca să-şi echilibreze zahărul din sânge, aşa că n-o să bată la ochi că mă duc peste ei.

Am dat din cap:

— Trebuie să fim cu băgare de seamă.

— La naiba cu precauţia, zise Tori. Eu am şters-o de-aici.

Ne-am uitat lung la ea.

— Păi, chiar plec. Câtă vreme vine cineva cu mine.

Am continuat să ne uităm la ea.

Ea oftă.

— Bine, dar când o să se ducă dracului tot, ţineţi minte, o să ajung să dau vina pe voi, pentru că eu aş fi vrut să plecăm imediat.

— Plecăm imediat, zise Derek, de îndată ce vom afla cât mai mult posibil despre planurile lor. Ai spus că ăla e

laptopul lui Margaret, nu al lui Andrew, nu-i aşa?

Eu am încuviinţat din cap.

— Dar ştiu o cale să punem mâna pe al lui Andrew, am spus, dacă vrei să se uite Tori prin el.

— Bine. Faceţi-o. Vreau să ştiu exact ce au în minte.

## treizeci

— Andrew? am spus, vârând capul pe uşa bucătăriei, unde lua o gustare cu băieţii.

— Hmm?

— Cartea aceea pe care ai zis că mă laşi s-o citesc…

— A, da. Laptopul meu e în birou. Ar trebui să fie gata pornit.

— Are vreo parolă?

Zâmbi:

— Nu. Oricât de valoroase cred eu că ar fi manuscrisele nepublicate, nu există o piaţă neagră pentru ele. Ai să vezi un link pentru carte chiar pe desktop.

Îmi spuse titlul.

— Şi Tori ar fi vrut să arunce o privire, dacă e în regulă?

— Bineînţeles. Cu cât mai mult feedback obţin de la publicul-ţintă, cu atât mai bine. Dacă vi se pare ceva suspect – probleme cu personajele, acţiunea, limbajul – anunţaţi-mă.

Tori îşi dădu ochii peste cap văzând lipsa de securitate de pe laptopul lui Andrew. Ca majoritatea oamenilor care nu erau experţi într-ale calculatoarelor, presupunea că dacă a şters o chestie, ştearsă e. Sau poate că ştia că mai rămân urme, dar socotise că noi n-o să ştim să le găsim. Şi ar fi avut dreptate… dacă noi n-am fi avut-o pe Tori.

Am început cu o căutare de e-mailuri şi le-am găsit pe cele schimbate cu Margaret, ceea ce a alungat orice

îndoială cum că n-ar fi fost el corespondentul lui Margaret. Mai erau, de asemenea, câteva schimbate între el şi Tomas, în care Andrew părea hotărât să asigure un transfer în siguranţă al lui Derek la Haită. Oare chiar atât de preocupat fusese de siguranţa lui Derek? Liam primise ordine clare să ucidă, dacă era nevoie. Oare asta să fi fost o decizie luată fără ştirea lui Andrew? Aşa s-ar fi explicat cum de păruse sincer şocat când aflase ce ni se întâmplase lui Derek şi mie.

Sau poate că nu eram eu pregătită să-l văd pe Andrew ca unul dintre băieţii răi. Îmi plăcuse. Cu adevărat îmi plăcuse. Totuşi, n-a fost nevoie decât de încă un e-mail pentru ca aceste sentimente să se evaporeze, unul care n-avea nicio legătură cu Liam şi Russell sau cu Grupul Edison. Când Tori l-a găsit, l-am citit amândouă de vreo câteva ori, niciuna dintre noi nefiind în stare să spună vreun cuvânt, până când eu am izbutit să scot un tremurător:

— M-m-mai bine îi chem pe băieţi.

— O să mă uit să văd dacă mai sunt şi altele, zise ea, iar eu am ieşit în fugă.

În sfârşit, am dat de Derek. Era singur, în bibliotecă, răsfoind o carte.

— Te-am găsit, am zis, cu un oftat de uşurare.

El se întoarse. Buzele i se arcuiră într-un sfert de zâmbet, iar privirea i se îmblânzi într-un fel care îmi răvăşi cumva tot trupul pe dinăuntru, încât am încremenit brusc, uitând, pe moment, de ce mă aflam acolo.

— S-Simon e pe-aici?

El clipi, apoi se întoarse înapoi la raftul de cărţi.

— E sus, în cameră. E foarte supărat pe Andrew, aşa că acela este probabil cel mai sigur loc pentru el, până când vom fi gata de plecare, altminteri o să se scape să-i spună ceva pe care n-am vrea să i-l spunem. Ai nevoie

de el?

— De fapt, p-poate ar trebui să-ţi arăt ţie mai întâi.

Se uită peste umăr, încruntându-se.

— Am găsit ceva.

— Oh.

Făcu o pauză, de parcă schimba vitezele mintal, apoi dădu din cap şi mă urmă afară din bibliotecă.

Tori se răsuci în scaun când am intrat noi.

— Mai sunt şi altele, zise. A trimis unul la fiecare două săptămâni. Ultimul e de acum câteva zile.

— Bine, am spus. Te superi dacă ţii de şase, să nu vină Andrew?

— Deloc.

Tori ieşi.

— Stai, l-am apucat eu pe Derek de mânecă, în momentul în care a dat să se ducă la scaunul pe care îl eliberase Tori.

Voiam să-i spun ceva. Nu ştiam ce. Dar mi-era imposibil să-i spun ceva care să nu fi fost aşa de şocant, aşa că am sfârşit murmurând prosteşte:

— Lasă.

Când a citit ce era pe ecran, a rămas absolut încremenit, de parcă nici măcar nu mai respira. După vreo câteva secunde, a tras brusc laptopul mai aproape, aplecându-se să mai citească o dată. Şi încă o dată. În cele din urmă, se lăsă pe speteaza scaunului şi răsuflă lung.

— E în viaţă, am zis eu. Tatăl vostru e în viaţă.

Îşi ridică privirea spre mine şi atunci nu m-am putut abţine, mi-am aruncat braţele pe după gâtul lui şi l-am îmbrăţişat. Apoi mi-am dat seama ce făceam. I-am dat drumul, am făcut un pas înapoi, împleticindu-mă pe picioare, şi am bâlbâit:

— Î-îmi cer scuze. Sunt doar… mă bucur pentru tine.

— Ştiu.

Fără să se ridice, întinse mâna şi mă trase către el. Am stat aşa, uitându-ne unul la altul, cu mâna lui încă înfăşurată în poalele bluzei mele, în timp ce mie îmi bătea inima atât de tare, că eram sigură că el o putea auzi.

— Mai sunt şi altele, am zis eu, după vreo câteva secunde. Mai multe e-mailuri, a zis Tori.

A dat din cap, rotindu-şi scaunul înapoi spre computer, făcându-mi şi mie loc. Când m-am apropiat câţiva centimetri, fiindcă nu voiam să-l incomodez, m-a adus în faţa lui şi m-am împiedicat, căzând pe jumătate în poala lui. Am încercat să mă ridic, cu obrajii în flăcări, dar el m-a tras pe genunchiul lui, petrecându-şi un braţ pe după mijlocul meu, şovăind, de parcă ar fi întrebat: *E în regulă dacă te ţin aşa?* Era, chiar dacă sângele îmi vuia în urechi atât de năvalnic încât nu mai puteam gândi. Din fericire, stăteam cu spatele la el, fiindcă eram sigură că obrajii mei se făcuseră stacojii.

Nu înţelesesem greşit privirea lui de mai devreme. Asta era ceva. Sau ar putea deveni ceva, speram. Doamne, *speram*. Deocamdată, totuşi, se petreceau prea multe alte lucruri. Mă exaspera treaba asta, dar eram cumva şi bucuroasă, căci îi dădea creierului meu timp să nu se mai învârtă.

După o secundă, cocoţată încă pe genunchiul lui Derek, am făcut o sforţare să-mi concentrez atenţia asupra ecranului.

Am citit din nou primul e-mail. Datat cu două luni în urmă, era de fapt o serie de trei mesaje, cel dintâi scurt şi la obiect.

*Sunt Kit. Am intrat în nişte necazuri. Ştii cumva unde sunt băieţii?*

Andrew i-a răspuns:

*Nu, nu ştiu. Ce fel de necazuri? Cum pot să te ajut?*

Răspunsul lui Kit era mai lung.

*Nastii m-au prins din urmă. Au văzut un articol pe D. M-au capturat înainte să pot fugi. Am mers cu ei, ca să le distrag atenţia de la băieţi. M-au ţinut câteva luni, până când în sfârşit le-am dat ce voiau. Băieţii au dispărut de mult. Am crezut că-s la GE, dar nici urmă de ei la laborator. Poate la Nasti? La Serviciile de protecţie a copilului? Habar n-am. Am nevoie de ajutor, prietene. Orice poţi face. Te rog.*

Semna, lăsând şi un număr de telefon şi spunând că atât numărul, cât şi adresa de e-mail erau temporare, însă avea să-l mai contacteze din nou, peste vreo două săptămâni.

Am deschis e-mailul următor, iar Derek l-a citit peste umărul meu. Mai existau alte trei, foarte asemănătoare – domnul Bae îl ruga să afle veşti, Andrew spunea că îi căutase pe Simon şi pe Derek, dar că legăturile lui de la Grupul Edison se jurau că băieţii nu erau acolo.

Ultimul de la domnul Bae era datat acum trei zile, când Andrew se presupunea că fusese luat ostatic de Grupul Edison. Asta însemna că-l primise după ce aflase unde erau Simon şi Derek.

— Mai e încă unul pe listă, zise Derek. Trebuie să fie un răspuns.

Într-adevăr, era unul trimis în noaptea în care Andrew şi ceilalţi înconjuraseră casa, aşteptând să-şi facă descinderea de false trupe speciale şi să ne captureze.

*Tot nimic. S-ar putea să fi dat de un fir, totuşi. Un tip care lucrează pentru Cortezi zice că circulă un zvon că ei ar avea prizonieri doi băieţi adolescenţi. Te sun îndată ce aflu mai multe.*

— Cortezi? am întrebat.

— Un clan de Cabali, ca şi Nastii. Corporaţii conduse de vrăjitori. Bogaţi şi puternici. Mai curând Mafia decât Wall Street, totuşi.

— Deci Andrew a minţit.

— Nu doar a minţit. A încercat să-l pună pe tata pe o pistă falsă, când el ştia foarte bine unde eram.

— Asta schimbă totul.

Dădu din cap.

— Trebuie să plecăm de-aici.

Dădu iarăşi din cap, dar nu se mişcă. M-am aplecat ca să iau un creion şi o hârtie de pe biroul lui Andrew şi am notat adresa şi numărul de telefon din ultimul e-mail. Când i-am dat hârtia lui Derek, i-a luat aproape o secundă să-mi observe mâna întinsă.

— Te simţi bine? am zis eu, răsucindu-mă să-l văd la faţă.

— Mda, e doar... cu Andrew. Să scape de mine, mai înţeleg. Dar să-l ţină pe tata la distanţă... Tata a avut încredere în el.

— Iar acum noi nu mai putem avea, am zis eu. Ceea ce e urât, dar principalul lucru e că tatăl vostru e în viaţă.

A zâmbit, şovăitor la început, apoi un rânjet luminos îi inundă toată faţa, care a făcut să mi se oprească inima în loc. M-am adunat şi i-am rânjit şi eu, apoi am dat să-mi arunc braţele de gâtul lui, dar m-am oprit, roşind. Mai înainte să mi le pot retrage, îmi prinse coatele şi îmi împinse braţele în jurul gâtului său, strângându-mă într-o îmbrăţişare.

Apoi a tresărit, scaunul rotindu-se atât de repede că aproape m-a aruncat cât colo. Am auzit paşi pe hol şi m-am dat repede jos din poala lui, chiar în clipa în care Simon dădu buzna înăuntru, gâfâind, de parcă venise în goana mare.

— A zis Tori că voiaţi să mă vedeţi. Ceva despre tata.

M-am dat la o parte, ca Derek să-i poată arăta e-mailurile, apoi am ieşit pe hol, ca să stau de pază să nu vină Andrew şi ca să-i las singuri. Astea erau veştile pe care le aşteptaseră atâta şi trecuseră prin chinurile iadului gândindu-se că s-ar putea să nu le mai afle niciodată, aşa că am încercat să nu trag cu urechea.

— Chloe?

Derek ieşise în prag. Îmi făcu semn să intru. Simon era la tastatură, pe ecran fiind deschisă fereastra de control panel.

— Nu există conexiune la Internet, am zis eu, dacă asta cauţi. Nici telefon, de altfel.

— Andrew are un telefon mobil, zise Simon.

— Prea riscant, zise Derek. Era un telefon cu plată la staţia de benzină. Putem să-l sunăm în drum şi să stabilim un loc de întâlnire cu el.

Ochii lui Simon se luminară la gândul că în sfârşit va putea vorbi cu tatăl lui. Apoi se întunecară iar de mânie, când emoţia descoperirii veştilor de la tatăl lui se risipi, înlocuită de durerea pentru trădarea lui Andrew.

— Aşadar, plecăm acum, nu? am întrebat eu.

— Mda, zise Derek. Plecăm.

## treizeci şi unu

De-acum, eram experţi într-ale evadării. Am informat-o şi pe Tori, apoi ne-am despărţit ca să ne adunăm lucrurile de care aveam nevoie – haine, bani, mâncare. Am făcut de pază cu rândul, doi împachetând, iar ceilalţi doi făcându-şi de lucru pe afară, vorbind astfel încât Andrew să nu se întrebe de ce avea o casă cu patru adolescenţi dintr-odată cufundată în linişte. Din fericire, Andrew şi-a petrecut tot timpul în bucătărie. Nu cred că vreunul dintre noi l-ar fi putut privi în faţă.

Tori şi cu mine ne îndeplineam sarcina de a ne face simţită prezenţa, când a apărut Derek cu braţul plin de

jachete de schi.

— Am găsit astea în pivniţă, zise el. A fost cam frig ultima oară.

Mi-a dat mie una roşie, iar lui Tori una albastră.

— Simon a rămas să-şi caute una care să i se potrivească, apoi a zis că urcă şi el. O să ne ducem la uşa din spate. Voi trei o să plecaţi primii. Eu mai rămân, ca să fiu sigur că nu iese Andrew până ce nu veţi fi voi în siguranţă, în pădure.

— Şi dacă iese? am întrebat.

Derek îşi trecu palma peste gură, însemnând că ar prefera să nu se gândească la această posibilitate.

— Nu-mi spune că o să ai vreo problemă să-l scoţi pe tuşă, zise Tori. După tot ce ţi-a făcut? Eu aş fi de părere să ne ocupăm de el chiar acum, să scăpăm de toată furişarea asta în vârful picioarelor. O să folosesc eu vraja de legare. Şi după aceea, o să-l legaţi voi.

— Mie îmi convine, zise Simon, care venise în spatele nostru. Încă îmi mai amintesc nodurile pe care le făceam la Cercetaşi.

Derek şovăia. Apoi se uită la mine, ceea ce mă surprinse puţin, şi-atunci am spus:

— Su-sunt de acord, nefiind prea sigură că asta aştepta.

Însă el a încuviinţat din cap, drept pentru care am reluat, ceva mai ferm:

— E cea mai bună alegere. Altminteri, odată ce va descoperi că am plecat, o să… în clipa aceea se auzi soneria de la intrare. N-am fost singura care am tresărit. Derek a înfipt mâna în bagajele noastre, gata să ţâşnească.

— Băieţi? strigă Andrew. Poate să deschidă careva? E Margaret.

— Asta complică puţin lucrurile, murmură Tori. Dar nu cu mult. E bătrână şi e doar o necromantă. Aruncă o privire spre mine şi adăugă repede: Scuze.

— Băieţi?

Paşii lui Andrew se auziră de-a lungul holului.

— Deschid eu! strigă Simon.

— Ne ocupăm mai întâi de Margaret, murmură Derek. Tori o poate imobiliza. Simon o poate lega. Eu mă duc la Andrew. Chloe? Mută hainele şi bagajele în debara, pentru orice eventualitate.

Să mut hainele şi bagajele? Uneori, chiar îmi doream ca puterile mele să fi fost ceva mai, mă rog, mai puternice. Am înfipt viguros mâna în două rucsacuri, în timp ce Derek o luase către bucătărie, iar Tori şi Simon se duseseră la uşa de la intrare.

Tocmai mă întorceam după a doua tranşă de bagaje, când am auzit vocea lui Margaret. Să fi ratat Tori vraja de legare?

— El e Gordon, zicea Margaret. Iar ea e Roxanne. De vreme ce Russell şi Gwen sunt plecaţi, ne-am gândit că e mai sigur să chemăm alţi câţiva membri de-ai grupului nostru, ca să faceţi cunoştinţă. Acum, hai să stăm de vorbă şi să revedem planurile noastre.

Tori ar fi vrut să-i imobilizăm pe toţi patru, dar sugeră asta cu jumătate de gură. Patru adulţi împotriva a patru copii însemnau şanse puţine pentru noi, mai ales când n-aveam nicio idee ce tipuri de supranaturali erau Gordon şi Roxanne. Prin urmare, planul nostru s-a modificat: trebuia să ieşim din casă pe furiş, de îndată ce ei începeau discuţiile. În afară de cazul în care ar fi vrut să fim şi noi de faţă. Simon optă pentru neparticipare – nu voia să dea ochii cu Andrew –, aşa că Derek şi cu mine trebuia să-l acoperim. De altfel, cu mine îşi doreau ei cel mai mult să discute, ca să-mi pună întrebări suplimentare despre laboratorul Grupului Edison şi despre personalul de acolo.

A trebuit să-mi amintesc toţi anii de pregătire la artă dramatică, pentru a putea interpreta acest rol. Asta şi să

nu mă uit spre Andrew mai mult decât era absolut necesar. Am clocotit la foc mic tot timpul, ştiind că lor nu le păsa ce le spun, că nu aveau de gând să se ducă acolo. Habar n-aveam ce anume aveau de gând, ştiam doar că noi n-aveam să mai rămânem aici cât să aflăm.

În cele din urmă, ne-au dat drumul.

— Adu-l pe Simon, îi şopti Derek lui Tori, în timp ce străbăteam grăbiţi holul. Eu mă duc să scot bagajele în pădure. Chloe? Acoperă-mă.

După părerea mea, ar fi avut mai mult sens ca Tori să se ocupe de acoperire – ea fiind fata cu vrăjile –, dar n-am spus nimic. Derek încă nu avea destulă încredere în ea pentru o asemenea sarcină.

Tori nu ajunsese nici la jumătatea scării, când o voce a strigat:

— Copii? Sunteţi acolo, în spate?

Derek înjură. Era vocea lui Gordon, tipul cel nou.

— Aici! am răspuns eu, pornind către locul în care se afla el, pe hol.

Derek mă urmă.

Gordon era cam de vârsta lui Andrew, de înălţime medie, cu burtă proeminentă şi barbă căruntă, tipul de individ pe care l-ai alege să-l joace pe Moş Crăciun.

— Au nevoie iarăşi de noi? am întrebat.

— Nu, sunt ocupaţi cu punerea la punct a planurilor, aşa că m-am gândit să vin să vă salut. N-am prea avut ocazia să vorbim cum trebuie, înăuntru. Se duse la Derek, cu un zâmbet radios, şi îi strânse mâna, apoi îi spuse: Nu-ţi mai aduci aminte de mine, nu-i aşa? Nu mă miră. Erai doar un băieţel ultima oară când ne-am întâlnit. Am lucrat pe vremuri cu tatăl tău. Jucam poker, marţea. Puse o mână pe umărul lui Derek şi-l conduse în camera de zi. Andrew îmi spune că eşti un copilminune în materie de ştiinţe. Eu am predat fizică la…

Gordon a continuat să vorbească, ducându-l pe Derek în camera următoare. Derek mi-a aruncat o privire

rapidă, cu un amestec de enervare şi ciudă. Când am deschis gura, totuşi, a clătinat din cap. Eram blocaţi. Din nou.

— Plecăm? şopti Tori, care se întorsese cu Simon.

— Nu încă.

Gordon ne chemă, în cele din urmă, pe toţi înăuntru. Le cunoscuse şi pe mătuşa mea, şi pe mama lui Tori, aşa că acum voia să ne cunoască şi pe noi ceva mai bine. Deunăzi, cu toţii abia aşteptam şansa de a face impresie bună şi de a dovedi că eram nişte puşti normali. Acum, ni se părea doar alarmant să-i împărtăşim povestea vieţii noastre unui individ care era probabil gata să ne ucidă dacă puterile noastre s-ar fi dovedit chiar atât de incontrolabile pe cât se temea.

După întrunire, cei mari hotărâseră să rămână cu toţii la cină, ceea ce însemna că noi n-aveam nicio şansă să mai ieşim din casă, în orice caz nu toţi deodată, cu rucsacurile în spinare.

— N-am putea pleca fără ele? am întrebat eu. Avem bani. Ce-ar fi dacă...?

— Tori? strigă Andrew. Poţi să-mi dai o mână de ajutor să pregătesc cina?

— Hm, sinceră să fiu..., începu ea.

Andrew scoase capul pe după colţ. Văzându-ne pe toţi patru strânşi pe hol, se încruntă, apoi se sili să zâmbească.

— Am întrerupt ceva?

— Nu, doar plănuiam să evadăm, zise Tori.

Am simţit că mi se taie respiraţia şi-am făcut ochii mari.

— Speram s-o ştergem la o îngheţată, după cină, explică ea.

— Ah! Andrew îşi trecu o mână prin păr, cu o expresie de stinghereală. Ştiu că voi, copii, v-aţi săturat să staţi închişi aici...

— Suferim din ce în ce mai acut de claustrofobie, zise Tori. În plus, mă ard palmele să-mi cheltui simbria de menajeră. O să fim atenţi şi o să ne întoarcem înainte de a se întuneca.

— Eu ştiu, dar… Nu, copii. Îmi pare rău. Fără ieşiri pe-afară. Încercă să schiţeze un zâmbet, apoi adăugă:

O să plecăm la Buffalo, mâine, şi vă promit c-o să oprim la îngheţată, pe drum. Acum, dacă vrei să mă ajuţi, Tori…

O conduse spre bucătărie.

— Ştie, zise Simon, în timp ce stăteam în camera cu jocuri, prefăcându-ne că jucam iams.

— Fără îndoială că aşa pare, am zis eu. Dar poate suntem noi un pic paranoici?

Amândoi ne-am uitat la Derek.

El aruncă zarurile pe masă de vreo câteva ori, adâncit în gânduri, apoi spuse:

— Cred că n-avem motiv de îngrijorare. Suntem doar nervoşi.

— Pentru că voiam noi să ieşim, ni se pare acum că ei ne blochează, zise Simon, oftând prelung şi încercând să se aşeze mai comod în fotoliu, bătând darabana pe picior.

— Ar trebui să aşteptăm până se înnoptează, zise Derek. Să ne ducem la culcare, apoi să ne ocupăm de Andrew când doarme. Ceilalţi vor fi plecaţi de multă vreme până atunci, şi astfel vom câştiga ceva mai mult timp – până dimineaţă, nimeni n-o să-şi dea seama că el are necazuri.

— Pare logic, zise Simon. Întrebarea e dacă o să rezistăm până atunci fără să ne urcăm pe pereţi…

Se opri, căci Derek îşi înălţă capul, apoi pivotă spre uşă.

— Probleme? şopti Simon.

— Telefon celular.

— Mm, da, toţi au câte unul. Aşa că…

— Ei sunt în partea aia, arătă Derek spre stânga. Eu aud un telefon sunând înăbuşit la uşa din faţă, unde şi-au lăsat ei hainele.

— OK, dar tot nu… Apoi lui Simon îi pică fisa. Telefon celular. Tata. Se grăbi să se ridice în picioare. Unde e numărul?

Derek ridică hârtia cu numărul, ţinând-o cât să n-o ajungă Simon.

— Calmează-te.

— Bine, bine. Simon trase aer în piept, forţându-se să se liniştească. Acuma sunt calm?

Derek i-o întinse.

Am vrut să rămân pe loc, având încă o dată reţineri să mă amestec, dar Derek îmi făcu semn să vin cu ei. Când ne-am apropiat de uşa de la intrare, îi indică lui Simon s-o ia înainte, şoptindu-i că noi o să ţinem de şase până sună el.

— Deci ce părere ai de cartea pe care o redactează Andrew? mă întrebă Derek.

Am rămas cu gura căscată la el. Foarte atrăgătoare, sunt sigură.

— Vorbeşte cu mine, şopti Derek.

— Aşa e. Pardon. E… interesantă, până acum. Eu…

— N-are semnal, şuieră Simon, scoţând capul de după colţ.

— Plimbă-te, îi răspunse Derek, tot în şoaptă. Andrew l-a folosit pe al lui.

În timp ce Simon căuta un loc unde să aibă semnal, eu m-am prefăcut că vorbesc despre carte, ceea ce nu-mi venea uşor, având în vedere că nu citisem niciun rând. Prin urmare, am turuit comentarii generale despre tempo şi stil, până când Simon a scos din nou capul, dând înnebunit din mână, cu telefonul la ureche, mimând din buze: „Sună!”

Derek i-a făcut semn să se ducă înapoi după colţ, iar

mie îmi spuse să vorbesc mai departe. Am continuat, deşi n-am putut să nu-l ascult pe Simon.

— Tată? Eu sunt, Simon.

Vocea i se gâtui brusc şi îşi drese glasul.

— Bine. Păi, OK.

Pauză.

— E aici. Cu mine. Suntem la Andrew.

Pauză.

— Ştiu. Am încercat să-Pauză.

— Nu. Nu la Andrew acasă. La o casă sigură. Care a aparţinut unui tip pe nume Todd Banks. Mare, veche... Tată? Tată?

Derek porni spre el cu paşi mari, făcându-mi semn să rămân eu de pază.

— Semnalul, şopti Simon.

Derek începuse să spună ceva, apoi ieşi iute de după colţ, cu privirea aţintită în lungul holului. Într-adevăr, o secundă mai târziu, am auzit paşi.

— Băieţi?

Andrew.

— La masă!

— Venim! i-am strigat eu.

— Stai să încerc-, începu Simon.

— Nu, spuse Derek. Trebuie să şterg apelul. Du-te în bucătărie cu Chloe. O să-l sunăm din nou de la staţia de benzină, diseară.

Toată lumea a ciugulit mâncarea la cină, silindu-ne să înghiţim doar cât să salvăm aparenţele. Derek ne tot şoptea să mâncăm, să ne umplem burţile, dar nici el n-a terminat ce avea în faţă, prea preocupat să tragă cu urechea pândind telefonul celular, îngrijorat că tatăl lui ar fii putut să sune şi să ne dea de gol.

N-a sunat. Din ceea ce auzisem despre tatăl băieţilor, Derek îi moştenise înclinaţia spre precauţie. Dacă o persoană obişnuită ar fi sunat imediat înapoi după ce i s-

ar fi întrerupt convorbirea, am bănuit că tatăl lor s-a uitat mai întâi la număr şi ceva în legătură cu acesta – de pildă, numele lui Gordon figurând pe lista de contact – îl oprise.

N-a încercat să-l sune nici pe Andrew. Faptul că Andrew nu-i spusese unde ne aflam i-a aprins beculeţul de alarmă. Nu avea să mai încerce contactarea. Avea să vină pur şi simplu să-şi caute băieţii.

Auzise oare partea cu noi care ne găseam în casa lui dr. Banks? Ştia unde se afla? Dacă da, oare avea să vină prea târziu după noi şi avea să fie capturat încercând să-şi salveze fiii după ce aceştia plecaseră?

Mi-am reamintit că staţia de benzină era la numai cincisprezece minute de mers pe jos. L-am fi putut preveni pe domnul Bae mai înainte ca el să încerce orice intervenţie. Asta dacă nu se afla destul de aproape de casă cât să vină după noi mai înainte să plecăm... Un gând plăcut, dar ştiam că nu se baza pe nimic şi probabil nici n-ar fi trebuit să sper. Ne făcuserăm un plan. Urma să părăsim casa aceasta în siguranţă, să-l găsim pe domnul Bae şi, cu ajutorul lui, să le salvăm pe mătuşa Lauren şi pe Rae.

## treizeci şi doi

M-am retras în camera mea pe la nouă. Tori era înăuntru, adâncită în *Contele de Monte-Cristo*. Abia mi-a făcut cu mâna, până a terminat capitolul. Am mai stat de vorbă o vreme. Nimic important. Doar am vorbit, făcând eforturi să ne păstrăm calmul şi rugându-ne să treacă mai repede timpul. Eram aproape, totuşi, de marele moment. Doar câteva ore...

Derek spusese că Andrew nu se ducea niciodată la culcare mai înainte de miezul nopţii. Dacă voiam să-l prindem dormind buştean, asta însemna să aşteptăm

până pe la două.

Spre surprinderea mea, am adormit eu, atât de profund, încât n-am auzit soneria ceasului pe care mi-l dăduse Derek mai devreme. M-am trezit doar când Tori mă zgâlţâia cu o mână, în timp ce încerca să oprească soneria ceasului cu cealaltă.

Am căscat şi am clipit îndelung.

— Să fugim când tu abia de-ai pus geană pe geană toată săptămâna nu e aşa o idee grozavă, zise ea. Din fericire, am prevăzut asta. Deschise o cutie de cola şi mi-o întinse. Nu-i la fel de eficientă ca o cafea, zise, dar pariez că tu nu bei cafea, este?

Am clătinat din cap şi am băut cu înghiţituri mari.

— Copiii! zise ea, dându-şi ochii peste cap.

Uşa se deschise brusc, iar Simon dădu buzna înăuntru.

— Pardon? îl apostrofă Tori.

— Derek, îmi zise el mie. Nu pot să-l trezesc.

Am ieşit în fugă din cameră. Derek era în continuare în patul lui, zăcând lat, cu cearşafurile căzute pe podea. Era întins pe burtă, îmbrăcat numai cu boxerii.

I-am pus mâna pe umăr. Aveam degetele reci de la cutia de cola, dar el nici n-a tresărit.

— Respiră, şopti Simon. Numai că nu se poate trezi.

Tori se apropie de pat. Cu colţul ochiului, am văzut-o examinându-l rapid pe Derek.

— Ştii, privit din unghiul ăsta, nu arată prea rău, zise ea.

M-am uitat urât la ea.

— Spuneam şi eu…

M-am aplecat peste Derek, strigându-l pe nume cât de tare am îndrăznit.

— Personal, sunt mai degrabă tipul de fată care joacă pe linia mediană a terenului, zise Tori, dar dacă ţie-ţi plac fundaşii, el este…

Încruntătura mea o reduse la tăcere.

— Îmi stai în lumină, am zis eu, făcându-i semn să se dea la o parte.

— Ştii să dai primul ajutor, Chloe?

Am clătinat din cap.

— Atunci tu îmi stai în lumină. Dă-te!

Am lăsat-o pe ea. I-a cercetat pulsul şi respiraţia, spunând că ambele păreau în regulă, apoi se aplecă să-i vadă faţa.

— Nimic ciudat în răsuflare. Miroase a… pastă de dinţi.

Ochii lui Derek se deschiseră şi primul lucru pe care l-a văzut a fost faţa lui Tori la câţiva centimetri de a lui. Sări în capul oaselor şi trase o înjurătură. Simon începu să râdă. Eu i-am făcut semne disperate să lase gălăgia.

— Te simţi bine? l-am întrebat pe Derek.

— Acum, da, zise Simon. După ce Tori l-a făcut să-i sară inima din piept.

— Nu puteam să te trezim, i-am spus eu. Tori voia să se asigure că totul e în regulă.

El continuă să clipească, dezorientat.

— Am o cola în…, am început eu.

— O aduc eu, zise Tori.

M-am întors la Derek. Continua să clipească buimac.

— Derek?

— Mda.

Bălmăji ceva de parcă avea prune în gură, apoi se strâmbă şi îşi drese glasul.

— Cum te simţi? l-am întrebat.

— Obosit. Trebuie să fi dormit adânc.

— Ca valiza-n gară, zise Simon.

— Te simţi ameţit? l-am întrebat.

— Mda, se strâmbă el din nou. Ce-am mâncat aseară?

Am simţit un fior rece.

— Îţi simţi gura uscată şi amorţită?

— Mda.

Înjură şi se ridică.

Când Tori a venit înapoi, i-am smuls din mână cutia de cola.

— S-au dat somnifere.

— Somnifere? Simon se opri doar o secundă, apoi zise: Andrew!

— Mă duc să aduc bagajele noastre, zise Tori.

Le căraserăm înapoi în camere, seara, de teamă că, în debaraua de la parter, ar fi putut să dea cineva peste ele.

Eu l-am adus pe-al lui Derek, în vreme ce el pompa şi restul de cola.

— Andrew ne-a adus nişte cutii de cola aseară, înainte de culcare, zise Simon, luând rucsacul său.

— Şi a precizat care era a lui Derek?

— N-a fost nevoie. A mea e întotdeauna dietetică.

M-am uitat la Derek, care se şterse cu mâna la gură.

— Crezi c-o să poţi merge?

— Mda. Numai să mă îmbrac.

De ce l-ar fi drogat Andrew pe Derek? Oare veneau după el, în noaptea asta? Sau paranoia noastră fusese foarte întemeiată şi grupul ştia exact ce puseserăm la cale? în orice caz, cel mai bun luptător al nostru era scos din joc.

— O să rămân eu cu Derek, am zis. Simon, poţi s-o acoperi pe Tori şi să vă duceţi în camera lui Andrew?

El se uită la Derek, pentru confirmare. Derek clipi insistent, încercând să se concentreze, apoi izbuti un cleios:

— Mda. Faceţi aşa.

— Dar fiţi cu băgare de seamă, am zis. Sunt mari şanse ca Andrew să nu fie în pat.

Se întoarseră, zece minute mai târziu.

— Nu e aici, şopti Simon.

— Ce?

— Nu e nici urmă de el pe nicăieri, zise Tori. Camioneta e afară, dar în casă nu e nicio lumină aprinsă.

— Iar pantofii lui au dispărut, zise Simon.

— S-a dus la întâlnire cu cineva, am şoptit eu. Cineva trebuie să fi venit aici ca să-l ia pe Derek, iar Andrew e afară, cu acela, încercând să stabilească modul de operare.

— Sau a fost răpit, zise Tori.

Derek îşi frecă faţa, apoi scutură energic din cap.

— Lăsaţi-l pe Andrew. Hai să mergem şi să fim atenţi.

Simon aruncă un braţ de-al lui Derek peste umerii lui, în pofida protestelor fratelui său. Eu căram bagajele lui Derek, în plus pe-ale mele, iar Tori, pe ale lui Simon.

Ne-am uitat bine de-a lungul holului întunecat. Derek adulmecă. Ultima urmă a lui Andrew era veche, ceea ce însemna că nu mai trecuse pe la etaj de când adusese cutiile de cola. Derek se opri în capul scării principale şi trase cu urechea, apoi clătină din cap. Niciun sunet nu venea de jos.

Ne-am îndreptat către scările ce duceau în spatele casei, acelea înguste, pe care le descoperiserăm mai devreme, probabil scările servitorilor de odinioară. Asta era una dintre aripile în care Tori nu făcuse curăţenie – şi, aparent, nu făcuse nimeni de foarte mulţi ani, iar eu a trebuit să-mi acopăr nasul şi gura ca să nu strănut de la praf.

Când am ajuns la parter, eu eram prima, Tori imediat în spatele meu, iar Simon, sprijinindu-l pe Derek, veneau la urmă. Scările se terminau la o uşă. Am apăsat pe clanţă încet, încercând să nu fac zgomot. A coborât puţin, apoi s-a înţepenit. Am împins. Uşa nu se clintea.

Tori se strecură pe lângă mine şi încercă şi ea.

— Încuiată, şopti ea. Am crezut că voi…

— Am verificat toate uşile aseară, zise Simon. Pe bune. Era descuiată.

— La o parte, mormăi Derek, încă vorbind greoi.

Ne-am înghesuit în perete, să-i facem loc. Forţă clanţa

şi încuietoarea plesni, făcându-mă să mă chircesc la zgomot.

Scările se deschideau într-o încăpere întunecată, cu tavan scund. O fostă cămară, sau cam aşa ceva. Tori aprinse lanterna. Încăperea era murdară şi goală – încă o dovadă că nimeni nu mai folosea de mult scările astea. De data asta, ea ajunse prima la uşă. Ştiam ce avea să găsească înainte să ne anunţe.

— Încuiată.

— Serios? şopti Simon.

Derek trecu ferm pe lângă noi, treaz de-acum. Apăsă pe clanţă şi, din nou, încuietoarea trosni. Smuci de uşă. Aceasta nu se clinti. Trase mai tare, făcând balamalele să geamă.

— E încuiată cu o vrajă, zise un glas din spatele nostru.

Ne-am întors şi l-am văzut pe Andrew intrând pe uşa scării. Degetele lui Simon zburară în sus, pentru o vrajă de respingere. Derek se răsuci, gata de atac. Andrew îşi zvârli mâna în direcţia mea. Din vârful degetelor lui zburară scântei. Şi Simon, şi Derek se opriră.

Andrew afişă un zâmbet viclean.

— M-am gândit eu că asta ar putea să ţină. Simon, ştii cum funcţionează treaba asta. Am o vrajă gata de lansare. Nu trebuie decât să rostesc un cuvânt ca s-o termin.

— Ce-ce fel de vrajă? am şoptit eu, hipnotizată de scânteile acelea ce săreau spre mine.

— Letală, zise Andrew.

Derek mârâi. Un mârâit adevărat, atât de sălbatic, încât am simţit fiori la ceafă.

Mai într-o parte, Tori îmi spuse ceva numai cu buzele. N-am putut să-mi dau seama ce zicea, dar am bănuit că mă avertiza că avea să arunce o vrajă.

— Nu, zise Derek, cuvântul sunând tot ca un mârâit.

Privirea lui era fixată pe Andrew şi am crezut că lui îi

vorbeşte, însă ochii îi alunecară iute spre Tori:

— Nu.

— Ascultă-l pe Derek, zise Andrew. Dacă ar fi considerat că există vreo şansă ca să ajungă la mine mai înainte să lansez vraja asta, ar fi făcut-o el însuşi. Tori, treci în faţa mea, te rog, ca să-ţi pot vedea buzele. Simon, lasă mâinile jos. Derek?

M-am uitat la Derek. Ochii lui erau aţintiţi asupra lui Andrew, fulgerându-l cu privirea, iar muşchii obrazului erau strâns încordaţi. Andrew îi rosti din nou numele, dar el nu păru să-l audă, închizând şi deschizând pumnii pe lângă corp.

— *Derek!* repetă Andrew, mai tăios.

— Ce?

Un alt mârâit în chip de cuvânt.

Andrew tresări, apoi se adună şi îşi îndreptă umerii.

— Întoarce-te cu spatele.

— Nu.

— *Derek!*

Derek doar îl ţintuia cu privirea. Apoi îşi plecă puţin capul şi nu i-am putut vedea expresia, dar ceva din ea îl făcu pe Andrew să se dea înapoi, doar puţin. Mărul lui Adam îi săltă vizibil. Încercă să-şi recapete stăpânirea, încercă să-i înfrunte privirea lui Derek, dar nu reuşi întru totul. Îşi îndoi degetele, scânteile sărind când se apropiară unele de altele.

— Derek? am şoptit eu. Te rog. Nu face asta.

El tresări la auzul vocii mele, rupând contactul vizual cu Andrew, iar în secunda în care o făcu, expresia i se schimbă, lupul trăgându-se înapoi şi Derek revenind.

— Fă cum spune el, am zis. Te rog.

El încuviinţă şi se întoarse încet, cu faţa la perete.

— Mulţumesc, zise Andrew. Speram să evit asta, dar bănuiesc că am subestimat doza. Nu vreau să-ţi fac rău, Derek. De aceea ţi-am dat somnifere. Nu vreau să-i fac rău nici unuia dintre voi. Sunt aici să vă protejez. Cum

am făcut-o întotdeauna.

Simon pufni dispreţuitor.

— Mda, cu siguranţă nu vrei să-i faci rău lui Derek. Le-ai cerut vârcolacilor ălora să-l ucidă fără să sufere, nu?

— N-am încercat să-l ucid pe Derek.

— Nu, ai plătit pe cineva s-o facă. Tu eşti prea laş ca să-l priveşti în faţă şi să apeşi pe trăgaci. Sau poate că n-ai vrut să te murdăreşti. Ştiu cât de mult îţi plac hainele tale. Petele de sânge sunt o nenorocire până le scoţi.

— Eu n-am…

— Ţi-am găsit e-mailurile! sări Simon, apoi, după o privire de la Derek, se opri şi îşi lăsă iarăşi mâinile pe lângă corp. Ştim că ai fost şi tu implicat.

— Da, am participat la planul de a-l duce pe Derek şi a-l preda Haitei. Asta aţi găsit, nu-i aşa? Dar nicăieri n-aţi văzut că eu mi-aş fi dat acordul să fie ucis. Asta a fost în întregime fapta lui Russell. Planul nostru era să-l ducem la Haită. Tomas şi cu mine am adunat toate informaţiile pe care le-am putut obţine despre ei, până când ne-am asigurat că n-ar fi ucis un vârcolac de şaisprezece ani. Şi la ei este ca la orice alt grup organizat de supranaturali – un loc pentru cei din specia lor ca să înveţe cum să-şi controleze puterile şi să trăiască în lumea oamenilor. Un loc în care ei pot trăi împreună cu cei asemenea lor.

Mi-am făcut curaj să arunc o privire spre Derek, aşteptându-mă să văd un licăr care să spună că într-adevăr asta îşi dorea. Dar el doar se uita lung la perete, cu ochi goi, fără nicio emoţie.

— M-am gândit că aşa e cel mai bine pentru tine, Derek, continuă Andrew. Vârcolacii se cuvine să fie împreună cu vârcolacii.

— Şi fiii cu taţii, am zis eu, liniştit.

Andrew înţepeni. Privirea lui fulgeră spre mine, circumspectă.

— Am găsit şi e-mailurile acelea, am zis eu. L-ai ţinut pe tatăl lor departe de ei.

O pauză. Apoi:

— Da, e-adevărat. Dar există un motiv întemeiat.

— Nu mă îndoiesc, zise Simon, cu vocea înecată de sarcasm. Dă-mi voie să ghicesc. Tata este cu adevărat un vrăjitor Cabal malefic. Sau un agent dublu de-al Grupului Edison. Alege tu. Este un tip rău, foarte rău, care ne-ar fi ucis dacă ar fi avut ocazia.

— Nu, Simon, zise Andrew şi vocea i se îmblânzi Tatăl vostru este cel mai bun tată pe care-l cunosc. A renunţat la tot – carieră, prieteni, viaţă personală – ca să devină fugar şi să vă protejeze pe voi. A refuzat să se alăture grupului nostru, pentru că ar fi putut să vă pună în pericol. Prioritatea lui sunteţi voi doi, nu desfiinţarea Grupului Edison. Nu m-ar fi lăsat în veci să vă duc înapoi la laborator ca să mă ajutaţi să-i opresc. Dacă îl chemam, v-ar fi luat – pe toţi patru – şi ar fi fugit. Mi-ar fi spus să anihilez Grupul Edison fără voi.

— Nu-i o idee rea, zise Tori.

Andrew clătină din cap.

— Dacă vă ia Kit, copii, atunci sunteţi în siguranţă. Dacă sunteţi în siguranţă, atunci oamenii mei nu mai au nicio motivaţie să desfiinţeze Grupul Edison. De ani de zile încerc să-i conving să facă asta, iar acum par gata de acţiune, însă numai dacă există o ameninţare imediată. Dacă voi aţi pleca, ei s-ar întoarce la monitorizare. Dar şi asta numai dacă s-ar hotărî să vă lase să plecaţi cu el.

— De ce s-ar opune? zise Simon. Aşa nu mai trebuie să aibă ei grijă de noi.

— Pentru mulţi dintre ei, asta este cea mai mică dintre neplăceri, cu mult sub îngrijorarea referitoare la ameninţarea pe care o reprezentaţi voi pentru lumea supranaturalilor pe ansamblu. Dacă tatăl vostru vine…

Îşi schimbă poziţia, mişcându-şi mâinile, iar vraja tremură pentru o fracţiune de secundă, înainte de a-şi relua intensitatea.

— Sper ca Russell să fi acţionat singur când le-a cerut

acelor vârcolaci să-i ucidă pe Derek şi Chloe, dar să fiu sincer… nu ştiu.

— Drăguţi prieteni ai pe-aici.

— Da, unii dintre ei sunt prietenii mei, Simon, dar cei mai mulţi sunt ca membrii unui club oarecare.

Împărtăşim un interes, nimic mai mult. Interesul acela este de a proteja lumea noastră. Pentru mine, asta înseamnă anihilarea Grupului Edison. Pentru unii dintre ei…

— Înseamnă anihilarea noastră, am murmurat eu.

— Nu-l asculta, Chloe, zise Simon. E un mincinos şi-un trădător. Dacă oamenii ăştia ar fi atât de îngrijoraţi din cauza noastră, de ce ne-ar lăsa singuri numai cu el care să ne supravegheze?

— Nu v-au lăsat. Tocmai de aceea a trebuit să vă opresc mai înainte să puneţi piciorul dincolo de pragul ăla.

Simon râse. Nu era deloc un râs plăcut.

— Desigur, pentru că pândesc în întuneric, aşteptând să ne doboare cu vrăji de descărcare electrică. Nu, stai, ăsta eşti tu, nu-i aşa?

Andrew îşi coborî degetele doar o fracţiune de secundă, ca şi cum ar fi vrut să-şi retragă ameninţarea.

— Ei, da, sunt acolo, Simon. Nu chiar în faţa uşii, dar destul de aproape, păzind toate căile de scăpare. Pentru că exact de asta se tem cel mai mult. Că veţi scăpa. Că veţi da fuga la oamenii obişnuiţi şi ne veţi expune pe noi. Sau că vă veţi pierde controlul şi ne veţi expune. Aţi fugit de la Sanatoriul Lyle şi aţi fugit de la Grupul Edison. Care e primul lucru pe care îl veţi face când veţi avea cel mai mic necaz? Veţi fugi şi…

Derek plonjă. Mă lovi în umăr şi mă doborî la podea, aterizând deasupra mea. Trupul lui tresăltă de parcă ar fi fost lovit cu vraja, iar eu am scos un ţipăt, luptându-mă să mă ridic, dar el m-a ţinut la podea, şoptind: „Sunt bine. E în regulă”, până când în sfârşit cuvintele lui au

căpătat sens.

Mi-am ridicat capul ca să-l văd pe Andrew ţintuit într-o vrajă de legare, în timp ce Simon se repezea la picioarele lui. Simon îl legă şi îi răsuci mâinile la spate. Derek se ridică să-l ajute. Îl ţinu pe Andrew să nu mişte.

— E-eşti bine? Nu te-a lovit cu vraja? l-am întrebat eu, apropiindu-mă, cu genunchii nesiguri.

— Ba da, m-a lovit.

Andrew îşi ridică privirea:

— Şi, după cum vezi, a fost o descărcare electrică *neletală*. Am spus că nu vreau să-ţi fac rău, Derek. Nu i-aş fi făcut rău nici lui Chloe. Voiam doar să mă ascultaţi.

— Am ascultat, zise Derek. Simon? Cred că am văzut nişte sfoară prin atelier. Chloe? Rămâi aici. Tori? Acoperă-l pe Simon, în caz că mai e cineva în casă.

## treizeci şi trei

Derek avea mai multe întrebări pentru Andrew. L-a descusut despre ce se întâmplase de fapt în acea noapte acasă la el. Andrew a recunoscut că participase la plan, înscenându-şi răpirea şi interpretând rolul Grupului Edison. Totul fusese o înscenare – chiar şi când avuseserăm prilejul de a captura o staţie de emisie-recepţie ca să putem auzi despre „scăparea” lui. Se dăduseră apoi drept salvatorii noştri, ca să ne poată lua în custodia lor protectoare.

Simon veni în fugă şi aruncă la podea un colac de sfoară.

— Telefonul lui mobil. Putem să-l sunăm pe tata. Caută-l prin buzunare.

— Este în noptiera de la capul patului meu, zise Andrew. Şi este inutil. Au fost anulate apelurile şi de trimis şi de primit, şi a fost închis toată noaptea. Cred că e cineva care foloseşte un sistem de blocaj asupra casei.

— N-am să cred ce spui, zise Simon.

— Nici nu mă aştept s-o faci.

Fără îndoială, nu aveam semnal. Nici când ne-am furişat pe acoperiş n-a mers.

Aşadar, Andrew spusese adevărul în privinţa asta. Dar cum rămânea cu celelalte? Chiar erau oamenii lui afară, aşteptând şi pândind? Sau era doar o altă minciună de-a lui care să ne împiedice să fugim?

L-am legat pe Andrew, i-am pus căluş şi l-am dus în pivniţă. Apoi ne-am sfătuit.

Deloc surprinzător, Tori voia să forţăm ieşirea. Simon o susţinu. Niciunul dintre noi nu voia să rămână aici nicio clipă mai mult decât era necesar. Aveam să fugim şi, dacă ne prindeau, după cum spusese Tori, „Ce-or să facă? Or să ne împuşte?” Problema era că, foarte probabil, exact asta aveau să facă.

Nu credeam că Russell acţionase singur. Să fi fost ajutat de Gwen? Sau de mai mulţi? Câţi oameni din acest grup s-ar fi bucurat, în secret, să ne vadă morţi – o soluţie convenabilă la dilema existenţei noastre incomode?

Chiar dacă nu ne voiau morţi, în caz că toţi patru am fi fost prinşi furişându-ne prin pădure cu rucsacurile în spinare, n-ar mai fi încăput nicio îndoială asupra intenţiilor noastre. Ne-am fi pierdut şansa de a mai scăpa vreodată.

Aşadar, n-ar fi trebuit să se ducă decât unul dintre noi. Dar cine? Derek era cel mai susceptibil de a fi ucis dacă ar fi fost prins. Tori poate că-şi rostogolea ochii în cap la sugestia că ne aflam în primejdie de moarte, dar nici ea nu se oferi voluntar. Iar lui Derek nu-i plăcea deloc ideea să plece Simon sau să plec eu.

Ne-am certat. Apoi ne-am despărţit, Derek şi Simon coborând în pivniţă ca să obţină mai multe informaţii de la Andrew, iar Tori hotărând să mai caute pe laptopul lui Andrew, ca să vadă dacă nu găsea ceva ce ne scăpase,

ceva ce ar putea sprijini sau desfiinţa afirmaţiile lui.

În timp ce ea căuta, eu am îngenuncheat şi am încercat s-o invoc pe Liz. Ea ar fi fost soluţia perfectă în problema aceasta – ar fi putut să se strecoare afară neobservată şi să vadă dacă supraveghea cineva casa. Am avut grijă să mi-o imaginez foarte clar şi s-o chem pe nume, ca să nu îi aduc din întâmplare pe Royce sau pe dr. Banks. Mai era cineva pe care mi-ar fi plăcut s-o contactez – mama –, dar nu mă puteam gândi la varianta asta. Chiar dacă o aduceam, mă îndoiam că aş fi putut s-o ţin aici destul cât să întreprindă căutări pentru noi.

Prin urmare, am chemat-o pe Liz. Am chemat-o şi-am chemat-o, dar n-am simţit nici măcar o tresărire.

— Derek e cu voi, fetelor?

Am sărit speriată. Simon intră în cameră. M-am ridicat.

— Eu credeam că e cu tine, am zis.

— Nu. M-a pus să-mi fac testul de sânge şi a trebuit să mănânc ceva, dar când m-am întors, Andrew era singur.

— Te ajut să-l cauţi.

* * *

L-am găsit pe Derek pe acoperiş, uitându-se, ciulind urechea şi adulmecând după vreun semn că cineva ar fi ţinut casa sub supraveghere.

— Oh, asta-i o idee grozavă, am spus eu. Băiatul pe care e cel mai probabil că l-ar împuşca stă pe acoperiş, oferindu-le o ţintă perfectă.

— Nu mă văd ei aici, sus.

Când i-am aruncat o privire dojenitoare, a oftat, de parcă făceam din ţânţar armăsar, apoi s-a aşezat şi a zis:

— OK?

— Nu cred că e lipsit de pericol pentru tine să te afli aici.

— Doar vreo câteva minute. Îşi scoase haina şi o întinse în lături. Stai jos aici, între mine şi horn. E un loc sigur.

— Nu pentru mine îmi fac eu griji.

— Eu sunt bine.

— De unde ştii? Ar putea avea ochelari cu infraroşii, puşti cu lunete…

Colţurile gurii îi zvâcniră şi m-am aşteptat să-mi trântească un „Ai văzut prea multe filme”. N-a spus-o, dar ştiam că asta gândea.

— Nu vii înăuntru, nu-i aşa?

— O să vin. Stai jos. Vreau să vorbesc cu tine.

— Iar eu vreau să intri în casă. Putem vorbi înăuntru.

— Nu adulmec pe nimeni aici. Cred că Andrew minte.

— Te rog, Derek. Vii înăuntru?

— Într-un minut.

M-am întors şi am plecat.

— Chloe…

Am sperat că mă va urma. Ştiam că n-o va face. Şi n-a făcut-o.

— L-am găsit, i-am zis lui Simon, când l-am întâlnit pe holul de la etaj. Pe acoperiş.

— Pe acoperiş? Bănuiesc că i-ai spus că e tâmpit.

— L-am rugat să vină jos. N-a vrut.

— Pentru că e convins că ăsta e cel mai bun lucru de făcut. Cel mai bun lucru pentru toată lumea, adică, într-o zi o s-ajungă să se… Simon îşi trecu mâinile prin păr. Pot să-i vorbesc. Pot să ţip la el. Pur şi simplu nu pricepe. Nu e înclinat spre sinucidere. Nu că nu i-ar păsa dacă trăieşte sau moare. Doar că…

— Nu e o prioritate.

— Nu când intervine problema de a ne apăra pe noi. El poate susţine că asta-i trăsătura lui de lup, dar vârcolacii ăia doi pe care i-aţi întâlnit nu se aruncau singuri în bătaia puştii ca să se salveze unul pe altul, nu-i aşa?

— Nu.

Oftă prelung.

— S-ar putea să ştiu eu o metodă de a-l aduce jos, spuse. Dar nu spera.

— Nu sper.

* * *

După plecarea lui Simon, am înţeles ce trebuia făcut. Mai erau doar câteva ore până se lumina de ziuă şi noi stăteam pe loc ca nişte căprioare năucite de lumina farurilor, aşteptând să ne lovească maşina. Trebuia să ştim dacă într-adevăr era cineva afară, supraveghind casa şi împrejurimile şi exista doar o singură cale de a face asta cum trebuie.

## treizeci şi patru

Am ieşit afară pe uşa din spate şi am luat-o pe lângă casă, unde Derek nu mă putea zări de pe acoperiş.

Vântul sufla din spate, însemnând că nici mirosul meu n-avea să fie purtat până la el. Bine. M-am strecurat în pădure.

Cea mai bună cale de a afla dacă ne păzea cineva casa era să trimitem afară o momeală. Dintre noi patru, eu eram cea mai potrivită alegere. Nu aveam nici puterea lui Derek, nici vrăjile lui Tori sau ale lui Simon. Eu eram cea mai mică şi cea mai puţin capabilă de a mă apăra; şi, oricât nu mi-ar fi plăcut asta, în clipa de faţă neajutorarea mea era un avantaj, pentru că reprezentam cea mai mică ameninţare.

Exista doar o singură problemă. Proprietatea era uriaşă. Asta însemna că era ditamai perimetrul de acoperit. Deci, cum ar fi procedat ei? Când Derek îi pusese întrebarea asta lui Andrew, el răspunsese că foloseau vrăji. Simon nu era convins că ar fi fost posibil, dar recunoscuse că nu ştia sigur.

Cât despre noaptea trecută, când fuseserăm eu şi Derek afară, părea de înţeles că nu păziseră proprietatea – îi avuseseră pe Liam şi pe Ramon însărcinaţi cu asta.

Dar mai devreme, când Simon şi cu mine fuseserăm la îngheţată? Andrew spusese că ne urmăriseră şi nu-şi făcuseră griji c-am putea să plecăm, ştiind că Simon nu l-ar fi lăsat pe Derek în urmă. Totuşi…

Eu chiar credeam că eram supravegheaţi? Nu. Andrew născocise povestea asta cu baubau ca să ne ţină în casă până când prietenii lui aveau să-şi facă apariţia, dimineaţa, şi să-l salveze. Prin urmare, tot ce trebuia să fac era să dovedesc că am putut ajunge la staţia de benzină.

Până acolo, trebuia să trec prin pădure. Mergând aşa, luminile casei au început să dispară şi m-am trezit în beznă – un întuneric de-ţi băgai degetele în ochi.

Luasem cu mine o lanternă, dar de îndată ce intrasem în pădure, îmi dădusem seama că nu fusese deloc cea mai strălucită idee a mea din toate timpurile. Aş fi putut la fel de bine să-mi pun o săgeată fluorescentă deasupra capului.

Dar chiar şi fără lanternă puteam să atrag atenţia cuiva, fiindcă, orbecăind, mă împiedicam şi mă ciocneam de toate lucrurile din jur. Prin urmare, am aprins-o – acoperind totuşi fasciculul cu palma, lăsând să iasă doar câteva raze slabe.

Pădurea era cufundată în beznă, dar nici pe departe în linişte. Crenguţele trosneau, frunzele foşneau. Un şoarece a chiţăit, iar ţipătul i-a fost curmat brusc de un crănţănit de oase care mi-a făcut rău. Vântul şoptea şi se tânguia pe deasupra capului. Chiar şi picioarele mele făceau zgomot la fiecare pas. Am încercat să mă concentrez asupra lor, dar cu cât mai cu grijă păşeam, cu atât mai mult sunau ca bătăile unei inimi, *buf-buf, buf-buf, buf-buf*. Am înghiţit în sec şi am strâns mai tare lanterna în mână, plasticul alunecându-mi între degetele umede de sudoare.

*Continuă să mergi. Rămâi pe potecă. Un pas şi-apoi celălalt.*

O bufniţă buhăi. Am sărit speriată. Un forăit, ca un râs înfundat, şi m-am întors, degetele alunecându-mi de pe geamul lanternei, iar raza de lumină s-a răsucit într-un arc de cerc, fără să dezvăluie nimic vederii.

*Cine credeai că era? Vreunul din grupul lui Andrew? Râzând de tine?*

Mi-am slăbit strânsoarea mortală de pe tubul lanternei şi am trecut-o în mâna cealaltă, ştergându-mi palma umedă de jeanşi, apoi am acoperit din nou fasciculul. Am tras adânc aer în piept, respirând aerul ce mirosea a ploaie. A ploaie şi a pământ reavăn, cu o slabă miasmă de putreziciune. Corpuri moarte. Creaturi putrezinde.

O altă respiraţie şi am început să merg din nou, târându-mi paşii, cu umerii aduşi, vârâtă cât puteam mai adânc în jacheta de schi, cu vântul tăios îngheţându-mi nasul şi urechile.

Mi-am ridicat privirile, sperând să zăresc lumina lunii, dar n-am văzut decât petice de cer cenuşiu printre copacii deşi, cu crengile împletite deasupra creştetului meu ca nişte lungi şi încovoiate…

M-am uitat în jos, dar nici aici priveliştea nu era mai plăcută. Copacii se întindeau la nesfârşit de jur împrejur, zeci de trunchiuri groase, oricare dintre ele putând fi o stafie care stătea acolo, urmărindu-mă, pândind…

Pământul pe care călcam acum era mai moale, iar fiecare pas făcea un zgomot înfiorător, clefăit. Lăstărişul fâşâi în stânga mea şi la nări mi-a ajuns un iz de carne în descompunere. O imagine îmi fulgeră prin minte – câinele zombi, iepurele zombi şi ce altceva mai fusese acela pe care îl înviasem noaptea trecută. Oare chiar îi eliberasem pe toţi? Sau mai erau încă aici, aşteptându-mă?

Am grăbit pasul.

O şoaptă nearticulată se auzi în spatele meu. M-am răsucit, încleştându-mi degetele pe lanternă. Glasul continua să şoptească, sunetul susurând în jurul meu. L-

am urmărit cu raza tremurătoare a lanternei, dar n-am văzut nimic.

Ceva îmi lovi braţul bandajat. Am ţipat şi-am tresărit. Lanterna mi-a zburat din mână, a lovit pământul şi s-a stins.

M-am lăsat în genunchi şi-am bâjbâit grăbită după ea, până când am găsit-o. Am apăsat întrerupătorul. Nimic.

Am bătut lanterna de genunchi, dar a rămas moartă. Am clipit des şi, treptat, am început să desluşesc grămezile tufelor gheboşate şi trunchiurile noduroase ale copacilor.

— Ţi-e frică de întuneric? şopti o voce.

Am bătut din nou lanterna. Mai tare. Nimic.

— Drăguţă haina ta roşie. Scufiţa Roşie, singură-singurică, noaptea în pădure. Unde ţi-e lupul cel mare şi rău?

Un fior rece mă străbătu.

— Royce.

— Isteaţă fată. Ce păcat că nu eşti destul de isteaţă ca să ştii ce li se întâmplă fetiţelor singure în pădure, noaptea.

Mi-am amintit imaginea reziduală pe care o văzusem la popasul camioanelor, cu fata însângerată şi bătută, care se târa printre tufele de sub copaci, încercând disperată să scape de atacatorul ei, dar care sfârşise cu gâtul tăiat, sângerând şi murind în pădure, îngropată acolo.

Royce râse, un hohot plin, debordând de plăcere. Se bucura de frica mea. O savura. Mi-am înăbuşit-o, am vârât lanterna în buzunar şi am început să merg iarăşi.

— Ştii a cui haină o porţi? A lui Austin. Jacheta lui de schi. Culoarea sângelui. Foarte nimerit, nu? A murit într-o haină roşie. De sânge, creieri şi sfărâmături micuţe de os.

Am grăbit pasul.

— Când te-am văzut venind, pentru o secundă am

avut impresia că e Austin. Dar tu nu semeni cu el. Nici pe departe. Tu eşti o fată micuţă şi drăguţă, ştiai?

Am încercat să nu-i mai ascult vocea, concentrându-mă în schimb la zgomotul paşilor mei, dar paşii făceau mult mai puţin zgomot acum, prea puţin, şi parcă nu mai exista nimic decât pădurea asta întunecată şi tăcută şi vocea lui Royce. Se materializase acum, mergând pe lângă mine. Simţeam furnicături pe sub piele, dar am rezistat pornirii de a-mi freca braţele.

— Îmi plac fetele drăguţe, zise el. Şi ele mă plac pe mine. Trebuie doar să ştii cum să le iei.

Rânjetul lui sclipi în întuneric.

— Ţi-ar plăcea s-o întâlneşti pe una din fetele mele? Nu-i departe de aici. Doarme adânc sub un aşternut de frunze şi pământ. Poţi s-o trezeşti, să sporovăiţi frumuşel ca între fete, şi s-o întrebi ce i-am făcut. Se aplecă, şoptindu-mi la ureche: Sau vrei să-ţi spun eu?

Am călcat puţin greşit, iar el a râs. M-am uitat în jur, după nişte repere, dar tot ce-am putut vedea a fost nesfârşita pădure întunecată. Ceva îmi tăie calea în goană. Royce râse din nou.

— Eşti sperioasă, nu? Asta-i bine pentru o necromantă. Or să-ţi cedeze nervii cu mult înainte de-a se înstăpâni nebunia.

Am continuat să merg.

— Te-au avertizat despre nebunie?

— Da, unchiul tău mi-a spus că o să ajungem toţi nebuni ca tine.

La auzul propriei voci, mi s-au potolit bătăile inimii.

— Ca mine? Eu nu sunt nebun. Doar îmi place să rănesc fiinţele. Întotdeauna mi-a plăcut. Numai unchiul Todd n-a putut să vadă asta. Şi-a spus că micul căţel al lui Austin a avut un accident, că pisica vecinilor a fost ucisă de coioţi… Ştii cum sunt adulţii.

Mi-am grăbit pasul. Grăbi şi el pasul şi se ţinu pe lângă mine.

— Când am spus nebunie, mă refeream la blestemul necromanţiei. Ţi-au vorbit despre asta, nu-i aşa? Sau poate că le-a fost frică s-o facă. Eşti aşa o făptură delicată.

N-am zis nimic.

— Ştii, după o viaţă întreagă de văzut stafii, necromanţii…

— Nu mă interesează.

— Nu mă întrerupe!

Vocea lui deveni rece.

— Ştiu totul despre nebunie, am minţit eu, deci nu mai trebuie să-mi spui tu.

— OK, atunci o să vorbim despre fată. Vrei să auzi ce s-a întâmplat cu ea?

Am cotit la stânga.

— Îmi întorci mie spatele?

Tonul acela îngheţat i se strecură din nou în voce. Am făcut trei paşi, apoi ceva îmi lovi tâmpla. M-am clătinat. O piatră cât un ou sări pe pământ şi se rostogoli înaintea mea.

— Nu mă ignora, zise Royce. Nu mă întrerupe. Nu-mi întoarce spatele.

M-am oprit şi m-am întors. El a zâmbit.

— Aşa-i mai bine. Acuma, despre ce vrei să-ţi vorbesc? Despre ce i-am făcut fetei ăleia? Sau despre blestemul necromanţiei? Alege!

I-am dat un brânci mintal. Imaginea lui pâlpâi, apoi reveni brusc, cu faţa schimonosită de furie.

— Încerci cumva să mă scoţi din sărite? Pentru că asta ar fi o idee cu-adevărat proastă.

Dispăru. M-am răsucit, încercând să-l găsesc. O piatră mă izbi în spatele capului, atât de tare că, pentru câteva clipe, mi-am pierdut cunoştinţa, căzând în genunchi, cu sângele şiroindu-mi pe gât în jos.

Am sărit în picioare şi-am rupt-o la fugă. Piatra următoare m-a nimerit în umăr. Am continuat să fug,

încercând să-l vizualizez zburând în cealaltă dimensiune, dar nu mă puteam concentra, nu îndrăzneam să închid ochii nici măcar pentru o secundă, picioarele mi se încurcau în lăstărişul de sub copaci, crengile îmi biciuiau faţa, poteca rămăsese mult în urmă.

O piatră m-a lovit în spatele genunchiului şi m-am împiedicat. Am izbutit să mă ţin pe picioare, făcând câţiva paşi poticniţi, apoi am luat-o din nou la fugă. O creangă mi-a intrat în ochi. Apoi piciorul mi s-a agăţat într-o viţă şi-am căzut lată, aterizând cu nasul în pământ.

M-am ridicat în mâini şi-n genunchi. Ceva m-a pocnit cu putere între omoplaţi şi m-am prăbuşit din nou, cu faţa în pământ. Un băţ pe jumătate îngropat m-a împuns în obraz, destul de tare cât să-mi dea sângele.

N-am mai încercat să mă ridic, de data asta. Am rămas întinsă pe burtă, cu capul jos şi ochii închişi, încercând să-l trimit pe Royce înapoi, de partea cealaltă.

— Ţi-am spus să încetezi…

Vocea lui se pierdu când îl lovi suflul – un suflu luminos, un licăr. Bâta căzu lângă mine, de parcă puterile îi slăbiseră prea mult ca să o mai ţină.

L-am împins mai tare. Bâta se ridică. Am numărat până la trei, apoi m-am rostogolit la o parte din cale. Atunci s-a materializat, cu faţa ca o mască a furiei. Am sărit în picioare. A repezit din nou bâta spre mine, la nimereală acum, iar eu m-am ferit cu uşurinţă. S-a năpustit asupra mea, învârtind bâta în mâini. L-am lovit mintal cu toate puterile mele. I-au zburat clar picioarele de sub el şi a aterizat pe spate, scăpând bâta.

A dat s-o apuce, dar s-a rostogolit mai departe de el. A încercat s-o înşface. A sărit de la pământ, învârtindu-se în aer. El se uită furibund la mine, de parcă eu făceam asta. Nu eu!

Bâta se legăna, atârnându-i deasupra capului. Sări s-o prindă. Ea pendulă într-o parte şi n-o putu ajunge. Sări din nou. Ea căzu la pământ.

Royce mă fulgeră cu privirea şi, atunci, o siluetă apăru lângă el – o adolescentă cu părul lung şi blond, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte cu Minnie Mouse şi şosete portocalii cu girafe.

— Liz!

— Ce?

Royce îmi urmări privirea, dar Liz dispăruse.

M-am dat îndărăt. Royce apucă bâta. Aceasta se rostogoli de sub degetele lui. El o smulse de la pământ – şi ea se rupse în două.

Când el se uită din nou furios la mine, Liz reapăru, făcându-mi semne disperate să-l expulzez.

Am închis ochii. Am făcut eforturi să-i ţin închişi şi să nu aştept încordată o nouă lovitură, dar aveam încredere că se ocupa Liz de asta. L-am împins cât de tare am putut, vizualizând tot felul de scenarii ajutătoare – Royce căzând de pe o stâncă înaltă, Royce căzând de pe un zgârie-nori, Royce căzând din sasul unei navete spaţiale. Nu era greu să vin cu idei în acest sens.

Royce a turbat. A înjurat. A ameninţat. Dar dacă a azvârlit cu ceva în mine, nu m-a atins niciodată. Cuvintele îi izbucneau şi i se stingeau, devenind de fiecare dată mai slabe, până când, în sfârşit, s-a făcut linişte, iar Liz a spus:

— S-a dus.

## treizeci şi cinci

Liz stătea în faţa mea, zâmbind satisfăcută.

— Am făcut-o!

Am izbucnit în râs, un râs tremurător, gata-gata să dea în plâns, iar genunchii mi s-au înmuiat de uşurare.

Ea se apropie.

— Aşadar, o să ghicesc că nenorocitul ăla e un semidemon telechinetic ca şi mine. Tot din experiment?

Am încuviinţat din cap.

— Ceea ce nu înseamnă că sunt rudă cu el, nu-i aşa?

— Nu prea cred.

— Pfiii, ce bine! Pentru că am deja destui ţicniţi în arborele meu genealogic. Că tot vorbeam de ţicniţi, tu ai un soi de radar pentru ei, nu-i aşa?

— Aşa se pare.

— La mine a funcţionat, deşi coeficientul meu de nebuneală nu e prea ridicat, deocamdată, întrucât mi-a luat o veşnicie să te găsesc. Te puteam auzi chemându-mă, dar să-ţi răspund era altă mâncare de peşte.

— Îţi mulţumesc.

Glasul mi se gâtui. Liz se grăbi spre mine, petrecându-şi braţul peste umerii mei. Nu i-am putut simţi îmbrăţişarea, dar mi-am putut imagina senzaţia.

— Bodyguardul tău poltergeist s-a întors la datorie. Împreună, noi două putem să ne descurcăm cu toate stafiile mari şi înfricoşătoare. Eu le bat şi tu le dai afară. Rânjii şi adăugă: Hei, asta-i o treabă destul de bună.

— Este, am zâmbit eu.

— Că tot vorbeam despre mare şi înfricoşător, o să ghicesc că eşti afară, acum, cu Derek, ajutându-l să se Preschimbe în lup. Mai bine l-ai lua repede, pentru că prin pădurea asta sunt mai multe pericole decât nişte nenorociţi aruncători cu pietre şi bâte. Mai sunt şi nenorociţi cu vrăji şi arme. Mă cercetă atent. Şi de ce am sentimentul că asta nu e o surpriză?

I-am povestit, cât mai pe scurt şi mai liniştit am putut.

— Tipul ăla, Andrew, spune adevărul, zise ea. Sunt patru inşi aici, în pădure, îmbrăcaţi în negru, cărând staţii radio şi puşti. Nu sunt mulţi, dar au nişte gadgeturi hightech de partea lor – normale şi supranormale. Au întins sârme-capcană şi chestii dintr-alea de lasere infraroşii, iar eu i-am auzit vorbind şi despre ceva numit vrăji de perimetru.

— Atunci trebuie să ne întoarcem şi…

— Şşşt! Vine cineva.

M-am ghemuit.

Liz îmi şopti la ureche:

— Nu cred că e amicul nostru poltergeist, dar aşteaptă aici. Mă duc să verific.

Plecă. M-am făcut cât am putut eu de mică la pământ. Când o siluetă uriaşă a răsărit în faţa mea, am ţipat. S-a repezit la mine.

— Eu sunt, şopti o voce cunoscută.

— Der…

*Jap!* Se împiedică. Liz, în spatele lui, ţinea ridicată o creangă groasă.

— Liz, e…

Îl păli din nou, o lovitură bine aplicată între omoplaţi, iar el căzu la pământ cu un uuuh şi o înjurătură. Ea recunoscu vocea – sau înjurătura – şi se aplecă să se uite mai bine la el.

— Hait.

— Aş zice c-a meritat-o, pentru că se furişează mereu pe lângă oameni! zise Simon, apărând din aceeaşi direcţie din care venise Derek.

Se uită în jur:

— Bună, Liz…

I-am arătat unde era şi se întoarse către ea.

— Bună, Simon.

I-am transmis salutul, în timp ce Derek se ridica, bombănind.

— A spus careva că e Liz aici? apăru şi Tori, împiedicându-se, din negura pădurii.

Când i-am arătat spre Liz, Tori zâmbi cu cel mai radios zâmbet al ei, pe care nu i-l mai văzusem de… ei, bine, nici nu mai ştiu de când. Liz fusese prietena lui Tori la Sanatoriul Lyle, şi s-au salutat, eu jucând rolul de interpret.

— Voi ce căutaţi aici? i-am întrebat eu.

— Noi suntem trupa oficială de recuperare a ta, zise Tori. Completată cu un câine de vânătoare.

Făcu semn spre Derek, care-şi scutura jeanşii.

— Ţi-am lăsat un bilet, i-am zis eu lui Derek. Îţi spuneam unde mă duc şi ce fac.

— L-a găsit, zise Simon. N-a contat.

Derek se uită furios la mine:

— Îţi închipui că dacă laşi un bilet ai toate scuzele să faci ceva…

— Nu spune „stupid”, l-am avertizat eu.

— De ce nu? Chiar *a fost* stupid.

Simon tresări şi murmură:

— Mai uşor, frate.

— E în regulă, am zis eu. M-am obişnuit.

Mi-am ridicat ochii spre Derek. El şovăi o secundă, apoi îşi încrucişă braţele, strângând din fălci.

— A fost stupid, repetă el. Riscant şi periculos. Indivizii ăia ar putea fi aici, cu arme…

— Sunt. M-am întors spre Simon şi Tori: I-a văzut Liz. Andrew spunea adevărul. Trebuie să ne întoarcem înapoi în casă, până nu ne aud certându-ne.

A fost o întoarcere în linişte. La uşa din spate, Liz se opri. Întinse mâna, cu palma deschisă, şi parcă o apăsa de un panou de sticlă.

— Cred că aici e o vrajă ca să ţină spiritele la distanţă, cum era la Sanatoriul Lyle, am zis eu. Ai putea să intri în pivniţă sau în pod, cum ai făcut şi acolo. Alte spirite au izbutit. O să mă duc…

— Sunt în regulă, aici, afară, Chloe. Voi duceţi-vă şi vedeţi-vă de treabă.

Am şovăit.

Ea a zâmbit.

— Serios. Nu plec nicăieri. Când ai nevoie de mine, o să fiu aici, bine?

Nici n-am intrat bine şi mi-am dorit să fi rămas afară, cu Liz.

— Te-ai enervat pe mine că stăteam pe acoperiş, zise

Derek, venind spre mine cu un aer ameninţător.

— Adică am şters-o ca să-ţi fac ţie în ciudă?

— Bineînţeles că nu. Dar tu te-ai enervat pe mine că mi-am asumat un risc. Aşa că ai făcut şi tu acelaşi lucru, ca să arăţi ce-ai vrut să spui.

— Nicio ceartă cu tine nu merită vreodată să-mi risc viaţa, Derek. Şi n-am fost nervoasă. Supărată, da. Îngrijorată, fără îndoială. Dar dacă am crezut că opinia mea cântăreşte mai mult în ochii tăi acum, e un lucru bun că mă readuci prompt cu picioarele pe pământ.

Se albi la acest reproş.

— N…

— M-am dus afară exact pentru motivul pe care l-am scris în bilet. Pentru că trebuia să ştim cum stăm, iar eu eram cea mai potrivită să obţin un răspuns.

— Cum? Ai vedere nocturnă? Forţă supraomenească? Simţuri supraomeneşti?

— Nu, dar tipul care le avea nu voia să se dea jos de pe acoperiş, aşa că următoarea alegere potrivită era persoana lipsită de toate acestea, despre care cei de afară ştiau că nu e o ameninţare.

— Are dreptate, murmură Simon, apărând în spatele nostru. Nu-ţi place ce-a făcut ea, dar ştii că trebuia să fie făcut.

— Atunci ar fi trebuit să hotărâm asta împreună.

— Ai fi ascultat? l-am întrebat.

N-a răspuns.

Am continuat:

— Nu puteam sta de vorbă cu tine, pentru că m-ai fi oprit. Nu puteam vorbi cu Tori, pentru că ai fi dat vina pe ea că m-a lăsat să plec. Nu puteam vorbi cu Simon, pentru că el *ar fi ştiut* că ai fi dat vina pe el, aşa că m-ar fi oprit şi el. Nu-mi place să fac lucrurile pe ascuns, dar nu mi-ai fi dat nicio şansă. Pentru tine e întotdeauna o extremă. Dacă Simon sau eu ne asumăm un risc, suntem stupizi şi nechibzuiţi. Dacă o faci tu, tot noi suntem

stupizi că ne facem griji.

— N-am spus niciodată asta.

— M-ai ascultat cumva sus, pe acoperiş?

— Am spus că o să cobor.

— Când? Am plecat douăzeci de minute mai târziu, iar Simon era încă acolo, încercând să te convingă să cobori. Am clătinat din cap. Destul. N-avem timp să ne certăm. Trebuie să ne facem un plan.

## treizeci şi şase

Ne-am gândit dacă puteam s-o folosim pe Liz drept cercetaş, să ne călăuzească pe o cale sigură, dar aveam de-a face cu vrăji şi alarme hightech – lucruri pe care o stafie nu le-ar fi declanşat. Trebuia să socotim că zona era strâns încercuită.

De asemenea, trebuia să socotim că nu va fi închisă cu aceeaşi stricteţe în timpul zilei, când existau Andrew, Margaret şi cei doi noi membri care să ne supravegheze. Aşadar, acela era momentul când trebuia să evadăm.

Până atunci, trebuia să jucăm conform planului lor. Andrew se folosise de noi, acum ne foloseam noi de el. Asta însemna, totuşi, să-i dăm drumul. Ne-am stors creierii să găsim altă soluţie, dar asta era singura. Ca să evadăm, trebuia să-i convingem că totul era în regulă. Pentru asta, Andrew trebuia să fie exact în postura în care se aşteptau ei să fie.

Nu puteam să-i împărtăşim şi lui complotul nostru, fireşte. Aveam să-l lăsăm în pivniţă până dimineaţa, apoi să-l anunţăm că ajunseserăm la concluzia că singura cale pentru a lua cu asalt Grupul Edison era să urmăm planul lui.

Dimineaţa, când Margaret şi ceilalţi şi-ar fi făcut apariţia, ne-ar fi găsit dornici să pornim la acţiune. Astfel, speram noi, ei aveau să lase garda jos şi abia atunci eu aş fi rugat-o pe Liz să se ducă în cercetare, ca să se

asigure că nu existau pericole pe calea de ieşire.

Dacă schema eşua, aveam să ne croim drum cu forţa. Apoi l-am fi sunat pe domnul Bae.

Era aproape şase dimineaţa când am terminat de făcut planul, asta însemnând că mai aveam cel puţin două ore până la sosirea lui Margaret. Tori lucra mai departe pe computerul lui Andrew. De acum nu ne mai aşteptam să mai găsească nimic prin el, dar îi dăduse o preocupare. Băieţii îl păzeau pe Andrew. Asta le dădea lor o preocupare. Şi eu? Eram pierdută. Speriată, pierdută şi nemulţumită. Şi rănită în sentimentele mele. Oricât încercam să nu mă mai gândesc la Derek, nu mă puteam abţine.

Am găsit un blocnotes şi un creion şi m-am dus în salon pentru a transforma mersul din noaptea aceea prin pădure într-o scenă de film. Nu mai scrisesem niciun rând din ziua în care fusesem internată la Sanatoriul Lyle. În clipa asta, aveam nevoie disperată de această scăpare.

Tocmai schiţam scena, când se deschise uşa. Mi-am ridicat ochii şi l-am văzut pe Derek în prag.

Mi-am păstrat expresia neutră:

— Hmm?

— Am ceva pentru tine. Îmi întinse o cameră video veche, de opt milimetri. Am găsit-o jos. Nu funcţionează, dar cred c-o pot repara.

O cameră video? La ce s-o folosesc? Să înregistrez marea noastră evadare? N-am spus asta, pentru ştiam că nu asta îi era intenţia. Era un dar, un mijloc de a-mi spune: „Ştiu că am dat-o în bară şi îmi pare rău.”

Ochii lui mă implorau să accept camera. S-o iau şi gata. Să-l iert. Să uit ce s-a întâmplat. S-o luăm de la capăt. Şi exact asta îmi doream şi eu să fac – să-i accept darul şi să-i zâmbesc, şi să-i văd licărul din ochi şi-Am luat camera şi am pus-o pe masă.

— E frig aici, zise Derek. Merge caloriferul ăla? Se duse până acolo şi îşi lipi mâna de ţevi. Nu prea. O să-ţi aduc o pătură.

— Nu-mi trebuie…

— Doar o secundă.

Ieşi. Un minut mai târziu, venea înapoi şimi întindea o pătură împăturită. Am aşezat-o în poală. El se uită în jur, apoi traversă camera şi se aşeză pe canapea.

După câteva clipe de tăcere, spuse:

— De ce nu vii aici? E mai comod decât pe fotoliul ăla. E şi mai cald, că e mai aproape de calorifer.

— Mi-e bine aşa.

— Dar e mai greu să vorbesc cu tine dacă stai acolo, peste cameră.

Se trase mult spre capătul canapelei, deşi era deja destul loc pe ea. Îşi ridică un braţ pe spetează. Încercă să zâmbească şi, cu toate că nu-i prea ieşi, inima mea tresăltă niţel.

*Îi pare rău, Chloe. E într-adevăr un băiat simpatic. Nu fi nesuferită. Şi nu strica totul. Doar du-te acolo. Dă-i o şansă şi o să vezi că nici n-ai să ştii când o să uiţi de orice altceva.*

Şi tocmai de aceea am rămas pe fotoliul meu. Nu voiam să uit de orice altceva şi, imediat după aceea, să mă trezesc iar cu el pe acoperişul ăla, punându-şi viaţa în pericol.

— N-ai să reuşeşti să faci asta, am spus eu, în cele din urmă.

— Să fac ce?

Întrebarea sunase destul de nevinovat, dar privirea i se întunecă uşor.

— Îmi pare rău. Asta încerc să-ţi spun, Chloe. Că îmi pare rău.

— Pentru ce?

Îşi ridică ochii, nedumerit.

— Că te-am supărat.

N-am răspuns, ci doar m-am ridicat să plec. N-am ajuns decât până la uşă. În clipa aceea, el era acolo, în spatele meu, cu mâna pe cotul meu. Nu m-am întors să mă uit la el. N-am îndrăznit. Dar m-am oprit şi am ascultat.

— Când m-am înfuriat fiindcă ai plecat, zise el, n-a fost pentru că am considerat că făcuseşi o prostie sau pentru că m-am gândit că n-o să fii precaută.

— Ai fost doar îngrijorat pentru mine.

Răsuflă uşurat că am înţeles.

— Mda.

M-am întors.

— Pentru că tu crezi că eu contez.

Îşi puse degetele sub bărbia mea.

— Categoric cred că tu contezi.

— Însă nu crezi că tu contezi.

Deschise gura. O închise.

— Asta-i toată problema, Derek. Nu vrei să ne laşi pe noi să ne facem griji pentru tine, fiindcă nu crezi că meriţi asta. Însă eu cred că da. Categoric cred că da.

M-am ridicat pe vârfuri, mi-am petrecut braţele pe după gâtul lui şi l-am aplecat spre mine. Când buzele ni s-au întâlnit, acel prim şoc… A fost exact ceea ce nu simţisem cu Simon şi tot ce aş fi vrut să simt.

Mâinile lui îmi cuprinseră talia, trăgându-mă mai aproape…

Paşii lui Simon bocăniră pe hol. Ne-am desprins unul de altul, tresărind.

— Şi mai zice de mine că apar la momentul nepotrivit, bodogăni Derek. Apoi îi strigă: Ce s-a întâmplat?

— Andrew zice că are nevoie la toaletă, spuse Simon, intrând. Eu înclin să spun că e ghinionul lui, dar…

— Bine. Mă ocup eu, zise Derek. Chloe? Vrei să vii…

— Trebuie să vorbesc cu Simon.

Îmi aruncă o privire ciudată, dar numai pentru o secundă, nu ca şi cum ar fi fost gelos, ci poate doar puţin

mâhnit că nu sărisem să mă duc cu el.

— E important, am adăugat eu. Ia-o pe Tori, totuşi. Ea te poate ajuta cu Andrew.

Dădu din cap şi ieşi.

## treizeci şi şapte

Deci aşa, zise Simon. Se pare că tu şi Derek v-aţi împăcat din nou. Ce s-a întâmplat? Ţi-a aruncat privirea.

— Privirea?

— Ştii tu. Aceea care pe el îl face să arate ca un căţel bătut, iar pe tine te face să te simţi o ticăloasă fără suflet pentru că l-ai bătut.

— Ah, aceea. Adică te înduioşează şi pe tine?

Pufni:

— Îl înduioşa până şi pe tata! Cedezi, îi spui că e totul în regulă, iar imediat după aceea te trezeşti cu el că-ţi roade iar papucul.

Am râs.

Simon se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— Problema e că ştim că încearcă să facă lucrurile bine. Şi ce dacă nu se gândeşte destul la el însuşi? Oare am vrea ca el să fi fost mai degrabă un ticălos egocentric? Clătină din cap, apoi spuse: Voiai să vorbim?

— Trebuie să propun ceva, dar… lui Derek n-o să-i placă.

— S-aud.

I-am povestit la ce mă gândisem. Când am terminat, el înjură.

— O idee proastă? am întrebat.

— Nu, o idee bună. Dar ai dreptate, el n-o să accepte niciodată. Şi dacă i-o sugerezi pe departe, o să creadă că e un test şi ori o să se înfurie, ori o s-o accepte doar ca să-ţi facă ţie pe plac, ceea ce n-o să ne ajute cu nimic, pentru că dacă-i vorba doar să ne facă nouă pe plac, n-o să stea acolo.

— Să stea unde? întrebă o voce.

Ne-am ridicat privirile spre uşă când Tori intră.

— Mi s-a părut că îl aud pe Derek strigându-mă, zise ea. Care-i problema?

I-am spus şi ei la ce mă gândisem.

— Ar fi trebuit să facem asta din clipa în care am aflat că îl vânează cu puştile, zise ea. Nu văd ce-ar avea împotrivă. Că nu e ca şi cum i-aţi spune s-o şteargă – ci doar să se ascundă vreo câteva ore, ca să-i facă pe ei să creadă că a plecat. Se aşeză pe canapea. Aveţi votul meu, nu că ar conta la ceva.

— Ba contează, am spus eu. Faci şi tu parte din echipa noastră. E cazul să începem să ne purtăm ca atare.

M-am uitat la Simon.

El ridică din umeri:

— Cred că da.

— Drace, nu m-am simţit niciodată atât de dorită, zise Tori.

— Sper că n-ai să mă înjunghii pe la spate, doar de amuzament, zise el. Şi dacă exact asta ar fi în interesul tău, atunci n-o să mă întorc cu spatele la tine. Pentru orice eventualitate.

— Vasăzică, am evoluat din întruparea răului în nesuferită de rând. Mă pot resemna cu asta. Tori îşi întinse picioarele: Deci cine îi spune lui Derek?

— Nimeni, am zis eu. Asta-i problema. El n-o s-o facă şi chiar numai să i-o sugerezi şi tot…

— Vreţi să mă dau la fund?

Glasul ca un bubuit de tunet îndepărtat ne făcu pe toţi să ne întoarcem privirile spre uşă. Derek intră în cameră.

— Să mă prefac că am plecat? Se întoarse către Simon: Asta vrei?

— Da, zise Simon.

— Chloe?

— Nu-i vorba despre ce *vrem* noi, am zis. Cine este cel

pe care Andrew l-a imobilizat, noaptea trecută? Cine este cel pe care îl urmăreşte toată lumea? Ei vor să te ştie plecat, Derek, şi, pe cinstite, nu cred că vor face vreo mişcare până atunci.

Se uită în ochii mei, cercetându-i, de parcă ar fi căutat ceva anume în ei. Probabil c-a găsit ce căuta, pentru că dădu din cap.

— Bine. Aveţi dreptate. Pentru noi e necesar ca ei să se relaxeze şi n-or s-o facă atâta timp cât mă ştiu prin preajmă.

Nu era întocmai concluzia raţională la care sperasem, dar m-am mulţumit cu ea.

* * *

Am hotărât că ascunzătoarea cea mai bună pentru Derek era mansarda. Avea ferestre pe care Derek putea să sară pe acoperiş cu uşurinţă, aşadar era un loc mai sigur decât pivniţa. Mai murdar, dar mai sigur.

În vreme ce Simon îl ajuta pe Derek să-şi ducă sus nişte mâncare şi pături, eu am ieşit afară şi am chemat-o pe Liz.

— Vreau să ştiu dacă poţi ajunge în mansardă, am spus eu.

— Ţi-am luat-o înainte. Pot să ajung pe acoperiş, în mansardă şi, într-un fel, şi în pivniţă, dar nu prea bine.

I-am povestit de planul nostru în privinţa lui Derek.

— Vrei să-i ţin companie? rânjii ea. Putem să jucăm X şi O în praf. Apoi îmi văzu expresia şi zâmbetul îi pieri. Nu de asta ai nevoie, nu?

— Sunt neliniştită pentru el. Nu se prea pricepe să aibă grijă de el însuşi.

— Şi ar putea să-i fie de folos un bodyguard poltergeist?

Am dat din cap:

— Ai tu grijă de el, pentru mine. Te rog.

— S-a făcut.

După aceea, l-am eliberat pe Andrew. I-am spus că Derek decisese că toată lumea ar fi fost mai în siguranţă dacă el ar fi plecat. Noi încercaserăm să-l oprim, dar el se furişase în pădure, unde probabil voia să se ascundă până când avea să găsească o cale de-a ieşi de pe proprietate.

Nu i-am spus lui Andrew că şi noi plănuiserăm să găsim o cale de a ieşi de pe proprietate. Îi era de ajuns să ştie că noi aveam să-i urmăm planurile.

Margaret îşi făcu apariţia când eram la micul dejun şi am descoperit încă un avantaj al dispariţiei lui Derek – ne dădea o scuză ca să fim neliniştiţi şi tăcuţi.

Când eram pe sfârşite, se auzi soneria de la intrare. Toţi trei am tresărit, Simon scăpând lingura în castron cu un zdroncănit.

— Bănuiesc că Derek n-ar suna la uşă, nu? am zis eu.

— Ba ar putea, replică Simon şi îşi împinse scaunul de la masă. Răspund eu.

Ştiam la ce se gândea – ce spera. Că era tatăl lui. Şansele ca domnul Bae să sune la uşa unei case în care fiii lui ar putea fi captivi păreau destul de slabe, dar m-am dus şi eu la uşă, fie şi ca pretext să scap de prezenţa lui Andrew şi a lui Margaret.

Am ajuns la uşă tocmai când Simon o deschidea larg. În faţa lui era Gwen.

— Salut, copii, zise ea, cu un zâmbet forţat. Întinse o cutie: Fără gogoşi, de data asta – mi-am însuşit lecţia –, dar am adus nişte brioşe delicioase. Dintr-astea poţi mânca, nu?

— Hm, sigur, zise Simon.

Simon făcu un pas înapoi, ca s-o lase să intre, îmi aruncă o privire, ca un foarte clar „Ea ce caută aici?”.

— Andrew a-a-a încercat să te contacteze, i-am spus eu.

— Ştiu. Serviciul. Ştiţi cum e! Râse silit: Ba nu, bănuiesc că nu ştiţi, norocoşi copii. Bucuraţi-vă cât mai

puteţi, pentru că adevărul este că… – se apleacă spre noi şi şopti – … viaţa adulţilor e-o porcărie. Însă acum sunt aici şi gata de acţiune. Mesajul lui Andrew spunea că plecăm la Buffalo, astăzi.

Am încuviinţat din cap.

— Grozav. Atunci, am sosit la timp. Hai înăuntru şi să înfulecăm brioşele astea. Sunt nemaipomenite.

Când i-am făcut loc lui Gwen să intre în bucătărie, am încercat să evaluez reacţia lui Andrew şi-a lui Margaret. Amândoi păreau surprinşi. Pentru Andrew, era o surpriză plăcută. Pentru Margaret, nu prea. Dar nu părea nici supărată, ci doar agasată de fluşturatica fată care venea şi pleca după cum avea ea chef.

S-au mutat din bucătărie în camera de zi. Noi trei ne-am scuzat şi i-am lăsat singuri.

— Minte, zise Tori. Nu-mi pasă cât de aiurită e, nimeni nu ignoră o jumătate de duzină de apeluri urgente, după care-şi face apariţia cu nişte brioşe cu afine.

— A trimis-o Russell să spioneze, zise Simon. Pune la cale ceva.

— Nu contează, am spus eu. Oricare le-ar fi stratagema, o să plecăm curând. Va trebui s-o ţinem sub observaţie numai până atunci. Mă duc s-o trimit pe Liz să caute nişte căi de scăpare.

## treizeci şi opt

Ajunsesem aproape de scări, când mă strigă Simon. — Poţi să-i dai ceva lui Derek? îmi şopti el. Îl am în camera mea.

Am urcat. El îşi scoase rucsacul din ascunzătoare, scoase blocnotesul cu schiţe, împături o foaie în patru şi mi-o întinse.

— Dă-i asta. Şi spune-i că e OK.

— OK?

Simon îşi lăsă ochii în jos şi ridică din umeri.

— O să-nţeleagă el. După o pauză de o clipă, îşi ridică din nou ochii şi se sili să zâmbească. Acum hai să facem ce avem de făcut şi să plecăm de-aici.

Simon mă conduse către scările ce duceau la mansardă şi acoperiş.

— Chloe? Simon? strigă Margaret de la parter.

Simon înjură. Îmi aruncă o privire.

— Poţi să te duci tu? am zis. Eu chiar trebuie s-o trimit pe Liz înainte, altminteri n-o să mai scăpăm niciodată.

El încuviinţă din cap. M-am strecurat în cea mai apropiată cameră şi am închis uşa, în timp ce el îi răspunse:

— Aici sunt!

— Trebuie să vorbesc cu voi doi.

Pantofii cu toc ai lui Margaret ţăcăniră pe scări în sus, acoperiţi de bufniturile lui Simon, care cobora în fugă spre ea. Mi-am lipit urechea de uşă ca să ascult.

— Ai văzut-o pe Chloe? întrebă ea.

— Mmm, nu, zise Simon. Încerca să găsească un colţişor liniştit ca să scrie ceva. V-aţi uitat în veranda închisă, din spatele casei? îi place…

— O să mă uit. Am nevoie să coborâţi până în pivniţă şi s-o ajutaţi pe Tori să care nişte scaune în plus pentru prânz.

— Prânz? Păi de-abia am mâncat micul dejun. Şi avem destule scaune…

— Nu, n-avem. Soseşte şi restul grupului, ca să facem pregătirile finale. Andrew a plecat la aeroport ca să-i aducă încoace, aşa că am nevoie de voi, copii, să m-ajutaţi cu scaunele.

— Se poate descurca Tori…

— Eu te-am rugat pe tine, Simon.

— Bine, zise Simon, ridicând vocea, ca să fie sigur că am auzit. O să aduc scaunele din pivniţă. Totuşi n-aş deranja-o pe Chloe pentru asta. Scaunele alea sunt mai mari decât ea.

Margaret îl trimise să-şi vadă de drum, spunând că va coborî şi ea imediat să supervizeze acţiunea. Adidaşii lui Simon bufniră pe trepte în jos. Apoi Margaret o strigă, pe casa scării, pe Gwen, care-i răspunse de la parter.

— Trebuie să vorbesc cu Chloe, zise Margaret, când Gwen ajunse acolo. Am adus o carte de necromanţie pentru ea. Simon zice că e aici, sus. Tu caut-o în partea aia a holului, iar eu o caut în capătul ăsta.

Simon spusese că eram probabil în veranda închisă… de la parter.

M-am uitat în jos, la clanţa uşii. Avea o încuietoare, cu o cheie de modă veche, pe dinăuntru. Am răsucit-o cât de încet am putut.

Am aruncat o privire în jur. Eram într-unul dintre dormitoarele nefolosite. Nu exista nicio toaletă, dar şifonierul din partea cealaltă a camerei părea destul de mare cât să încap în el. Când am pornit într-acolo, adidaşii mei scârţâiră. M-am gândit că aş putea să mi-i scot, dar podeaua era jegoasă şi, cu norocul meu, aş fi fost în stare să calc într-o piuneză ruginită şi să-mi scape un ţipăt destul de tare cât să dea fuga toată lumea încoace.

Am început să traversez încet camera. Eram pe la jumătatea distanţei către şifonier când o bufnitură m-a oprit în loc. Am înălţat capul.

Derek?

Am ciulit urechea. Linişte. Am mai făcut un pas, încet. Apoi încă unul.

— Chloe?

Era vocea lui Gwen, într-o şoaptă ca de scenă, chiar de dincolo de uşă.

Am încremenit.

— Chloe? Eşti aici, sus? Apoi, ca pentru ea, adăugă: Te rog, fii aici, sus. *Te rog.*

M-am uitat spre şifonier. Era prea departe pentru a ajunge repede şi în linişte până la el.

— Chloe? Ştiu că eşti aici.

Am privit în jur. Lângă mine era o comodă uriaşă, acoperită cu un cearşaf. M-am dus în capătul celălalt al ei şi m-am ghemuit.

*Uşa e încuiată, toanto. Nu poate intra.*

Nu-mi păsa. Dacă eram găsită ascunzându-mă într-o cameră încuiată, amândouă ar fi intrat la bănuieli şi nu ne puteam permite una ca asta. Ar fi trebuit să mă duc cu Simon.

— Te rog, Chloe.

Vocea ei suna de parcă ar fi fost în cameră.

*Imaginaţia îţi joacă feste.*

— De ce m-oi fi întors? şopti Gwen. Ce-o fi fost în capul meu? Apoi, cu voce tare: Aici erai. Slavă Domnului.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. M-am uitat la comodă, dar eram complet adăpostită, cearşaful ajungea până la podea, ascunzându-mi până şi adidaşii.

*E o cacealma. N-are cum să te vadă. Nu-i cu putinţă…*

Gwen păşi în faţa mea, cu părul ei scurt în dezordine în jurul feţei palide, cu machiajul întins şi ochii imenşi.

— Haide, Chloe. Repede!

M-am ridicat.

— E-eu c-căutam…

— Nu contează. Trebuie să-i găseşti pe Simon şi pe Tori. Ştii unde sunt?

— În pivniţă, dar…

— Repede! întinse mâna spre mine, dar se opri scurt şi se dădu înapoi. Trebuie să-i avertizezi.

— Despre ce?

Ea clătină din cap.

— Hai odată!

Îmi făcu semn spre uşă. Am apucat de clanţă şi am apăsat. S-a oprit.

Încuiată. Uşa era încă încuiată.

— Deschide-o, Chloe. Te rog.

Am întins mâna spre Gwen. Ea se dădu îndărăt, dar

nu destul de repede. Degetele mele îi atinseră braţul… şi trecură prin el. Mi-am lipit mâna peste gură.

— Nu ţipa, Chloe. OK? Te rog, te rog, nu ţipa.

Am încuviinţat din cap.

*O, Doamne! E stafie. A murit.*

Nu era cu putinţă. Tocmai o auzisem acum un minut, îi auzisem paşii când venise pe hol să mă caute. Şi atunci fusese ultima oară când îi auzisem.

Mi-am amintit cuvintele lui Margaret: „Simon zice că e aici, sus. Tu caut-o în partea aia a holului, iar eu o caut în capătul ăsta.”

Apoi o bufnitură. Zgomotul unui corp prăbuşindu-se.

Margaret o ucisese pe Gwen? Asta era o nebunie. Imposibil.

*Cum să nu, s-a întâmplat să cadă şi să-şi rupă gâtul când te căuta pe tine.*

Am înghiţit nodul din gât.

— Margaret, am şoptit eu.

— Se pare că hoaşca asta e mult mai ticăloasă decât m-aş fi aşteptat vreodată, murmură Gwen. Nu mi-a plăcut cum se desfăşurau lucrurile. Am… am auzit nişte chestii. Margaret şi Russell. De-aceea am şters-o când a sunat Andrew. N-am vrut să fiu implicată. Dar n-am putut să plec. A trebuit să vin înapoi, m-am gândit să-l avertizez pe Andrew, să-l ajut să facă de pază pentru voi, copii. O idee proastă, evident. Nici n-am avut şansa să ajung la partea cu avertizarea.

M-am răsucit către uşă:

— Derek.

Gwen făcu un pas în faţa mea.

— El e undeva la loc sigur?

Am trecut prin ea.

— Chloe, e undeva la loc sigur? Pentru că, dacă e, atunci va trebui să-l laşi acolo. Trebuie să-i avertizezi pe Simon şi pe Tori. Ai spus că Margaret i-a trimis…

— În pivniţă, după scaune. Pentru ceilalţi membri care

vin în după-amiaza asta.

— Nu mai vine nimeni, Chloe.

Am dat fuga la uşă. Când am descuiat-o, Gwen se strecură prin perete.

— Ai grijă, i-am şoptit eu. Margaret…

— Mă poate vedea. Ştiu.

Gwen veni înapoi şimi făcu semn să ies repede, să mă duc în încăperea alăturată şi să aştept din nou. Am continuat astfel – eu trecând dintr-o cameră într-alta, îndreptându-mă către scările din partea din spate, în vreme ce Gwen mergea înainte, cercetând dacă aveam cale liberă.

Am făcut cum mi-a spus ea, dar în mine panica făcea ravagii. Tot ce puteam gândi era: *Gwen e moartă, iar acum, când Simon şi Tori sunt în pivniţă şi Derek e la mansardă, oare eu fac alegerea corectă, şi o să ajung la timp, şi, o, Doamne, ce se petrece?*

Aproape ajunsesem la scările de serviciu, când Gwen îmi făcu semn să mă ascund. M-am vârât iute sub un pat, acoperindu-mi gura să nu-mi intre praf pe nas.

Tocurile lui Margaret ţăcăniră pe hol. Păreau să se îndepărteze.

*Te rog. Te rog, te rog… Da!*

Margaret coborî scările principale, strigând un nume – Russell. Russell era aici?

O, Doamne, trebuia să-l previn pe Derek. Trebuia să urc până la mansardă…

*Şi dacă el află că Simon e în pericol, o să se năpustească acolo, jos, şi-o să fie ucis. E mai bine să rămână deoparte, unde e acum, crezând că totul e în regulă.*

Am închis ochii şi am respirat de vreo câteva ori, până când bătăile inimii s-au mai potolit, cât de cât. Gwen verifică pe-afară, să se asigure că drumul e liber, apoi m-am grăbit către scara de serviciu.

Cu Gwen făcând de pază, am reuşit să ajung la baza

scării. De acolo, puteam vedea uşa de la pivniţă, larg deschisă. Am ciulit urechea după Simon şi Tori – de data asta mi-ar fi plăcut să-i aud ciorovăindu-se –, în schimb am auzit vocile înăbuşite ale lui Margaret şi Russell venind din spatele unei uşi închise… o uşă aflată între locul în care mă găseam şi pivniţă.

Gwen mă conduse înainte, cu grijă, pas cu pas. Ascultam încordată după vreo pauză în conversaţia lor, însă ei au continuat să vorbească.

Mai aveam trei paşi până la pivniţă, când pantofii cu toc ai lui Margaret ţăcăniră pe podeaua de lemn.

M-am uitat spre pivniţă, dar mi se păru prea departe. M-am răsucit în loc şi am dat să deschid cea mai apropiată uşă.

— Nu! şopti Gwen.

M-am întors. Ea-mi făcea disperată semne să mă îndepărtez. Apoi, în toiul gesticulaţiei, dispăru. Am încremenit, o secundă – destul însă cât s-o aud pe Margaret apăsând pe clanţă – şi-apoi m-am răsucit ca să găsesc o ascunzătoare. M-am oprit scurt. Andrew stătea în partea cealaltă a unei măsuţe de cafea.

Se uita la mine, încruntat.

— Chloe? zise el, rostindu-mi numele încet, cu grijă, de parcă n-ar fi fost tocmai sigur.

— Stai, zise Margaret, în timp ce uşa scârţâi, deschizându-se. Mi s-a părut că aud pe cineva.

Ochii lui Andrew se deschiseră larg. Îmi făcu semn să mă apropii, arătându-mi să mă ascund în spatele mesei – era lungă şi solidă, aşa că n-aveam să fiu văzută. Am şovăit doar o fracţiune de secundă, apoi m-am repezit într-acolo. Talpa mi-a alunecat pe ceva şi am încercat să-mi menţin echilibrul, dar mi-a alunecat şi celălalt picior pe podeaua lucioasă şi m-am prăbuşit peste măsuţa de cafea, lovind cu mâinile tăblia şi cu genunchii muchia.

— Am găsit-o pe Chloe, zise Margaret din dreptul uşii deschise, cu o voce perfect netulburată.

Când mi-am ridicat ochii, l-am văzut pe Russell venind spre mine, cu o seringă în mână. M-am dat înapoi, adăpostindu-mă în partea cealaltă a mesei.

— Andrew? am zis, uitându-mă în sus. Ajută…

Andrew nu mai era acolo.

Un ac mi se înfipse în pulpă. L-am lovit cu piciorul pe Russell şi l-am auzit grohăind când l-am nimerit. Camera s-a clătinat. Am clipit des, luptându-mă să rămân conştientă. Am încercat să mă ridic, să mă dau jos de pe masă, dar braţele mi-au cedat şi m-am răsturnat de partea cealaltă a mesei.

Am căzut peste ceva moale şi apoi m-am rostogolit dincolo de el, aterizând într-o baltă călduţă. M-am chinuit să-mi fixez imaginea şi mi-am ridicat palmele. Sânge. Zăceam într-o baltă de sânge.

Am încercat iar să mă ridic, dar muşchii au refuzat să mă asculte şi am rămas lată la podea. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost faţa lui Andrew, la câţiva centimetri, iar ochii lui sticloşi se holbau fără viaţă într-ai mei.

## treizeci şi nouă

Pe obraz îmi vibra un metal rece. O maşină trecu mugind.

— Cum e nivelul de zahăr în sângele lui?

O voce îndepărtată de femeie. Margaret.

— Scăzut.

O voce de bărbat, mai apropiată. Russell.

— Foarte scăzut. Pot să-i fac o injecţie cu glucoză, dar chiar ar trebui să…

— Fă-i-o.

— Derek…

Glasul lui Simon acum, numele ieşindu-i din gură ca un geamăt.

Pleoapele mi s-au zbătut şi s-au deschis. Zăceam pe

podeaua unei dube. Simon se afla la câţiva centimetri de mine, încă adormit, cu faţa schimonosită de parcă avea dureri.

— Şi dă-i mai mult sedativ, strigă Margaret în spate, de pe scaunul şoferului. Nu vreau să se trezească vreunul dintre ei.

— El chiar n-ar trebui să primească prea mult…

— Fă-o!

Mi-am închis ochii, uitându-mă printre gene, ca să nu-şi dea seama că m-am trezit. Am încercat să privesc în jur fără să-mi mişc capul, dar tot ce-am putut vedea era Simon şi, mai sus de capul lui, adidasul lui Tori.

*Derek. Unde e…?*

Pleoapele mi se închiseră din nou.

Duba se oprise. Aerul rece năvăli peste mine, aducând cu el fum de eşapament. Motorul hârâi puţin, apoi amuţi. Un alt huruit, ca o uşă de garaj care se închidea. Vântul pieri şi totul se cufundă în întuneric. Apoi se aprinse o lumină.

Simon vomă lângă mine. Izul de vomă umplu duba. M-am chinuit să deschid ochii şi l-am văzut, stând în capul oaselor, sprijinit de Russell, care-i ţinea o pungă de plastic.

— Simon.

Vocea mea se auzi înfundată. El se întoarse. Îşi încrucişă privirea cu a mea, făcând eforturi să şi-o fixeze. Buzele i se deschiseră şi spuse, răguşit:

— Eşti OK…

După care icni şi se încovoie din nou peste punga în care voma.

— Ce i-ai dat? se răsti o voce de bărbat. Cunoşteam vocea aceea. Degete reci se înfăşurară pe braţul meu gol. Mi-am ridicat ochii. Faţa lui dr. Davidoff stătea aplecată peste mine.

— E în regulă, Chloe, îmi zâmbi el. Eşti acasă.

* * *

Un gardian mă purta pe culoare într-un scaun cu rotile. Aveam mâinile şi picioarele legate. Tori era dusă lângă mine, legată la fel, împinsă de un alt gardian.

— Este o măsură temporară, mă asigurase dr. Davidoff când gardianul mă legase de scaun. Nu vrem să te sedăm din nou, aşa că asta e singura noastră alternativă până ce vei avea timp să te readaptezi.

Dr. Davidoff mergea între cei doi gardieni. În spatele lor, veneau Margaret şi Russell, vorbind cu mama lui Tori, care nu-i adresase niciun cuvânt fiicei sale de când sosiserăm.

— Am hotărât că ăsta e cel mai bun loc pentru ei, spunea Margaret. Au nevoie de un nivel de control şi de supraveghere pe care noi nu suntem în stare să le asigurăm.

— Compasiunea şi consideraţia ta sunt copleşitoare, zise Diane Enright. Şi unde vrei să-ţi depunem iarăşi onorariul pentru că i-ai găsit?

Am putut simţi răceala din tonul lui Margaret când îi răspunse:

— Aveţi numărul de cont.

— Nu plecăm până nu avem confirmarea intrării banilor în cont, interveni Russell. Şi dacă vă trece cumva prin cap să nu ne plătiţi…

— Sunt convinsă că v-aţi luat măsuri de precauţie împotriva unei asemenea posibilităţi, zise doamna Enright sec. O scrisoare, care să fie deschisă în eventualitatea în care voi aţi dispărea subit, dându-ne pe toţi în vileag?

— Nu, zise Margaret. Doar cineva care aşteaptă să-l sunăm. Un coleg care deţine o linie directă spre Cabalii; Nast şi toate detaliile despre unitatea voastră. Sunt sigură că domnul St. Cloud n-ar vrea asta.

Dr. Davidoff doar chicoti.

— Să ameninţi un Cabal cu un Cabal? Deşteaptă

treabă. Dar nu va fi necesar.

Buna dispoziţie îi pieri brusc din glas şi adăugă:

— Oricare ar fi interesul domnului St. Cloud pentru organizaţia noastră, noi rămânem o unitate independentă, ceea ce înseamnă că nu vom lucra sub auspiciile clanului său Cabal. Aţi făcut o înţelegere cu noi – o sumă consistentă în schimbul predării subiecţilor noştri şi dezmembrării micului vostru grup de rebeli. V-aţi câştigat răsplata asta şi o s-o primiţi fără trădare sau ameninţare cu violenţa. Se uită scurt înapoi, spre ei: Cu toate acestea, ţinând cont că, în cele din urmă, din banii domnului St. Cloud sunteţi plătiţi, v-aş sugera ca, atunci când părăsiţi siguranţa zidurilor noastre, să vă duceţi cât mai departe puteţi şi cât mai repede puteţi.

În timp ce mama lui Tori îi conducea pe Margaret şi pe Russell în altă parte, l-am întrebat pe dr. Davidoff despre Simon. Nu-mi plăcea deloc că trebuia să-i dau satisfacţia de a auzi tremurul din vocea mea, dar trebuia să ştiu.

— La el te duc acum să-l vezi, Chloe, zise el pe acel ton îngăduitor şi prefăcut vesel pe care i-l cunoşteam prea bine.

*Uite ce buni suntem noi cu voi,* spunea acest ton. *Şi uite cum ne trataţi voi. Noi nu vrem decât să vă ajutăm.*

Mi-am înfipt degetele în braţele scaunului meu cu rotile.

Dr. Davidoff o luă înainte şi deschise o uşă. Am urcat pe o rampă şi ne-am trezit într-o cameră de observaţie cu vedere într-o sală de operaţii. M-am uitat în jos, la masa de operaţii de metal strălucitor şi la tăvile cu instrumente metalice sclipitoare şi am strâns şi mai tare de braţele scaunului.

În camera aceea era o femeie, aproape ieşită din cadrul ferestrei camerei de observaţie, încât nu-i puteam vedea decât braţul subţire într-o salopetă de laborator.

Uşa sălii de operaţie se deschise şi intră o femeie cu

părul cărunt. Era Sue, asistenta pe care o cunoscusem ultima oară când mă aflasem aici. Ea împingea o targă, pe care zăcea Simon, imobilizat cu curele.

— Nu! m-am smucit în legăturile mele.

Dr. Davidoff chicoti.

— Nici nu vreau să ştiu ce crezi tu că avem de gând să facem, Chloe. L-am adus pe Simon în sală ca să-l punem la un perfuzor. Fiind diabetic, se deshidratează foarte uşor dacă vomită. Nu vrem să riscăm nimic, nu atâta vreme cât sedativul îi răscoleşte încă stomacul.

N-am spus nimic, doar m-am uitat speriată la Simon, cu inima bubuindu-mi în piept.

— E o măsură de precauţie, Chloe. Iar tu te uiţi acum la sala noastră de intervenţii medicale. Da, este echipată pentru operaţii, dar asta numai pentru că este o sală multifuncţională. Se aplecă şi şopti: Dacă te uiţi mai bine, pariez că o să vezi praf pe instrumentele alea.

Îmi făcu şmechereşte cu ochiul, unchiul simpatic care o binedispune pe fata mică şi prostuţă, iar mie-mi venea să... nu ştiu ce-mi venea să fac, dar ceva din expresia mea îl făcu să tresară şi, pentru doar o secundă, unchiul simpatic dispăru. Eu nu mai eram Chloe cea docilă pe care şi-o amintea el. Ar fi fost mai lipsit de riscuri dacă aş fi rămas aceea de atunci, dar nu mă mai puteam preface.

Se îndreptă şi îşi drese glasul:

— Acum, dacă te uiţi din nou în sală, acolo, Chloe, cred că o să mai vezi o persoană pe care o s-o recunoşti.

M-am întors către Simon, încă zăcând pe targă, alb ca cearşaful cu care era acoperit. Asculta ce îi spunea femeia în salopetă de laborator, pe care însă n-o puteam vedea decâc din spate. Era zveltă, de înălţime sub medie, cu păr blond. Şi părul acela, modul în care şi-l dădu pe spate dintr-o mişcare a capului când se aplecă peste Simon, mă făcu să-mi ţin respiraţia.

Dr. Davidoff ciocăni în geam. Doctoriţa îşi ridică ochii.

Era mătuşa Lauren.

Îşi puse mâna streaşină la ochi, de parcă nu putea vedea pe nimeni prin sticla fumurie. Apoi se întoarse iarăşi la Simon, vorbindu-i, iar el dădu din cap.

— Mătuşa ta a făcut o greşeală, zise dr. Davidoff. Tu ai fost atât de supărată când te-am adus aici, încât ea a intrat în panică. A fost sub un mare stres şi a luat nişte hotărâri proaste. Acum îşi dă seama că a greşit. Noi am înţeles-o şi am iertat-o. Este din nou un membru binevenit al echipei noastre. După cum vezi, s-a întors la muncă, este fericită şi sănătoasă, şi nu înlănţuită în vreo temniţă sau lovită de mai ştiu eu ce soartă oribilă ţi-ai imaginat tu. Se uită în jos la mine şi adăugă: Nu suntem monştri, Chloe.

Şi unde e Rachelle?

Vocea lui Tori mă făcu să tresar puternic. Scaunul ei era lângă al meu, dar uitasem că se afla şi ea de faţă.

— Ea e următoarea pe lista vizitelor din turul reîntâlnirii prietenilor fericiţi, presupun, adăugă Tori.

Când dr. Davidoff nu-i răspunse nimic, surâsul batjocoritor dispăru de pe faţa lui Tori.

— U-unde-i Rae? am întrebat eu. E-e aici, nu?

— A fost transferată, zise el.

— T-transferată?

El se sili să pună o notă jovială în glasul său:

— Da. Laboratorul acesta nu e nicidecum locul potrivit în care să stea o fată de şaisprezece ani. Era doar o găzduire temporară, ceea ce v-am explicat şi vouă, dacă aţi fi rămas aici destul cât să avem posibilitatea asta. Rachelle a fost mutată la… Chicoti. Ei, n-am să-i spun un azil, pentru că, vă asigur, nu seamănă nici pe departe cu Sanatoriul Lyle. E mai curând o şcoală cu internat. O foarte specială şcoală cu internat, doar pentru supranaturali.

— Dă-mi voie să ghicesc, zise Tori. Nu se poate ajunge acolo decât printr-o pregătire magică. Hei, cât de

bătute-n cap ne crezi?

— Noi nu vă credem deloc bătute în cap. Credem că sunteţi speciale. Există oameni, aşa cum aţi descoperit şi voi, care sunt de părere că special înseamnă periculos, şi tocmai de aceea am înfiinţat o şcoală pentru educaţia şi protecţia voastră.

— Şcoala lui Xavier pentru tinerii supradotaţi[3], am zis eu.

El îmi zâmbi, scăpând cu desăvârşire iritarea din glasul meu.

— Exact, Chloe.

Tori se răsuci ca să se uite la el:

— Şi dacă suntem toţi foarte, foarte cuminţi, o să ajungem şi noi acolo şi să trăim alături de Rae, şi de Liz, şi de Brady. E şi Amber pe-acolo, apropo?

— Adevărul este că…

— *Mincinosule!*

Veninul din glasul lui Tori îl făcu să tresară. Scaunele goale zdroncăniră şi gardienii îşi îndreptară atenţia spre ele şi mâinile spre pistoale. Eu abia de-am observat asta. Singurul lucru pe care-l aveam în minte era: *Rae. Nu, te rog, nu Rae.*

— Liz e moartă, zise Tori. Ne-am întâlnit cu stafia ei – am văzut-o aruncând obiecte, folosindu-şi puterile. Până şi mama a văzut-o. Ştia că era Liz. Sau n-a pomenit despre asta?

Dr. Davidoff îşi desprinse pagerul de la brâu şi apăsă pe un buton, fără îndoială chemând-o pe mama lui Tori, în vreme ce se folosi de răgaz ca să-şi găsească expresia potrivită – regret şi tristeţe.

— Nu mi-am dat seama că voi ştiaţi adevărul despre Liz, zise el, cu precauţie. Da, recunosc. A fost un accident

---

[3] Şcoala înfiinţată de profesorul Charles Xavier, personaj fictiv de film şi benzi desenate, conducătorul şi creatorul mutanţilor Xmen, pe care îi învaţă cum să-şi ţină sub control puterea.

în noaptea în care am adus-o de la Sanatoriul Lyle. Nu v-am spus nici unuia dintre voi, pentru că eraţi cu toţii într-o stare foarte fragilă…

— Arăt eu fragilă? zise Tori.

— Da, Victoria. Arăţi mânioasă, şi dezorientată, şi foarte vulnerabilă, şi asta este întru totul de înţeles dacă eşti convinsă că noi ţi-am ucis prietena. Dar n-am ucis-o noi.

— Dar pe Brady? am întrebat eu.

— Chloe a văzut şi stafia lui, zise Tori. Aici. În laborator. A spus că a fost adus aici ca să discute cu dumneata, a văzut-o pe mătuşa ei, Lauren, *şi apoi puff! Game over.*

Privirea lui trecea repede de la mine la Tori, calculând şansele ca Tori să aibă cumva şi dovada despre moartea lui Brady.

— Chloe încă suferă de efecte întârziate de la sedativele sale, zise el. A mai suportat, în plus, şi un tratament medicamentos care s-o ajute să nu mai vadă stafii. Una dintre aceste cauze se poate să-i fi provocat halucinaţii.

— Cum ar putea avea halucinaţii despre un băiat pe care nu l-a cunoscut niciodată? Vrei să ţi-l descrie, pentru că mie mi s-a părut că seamănă teribil de tare cu Brady.

— Sunt sigură că a văzut o fotografie de-a lui, indiferent dacă îşi mai aduce aminte sau nu. Brady a fost apropiat de Rachelle. Ea probabil i l-a descris lui Chloe…

— Ai o explicaţie pentru orice, nu-i aşa? zise Tori. Bine. Brady, Rae şi Amber trăiesc încă fericiţi în şcoala voastră internat pentru superspeciali. Vreţi să ne calmăm? Chemaţi-l pe unul dintre ei la telefon. Sau, mai bine, organizaţi o videoconferinţă. Nu-mi spuneţi că nu puteţi face asta, pentru că ştiu că mama are echipamentul necesar.

— Da, avem, şi o să vă lăsăm să vorbiţi cu ei, de îndată ce…

— Acum! răcni Tori.

Scânteile sfârâiră în vârful degetelor ei. Scaunele goale se clătinară. Unul se prăbuşi cu zgomot pe spate. Gardianul ei îşi scoase pistolul.

— Vreau să-i văd acum! Pe Rae, pe Brady şi pe Amber…

— Poţi să *vrei* tot ce ai poftă, domnişoară Victoria, spuse mama lui Tori, intrând pe uşa deschisă. Dar dorinţele tale nu mai contează. Ţi-ai pierdut acest drept când ai fugit.

— Deci încă mă mai recunoşti, mamă? Uau. Am crezut că poate m-am schimbat atât de mult că ai uitat cine eram.

— O, te recunosc, Victoria. Eşti aceeaşi prinţesă răsfăţată care a fugit de responsabilităţile ei săptămâna trecută.

— Responsabilităţi?

Tori îşi încleştă pumnii, iar legăturile ei plesniră brusc. Gardianul meu se repezi înainte, dar dr. Davidoff îi făcu semn să se dea înapoi, iar tovarăşului acestuia să-şi vâre pistolul la loc în teacă.

Tori se ridică în picioare. Părul i se zbârli, pocnind şi scoţând scântei.

— Sedaţi-o, se răsti doamna Enright. Dacă nu se poate purta cum trebuie…

— Nu, Diane, zise dr. Davidoff. Trebuie să învăţăm cum să ne descurcăm cu izbucnirile de mânie ale Victoriei fără să recurgem la medicamente. Acuma, Tori, eu înţeleg că eşti supărată…

— Înţelegi? se răsuci ea. Chiar înţelegi? M-aţi închis în Sanatoriul Lyle şi mi-aţi spus că eram bolnavă mintal. Mi-aţi îndesat pastile pe gât. Mi-aţi ucis prietena. Voi m-aţi transformat în monstrul modificat genetic ce sunt acum şi, cu toate acestea, voi îmi spuneţi că e vina mea!

Îşi plesni pumnii de coapse. Fulgere micuţe săriră din ei, făcându-l pe gardianul din spatele ei să iasă un pas în

faţă.

— Asta te face nervos? zise ea. Încă-i nimic.

Îşi ridică mâinile. O sferă de energie începu să se rotească între ele, la început cu puţin mai mare decât un bob de mazăre, apoi crescând şi crescând…

— Destul, Victoria, zise dr. Davidoff. Ştim că eşti foarte puternică…

— Habar n-aveţi voi cât de puternică sunt, răspunse ea, aruncând sfera de energie în aer, unde continuă să se rotească, azvârlind scântei. Dar vă pot arăta.

În spatele lui Tori, mama ei se dădu înapoi, cât să iasă din vederea tuturor, în timp ce ei se holbau la Tori. Buzele doamnei Enright se mişcară, rostind o vrajă. Când am deschis gura s-o previn pe Tori, un fulger ţâşni din vârful degetelor mamei sale, şuierând pe lângă Tori şi izbindu-l drept în piept pe gardianul care ieşise în faţă.

Gardianul căzu. Dr. Davidoff, doamna Enright şi celălalt gardian se repeziră la el.

— Nu respiră, zise gardianul şi se uită la dr. Davidoff, cu ochi speriaţi. Nu respiră.

— O, Doamne! Doamna Enright se întoarse încet către Tori. Ce-ai făcut?

Tori tresări, speriată:

— Eu n-am…

— Cheam-o pe dr. Fellows! se răsti dr. Davidoff la celălalt gardian. Repede!

— N-am făcut eu asta, zise Tori. N-am făcut-o.

— A fost un accident, murmură mama ei.

— Nu, n-am făcut-o eu. Jur pe ce-am mai sfânt…

— Are dreptate.

Toată lumea îşi ridică brusc capul la sunetul vocii mele. M-am răsucit ca s-o privesc pe doamna Enright.

— Nu Tori a aruncat vraja asta. Ci dumneata. Te-am văzut când ai aruncat-o…

O izbitură subită în pieptul meu, ca o palmă invizibilă dată cu atâta forţă încât scaunul meu cu rotile se duse

vâjâind în spate. Sângele îmi ţâşni din nas.

— Tori! zise doamna Enright. Încetează!

— Nu eu…

Tori îngheţă, prinsă într-o vrajă de legare.

Doamna Enright se întoarse către dr. Davidoff.

— Acum vezi ce voiam să spun? Este complet scăpată de sub control. Se descătuşează şi asupra duşmanilor, şi asupra prietenilor, fără deosebire, şi nici măcar nu-şi dă seama c-o face.

— Imobilizaţi-o, zise el. Eu o duc pe Chloe în camera ei.

## patruzeci

Şi aşa, după o săptămână de fugă, am sfârşit exact acolo de unde începusem. În aceeaşi celulă. Întinsă pe acelaşi pat. Singură.

Dr. Davidoff mă scosese din cameră mai înainte ca mătuşa Lauren să vină pentru gardian. M-am gândit că poate ar vrea s-o trimită să-mi controleze puţin nasul însângerat, însă el doar mi-a adus un prosop ud şi o bluză curată din vestiarul meu de la Sanatoriul Lyle, spunându-mi că voi putea s-o văd pe mătuşa mea de îndată ce mă voi calma şi voi fi gata să ascult. Cum se văzuse în cazul recompenselor trecute, să petrec un timp valoros cu mătuşa mea care să se dovedească trădătoare – din nou – nu era chiar stimulentul la care se gândea el.

În ultima săptămână, visasem la ziua în care aveam să mă întorc aici şi să le salvez pe mătuşa Lauren şi pe Rae. Acum mă aflam aici şi nu era nimeni de salvat. Mătuşa Lauren se întorsese la matcă. Rae murise.

Am strâns tare pleoapele, dar lacrimile mi s-au rostogolit oricum pe obraji.

Ar fi trebuit să insist s-o conving pe Rae să vină cu mine. Ar fi trebuit să mă întorc după ea mai repede.

Rae murise. Iar Tori era următoarea pe listă. Mama ei îi înscenase uciderea gardianului ca să scape de ea. Nu puteam înţelege sursa acestei răutăţi, dar înţelegeam scopul. Diane Enright voia ca fiica ei să moară. Ar fi devenit o responsabilitate prea mare, o ameninţare.

Tori avea să moară şi nici eu n-aveam să fiu prea departe de ea. Şi ce-avea să se întâmple cu Simon? Şi cu Derek? Mi-am şters lacrimile şi m-am ridicat în capul oaselor. Aveam o alternativă: fie să evadez, fie să-mi accept soarta. N-o acceptam. Nici acum, nici altcândva.

Am făcut inventarul în jurul meu şi m-am gândit ce aş fi putut folosi. În ceea ce priveşte camera, nu se schimbase nimic. În ceea ce mă privea pe mine, tot ce aveam erau hainele de pe mine – noua bluză şi noii jeanşi, încă pătaţi de sângele lui Andrew. Am încercat să nu mă gândesc la asta.

Mi-am pipăit buzunarele, sperând să mai am nedespărţitul meu cuţit. Nu-l mai aveam.

Un buzunar foşni, totuşi. Hârtie. Am scos-o şi am despăturit-o. Când mi-am amintit că era desenul pe care Simon îl făcuse pentru Derek, am dat să-l împăturesc la loc, dar deja văzusem ce desenase – o schiţă de-a mea, ghemuită lângă un lup negru, cu un braţ în jurul gâtului său, şi mi-am amintit că Simon spusese: „Dă-i asta. Şi spune-i că e în regulă.”

Mi-au dat lacrimile. Am împăturit cu mâini tremurătoare mesajul şi l-am vârât înapoi în buzunar. Apoi mi-am adunat puterile şi am scuturat energic din cap. Încă mai aveam un mare as în mânecă. Mi-am ridicat picioarele în pat, am închis ochii şi am invocat semidemonul.

Nici n-am terminat bine de invocat când aerul ei cald m-a gâdilat în creştet.

— Ei bine, şopti vocea ei ca un clinchet subţirel, asta-mi pare foarte cunoscut.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Ei, ce noutate! Şi chiar binevenită, aş putea adăuga. Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să mă eliberezi. Apoi vom dezlănţui iadul asupra tuturor celor care ne-au greşit.

— O să te eliberez *după* ce mă ajuţi. Şi o să sărim peste partea cu dezlănţuitul iadului.

— O, dar e aşa de distractiv. Toate blestemele acelea şi râurile de lavă. Demoni fâlfâind din aripile lor zdrenţuite şi aţâţând flăcările.

O pauză, apoi un suspin prelung.

— Sarcasmul n-are efect asupra celor tineri şi creduli, nu-i aşa? Vreau să spun, la figurat. Prăpăd de răzbunare, dacă vrei. Zdrobirea duşmanilor comuni.

— Fără zdrobire.

— Ai de gând să-mi strici toată distracţia, nu-i aşa? Bine. Eliberează-mă şi…

— *După* ce mă ajuţi.

— Amănunte, amănunte. Presupun că vrei să evadezi din nou. Nu prea înţeleg de ce, având în vedere că pari mai curând îndrăgostită de locul ăsta. Te tot întorci.

M-am uitat mânioasă în direcţia ei.

— Da, vreau să mă ajuţi să evadez, dar va trebui să-i eliberezi deopotrivă pe Simon şi pe Tori şi, dacă Derek e aici, intră şi el la socoteală.

— Presupunând că te referi la băiatul-lup, el n-a mai trecut pragul pe aici de când a părăsit laboratorul, cu mulţi ani în urmă. Dar dacă îl vor aduce şi pe el, o să-l includ în plan. Îmi respect cuvântul întocmai în înţelegerile mele cu muritorii.

Văzusem destule filme de groază despre pactul-cu-demonul-care-iese-prost ca să ştiu că aveam nevoie de o înţelegere temeinic întărită. Problema era că nu ştiam exact ce trebuia să facă ea pentru mine. Să mă scoată de aici. Dar cum?

Deloc surprinzător, ea avusese o idee. De asemenea, tot deloc surprinzător, mie nu-mi plăcuse.

— Mai e vreo altă cale?

— Întotdeauna mai e o altă cale. Personal, aş prefera-o pe vrăjitoarea aceea, Diane Enright. Chiar ador vrăjitoarele, după cum cred c-am mai spus. E drept că e vie încă, dar ăsta-i un obstacol uşor de depăşit. Spune-i gardianului că vrei să vorbeşti cu ea şi eu o să te călăuzesc mai departe. Să-i rupi gâtul e cea mai simplă metodă, însă tu eşti cam mărunţică pentru asta, aşa că…

— Nu.

— Atunci ne întoarcem la propunerea mea de la început, nu?

Un minut mai târziu, îngenuncheam pe covor, făcând ceva la care jurasem să nici nu mă gândesc vreodată. Să întorc un spirit de om în trupul lui neînsufleţit, în clipa de faţă, totuşi, era singura cale pe care o vedeam să mă apăr de a deveni eu însămi un trup neînsufleţit.

M-am fixat mintea pe chipul lui, aşa cum mi-l aminteam, poruncindu-i să se întoarcă.

— Încă puţin, murmură semidemonul. Da, asta e. Acum cheamă-l la tine.

L-am chemat. Şi m-am pregătit să aud ţipetele.

— Sunt cu toţii în sala de şedinţe, zise semidemonul, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Tu adu-l repede încoace.

Un minut mai târziu, încuietoarea cu cartelă scoase un clinchet. Uşa se deschise de perete. Iar în prag apăru gardianul pe care-l omorâse doamna Enright.

Mai devreme, fusese doar „gardianul”. Nu-i ştiam numele. Nu mă interesase. A trebuit să fac eforturi să-mi amintesc cum arăta la faţă ca să-l pot invoca. Fusese doar un subordonat anonim la dispoziţia Grupului Edison. Iar acum, când am vrut cu disperare să-l depersonalizez din nou, am văzut în schimb un bărbat. Tânăr. Cu păr şaten, scurt. Pistruiat Cu urme de acnee pe obraji. Oare era cu mult mai în vârstă decât mine? Am înghiţit un nod din gât şi am făcut greşeala să mă uit în ochii lui. Ochi căprui, întunecaţi de furie şi ură. Mi-am lăsat repede

ochii în jos.

Încă mai avea cardul de acces în mână, ridicat, şi mi-am fixat privirea asupra cardului. Altă greşeală. O verighetă a sclipit pe degetul lui.

O, Doamne, avea o soţie. Copii? Un nou-născut, poate. Unul care n-avea să-şi vadă niciodată…

Am închis strâns ochii.

*N-ai avut nicio vină pentru moartea lui.*

Dar făcusem ceva care părea la fel de rău. Îl adusesem înapoi la viaţă. Iar când îl privisem în faţă, văzusem zugrăvit pe ea cât de groaznic era – ura, furia, dezgustul.

— Închide uşa, şopti semidemonul.

Am închis-o.

Gardianul mă urmări, cu ochii mijiţi, ţinând cardul încă ridicat, de parcă i-ar fi plăcut să mi-l îndese pe gât. Să mă privească sufocându-mă cu el.

Când vorbi, cuvintele lui sunară deformat:

— Indiferent ce-ai vrea să fac, n-am să fac.

Femeia semidemon chicoti.

— Atunci nu ştii prea multe despre necromante şi în particular despre aceasta de aici, zise ea, deşi el n-o putea auzi.

— Nu vreau nimic, am zis eu. Îmi cer iertare…

— Iertare?

Scuipă cuvântul şi făcu un pas către mine. Haina i se deschise, lăsând să se vadă o arsură carbonizată în pieptul lui. Mirosul de carne arsă ajunse până la mine. Mi se sui stomacul în gât şi mi-am simţit gura umplându-se de fiere. El mai făcu un pas spre mine.

— Stai, am zis eu, cu vocea tremurătoare.

Se opri şi rămase acolo, săgetându-mă cu ochii aceia pătrunzători.

— Ţi-aş putea sugera să-i iei pistolul, zise semidemonul. Pentru siguranţă.

M-am uitat în jos. Degetele lui se sprijineau pe patul

pistolului.

— Nu mişca, am zis eu.

I-am scos arma.

— O să te foloseşti de mine ca să evadezi, nu-i aşa? N-ai să evadezi. Aici e locul tău. Aveau dreptate ei. Sunteţi nişte monştri. Nădăjduiesc să vă stârpească pe toţi. Rânjii dispreţuitor spre mine: Nu, de fapt, nădăjduiesc ca pe tine să nu te omoare, ci să te închidă şi să facă experimente pe tine. Să te înţepe, să te împungă şi să te testeze până ce-o să-ţi doreşti să fi fost moartă.

Cu o săptămână în urmă, m-aş fi cutremurat la aceste cuvinte. Astăzi, însă, n-aveam să mă pierd cu firea la astfel de ameninţări şi ocări şi n-aveam să mă sfiesc să continui ceea ce aveam de făcut.

I-am spus să stea jos. S-a aşezat. N-avea de ales. Apoi i-am eliberat sufletul, imaginându-mi nu o eliberare, ci un schimb. Cu ochii închişi, stăteam cu picioarele încrucişate, cu medalionul pe podea, la câţiva centimetri de mâna mea. Voiam mult să-mi reuşească. Te rog să-mi reuşească. Numai…

— Ei, aşa-i mai bine, zise gardianul, mormăitul lui fiind înlocuit de un straniu ritm vioi şi muzical. Îşi drese glasul. Nu, aşa e mai bine, zise el, cu vocea lui dintotdeauna.

Am înşfăcat înapoi medalionul. Gardianul scoase un hohot de râs feciorelnic. Ochii lui luminau portocaliu. Clipi şi îşi roti umerii, apoi îşi drese iar glasul şi râsul i se îngroşă. Ochii îi deveniră negri, apoi căprui.

— Am trecut testul? întrebă semidemonul dinăuntrul gardianului.

Am ridicat pistolul de pe podea.

Semidemonul râse:

— Chiar crezi că te-aş împuşca şi m-aş osândi veşnic să rămân închisă în nişte rămăşiţe pământeşti putrezinde? Sunt tot atâta sclava ta cât şi muritorul ăsta, şi făgăduiesc că o să-ţi dau ascultare cu mult mai puţine văicăreli necuviincioase.

M-am ridicat, cu pistolul tot în mână.

— Ţi-aş sugera să păstrezi jucăria aia, zise ea. Dar va trebui să găseşti un loc în care să-l ascunzi.

L-am vârât sub betelia pantalonilor, la spate. Ori de câte ori văzusem figura asta pe marele ecran, îmi dădusem ochii peste cap, spunându-mi în gând: „o mişcare greşită şi-o să te împuşti singur în fund.” Dar, în clipa asta, a fost singurul loc la care m-am putut gândi.

Mi-am aranjat bluza peste el, cu degete tremurătoare. Am tras adânc aer în piept.

— Da, ştiu, zise femeia semidemon. Experienţa asta nu a fost nici pe departe plăcută, dar cel puţin gardianul era mânios din pricina asta. Când m-am uitat spre ea, îşi arcui sprâncenele: Te-ai fi aşteptat să-ţi fie mai degrabă recunoscător? Fericit că a fost readus la viaţă? Implorându-te să-l mai laşi câteva minute cu familia lui?

Avea dreptate. Mi-am mai tras o dată de bluză în jos, apoi mi-am trecut degetele prin păr.

— Arăţi nemaipomenit, draga mea, zise ea şimi făcu semn spre uşă. Mergem? Făcu o pauză. Hai să mai încercăm o dată.

Vocea îi deveni aspră:

— Eşti gata, copilă?

Eram.

## patruzeci şi unu

Aşa cum spusese semidemonul, toţi jucătorii principali erau într-o şedinţă. Având în vedere cât de puţin dispuşi erau să admită că aveau probleme, noi speram că nu se grăbiseră să-i înştiinţeze pe toţi ceilalţi gardieni de moartea colegului lor, aşadar oricine ne-ar fi întâlnit, n-ar fi găsit nimic suspect în faptul că el escorta prizonieri prin clădire.

După cum am descoperit, holurile erau pustii. Am ajuns până în biroul de securitate fără să vedem sau să

auzim pe nimeni. Uşa nu era încuiată. Semidemonul o deschise. Înăuntru, un paznic stătea, cu spatele la noi, supraveghind monitoarele. M-am ţinut ascunsă după semidemon, dar când paznicul se întoarse, l-am zărit îndeajuns ca să mi se facă inima cât un purice. Era cel care fusese cu noi mai devreme.

M-am tras brusc înapoi şi m-am lipit de peretele holului.

— Salut, Rob, zise semidemonul.

— Nick? exclamă paznicul.

Scaunul lui hârjâi pe podea, în timp ce făcea eforturi să se ridice din el.

— Am crezut că ai…

— Aşa a fost, zise semidemonul. Se pare că e nevoie de mai mult decât o vrajă de vrăjitoare ca să mă ucidă. Indiferent ce farmec foloseşte şamanul ăla Phelps, e valabil.

— L-au chemat pe Phelps? Paznicul răsuflă uşurat. Nu credeam c-or s-o facă. Dr. Fellows e pricepută, dar…

— Dar nu e un şaman tămăduitor. Totuşi e mult mai uşor să te uiţi în ochii ei decât într-ai bătrânului Phelps.

Râseră amândoi.

— Oricum, sunt înapoi pe baricade şi se pare că nici faptul că aproape am murit nu m-a scutit de restul turei. Vor să te duci în faţă, să dublezi paza la intrare. Trudy e nervoasă, cu copiii ăştia înapoi.

— N-o acuz. Personal, nu ştiu de ce tot încearcă să-i reabiliteze. După ce ţi-a făcut puştoaica aia ţie, eu sunt gata să încui şi să arunc cheia. Mă duc să-i ţin companie lui Trudy, atunci.

Scârţâitul pantofilor, apoi un adulmecat zgomotos:

— Ce pute aşa?

— Pute?

— A ceva ars.

— Mda. Cred că Trudy a ars iar floricelele în microunde.

— Nu, nu-i miros de floricele.

Alt scârţâit de pantofi.

— Vine de la...

Un icnet. Apoi bufnetul unui corp căzut. Am dat buzna în cameră. Femeia semidemon îl târa pe paznic în colţ.

— Vezi vreo stafie, copilă? întrebă ea, fără să se întoarcă.

— N-nu.

— Atunci nu e mort, nu-i aşa?

Îl aranjă, ascunzându-l în parte după scaune. Apoi mă luă de mâini şi mi le lipi de gâtul paznicului, acolo unde pulsul i se simţea puternic.

— Tu îmi dai prima şansă de eliberare după atâta timp. Crezi c-aş da cu piciorul la aşa ceva? Se uită la paznic, apoi strecură o privire piezişă spre mine: Totuşi, asta ar fi o excelentă oportunitate să obţin un corp mult mai potrivit pentru mine, unul despre care nimeni să nu creadă că e mort.

M-am uitat mânioasă la ea.

Ea suspină.

— Bine, atunci. Găseşte-ţi prietenii.

Am cercetat iute monitoarele, în timp ce ea făcea de pază la uşă. Nu vedeam nici urmă de Tori, dar mă aşteptasem la asta – nu însemna decât că se afla într-o celulă fără cameră de supraveghere. L-am descoperit pe Simon, încă la chirurgie, încă legat de targă, cu perfuzia în braţ, dar nici picior de vreun gardian.

Am cercetat şi celelalte monitoare. Dr. Davidoff era într-o sală de şedinţe cu doamna Enright, Sue, şeful echipei de securitate, Mike, şi ceilalţi doi. Discutau aprins.

Celelalte încăperi erau întunecate, toate mai puţin una care nu era mai mare ca debaraua mea de acasă, în care erau înghesuite un pat dublu, un birou mic şi un scaun.

Cineva stătea la biroul acela, scriind, cu scaunul tras

înapoi cât permitea spaţiul din odaie. Nu-i puteam vedea decât un umăr şi un braţ, dar am recunoscut bluza violet-închis. Fusesem şi eu cu mătuşa Lauren în oraş când şi-o cumpărase, astăiarnă.

Femeia se ridică şi n-a mai fost nicio îndoială. Era mătuşa Lauren.

L-am adus înăuntru pe semidemon şi i-am arătat spre monitor:

— Ce cameră este aceea şi de ce se află mătuşa mea acolo?

— Pentru că n-a fost cuminte. Aparent, aversiunea de spaţii închise e o trăsătură de familie. N-a fost închisă decât o zi într-o celulă obişnuită şi a şi încercat să evadeze. Aşa că ei au decis că ar avea nevoie de o supraveghere ceva mai directă.

— Adică e prizonieră?

— Te-a ajutat să evadezi. Ce credeai, că or să dea o petrecere în cinstea ei? Sacrificând un ţap sau doi?

— Dar au zis că ea şi-a schimbat părerea şi că a recunoscut că făcuse o greşeală.

Semidemonul râse:

— Şi tu i-ai crezut? Bineînţeles că i-ai crezut, pentru că ei n-au fost niciodată decât absolut sinceri cu tine.

Faţa mi se aprinse.

— Da, au încercat s-o facă să înţeleagă cât de greşită era perspectiva ei, continuă semidemonul. I-au oferit imunitate, iertare şi perne de puf. Ea este un valoros membru al echipei. Numai că a refuzat. Se uită la mine şi suspină: Presupun că vrei s-o eliberezi şi pe ea.

Am încuviinţat din cap.

— Atunci hai să trecem la treabă.

Am apucat-o de braţ, înainte să plece:

— Rae. Fata semidemon cu focul. Ei au spus că a fost transferată. Este şi ea aici?

Semidemonul şovăi, iar când vorbi, avu un soi de înduioşare în glas:

— Nu, copilă. Nu e aici. Şi nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea, aşa că nu mă întreba. Era aici seara, iar până dimineaţa nu mai era.

— Au ucis-o…

— Nu-i timp pentru asta. Prietenii tăi aşteaptă şi – îmi făcu semn spre şedinţa Grupului Edison – ăştia n-or să stea acolo o veşnicie.

* * *

Am eliberat-o mai întâi pe Tori.

Am încercat s-o pregătesc pentru şocul de a vedea un om mort viu, intrând eu prima la ea în cameră, dar l-a zărit peste umărul meu şi, după o fracţiune de secundă de stupoare, zise:

— Bună idee.

Voiam să-i explic că nu creasem un sclav zombi păzitor, dar semidemonul era deja la uşa următoare, verificând a treia celulă, cu Tori imediat în spatele lui. Aşadar mi-am spus că, dacă Tori n-avea nimic împotrivă că eu înviam morţi pentru folosul personal, atunci nu aveam niciun motiv să-i spun că, de fapt, făcusem un pact cu un demon.

Lucrurile n-au mers la fel de simplu cu Simon, care ştia că eu n-aş fi controlat cu inima uşoară oameni morţi. Şi n-am putut să mă folosesc de scuza că n-avem-timp-de-asta-acum, pentru că am avut timp – până i-am desfăcut legăturile, până i-am scos acul de perfuzie, până l-am pansat şi i-am căutat încălţările, în vreme ce semidemonul făcea de pază la uşă.

Aşa că i-am spus adevărul. Tori l-a ascultat netulburată. Începusem să cred că Tori ar fi rămas netulburată indiferent ce i-ai fi spus.

Simon n-a zis nimic pe moment şi mi-am făcut curaj s-aud replica Ai înnebunit?. Dar el era Simon. S-a dat doar jos din pat, s-a ghemuit lângă mine, când îi căutam pantofii pe sub masă, şi mi-a şoptit:

— Eşti OK?

Şi am înţeles că se referea la partea cu înviatul morţilor, iar când am încuviinţat din cap, mi-a căutat ochii şi a spus:

— Bine.

L-am asigurat că fusesem precaută cu semidemonul, iar el a zis:

— Ştiu şi-o să fim mai departe precauţi.

Şi-asta a fost tot.

## patruzeci şi doi

Următoarea oprire la scumpa mătuşică Lauren, zise semidemonul printre vocalize şi triluri. Apoi, drept spre cea mai apropiată ieşire şi – zâmbi ea – libertate pentru toţi.

— Nu chiar toţi, replică Tori, aruncând o privire spre mine, în timp ce mergeam. Trebuie să descărcăm fişierele proiectului. Mai sunt şi alţi copii, acolo, la ei, care cred că sunt bolnavi mintal, ca Peter şi Mila. Plus alţii care s-ar putea să nu fi ajuns încă la maturitatea puterilor lor.

Peter era internat în Sanatoriul Lyle când sosisem eu şi fusese eliberat mai înainte să evadăm noi. N-o cunoscusem pe Mila, ştiam doar că fusese acolo înaintea mea şi reuşise să fie „reabilitată” şi trimisă înapoi în lume.

— Mi-ar plăcea mult să punem mâna pe fişierele alea, am zis eu. Dar n-avem timp să le deschidem şi să le printăm…

Tori scoase un stick de memorie din buzunar. Nici nu voiam s-o întreb de unde făcuse rost de ăla.

— Ştii parola lui dr. Davidoff, zise ea. Avem acces la biroul lui. Pot să descarc eu fişierele până te duci tu s-o iei pe mătuşa ta.

— Şi-n birou trebuie să fie şi un telefon, zise Simon. Aş putea să încerc din nou să-l sun pe tata.

Aveau dreptate. Mi-ar fi părut tare rău să plecăm fără numele celorlalţi. Şi mi-ar fi părut încă şi mai rău dacă am fi fost din nou prinşi şi închişi, scăpând prilejul de a-l fi anunţat mai înainte pe domnul Bae unde ne aflam.

Am ajuns la birou. Era nevoie de un cod adiţional, dar îl ştia semidemonul. Apoi am spus că semidemonul şi cu mine o vom lua pe mătuşa mea şi ne vom întoarce.

— Deci vrăjitorul rămâne aici cu soră-sa? întrebă semidemonul.

— Soră? zise Simon. Ea nu-i…

— Soră într-ale vrăjilor, am adăugat eu repede. Aşa vorbeşte ea. Când am fost destul de departe de birou, i-am şoptit semidemonului: Aşadar, tatăl lui Simon chiar este şi tatăl lui Tori?

— Cel mai prost păstrat secret din clădirea asta.

Glasul ei cântat deveni bolovănos, căpătând accentele vocii groase şi răguşite ale gardianului:

— Iar asta, copilă, spune multe.

— Bănuiesc că aşa se explică de ce mama ei şi-a ieşit din minţi când Tori a recunoscut că-i plăcea de Simon.

— Ooo, ar fi fost o situaţie foarte delicată. O lecţie pentru tine, când ţii secretele. Or să se întoarcă să te bântuie în cele mai neplăcute feluri. Dacă femeia aceea simte vreo vină, totuşi, este chiar o altă mâncare de peşte. Are moralitatea unui sucub. Trebuie să recunosc, a fost chiar amuzant s-o privesc în strădania ei de a-l seduce pe vrăjitor. O palmă serioasă dată egoului său când a eşuat.

— A eşuat? am zis eu, când am dat un colţ. Păi, dacă Tori e fiica lui, atunci e clar că…

— E clar că nimic. Ce-i învaţă pe copiii ăştia la şcoală, astăzi? Sexul nu este nicidecum singura metodă de reproducere. E, deşi nu sunt foarte convinsă, cea mai plăcută, dar dacă asta eşuează şi tu ai acces la un laborator complet, cu toate scuzele de a-ţi procura fluidele corporale necesare…

— Brrr. Asta-i...

O alarmă porni să sune chiar deasupra capului meu.

— Timpul a expirat, se pare, murmură semidemonul.

Deschise cu cardul cea mai apropiată uşă şi mă împinse înăuntru, strecurându-se după mine.

— Mătuşa...

— E în regulă. E la numai câteva uşi distanţă de aici, în siguranţă, deocamdată. Tu eşti porumbiţa care lipseşte din colivia ei.

Semidemonul mă conduse în capătul celălalt al camerei, către o a doua uşă, care se deschidea într-o debara mare. Îmi făcu vânt înăuntru.

— Simon şi Tori...

— Sunt, presupun, în posesia unor urechi funcţionale şi a unor creiere. Or să audă alarma şi-or să se pună la adăpost, ceea ce trebuie să facem şi noi.

Când am păşit în debara, trupul gardianului se prăbuşi. M-am lăsat în genunchi lângă el.

— Cred c-o să descoperi că este încă mort de-a binelea, se auzi vocea semidemonului de deasupra capului meu. Oricât de folositoare a fost forma omenească, aceasta de acum e mai bine adaptată pentru furişatul pe-aici.

— Parcă ai spus că nu puteai ieşi din ea fără ajutorul meu.

— *Am sugerat*, n-am spus. Sunt un demon. Noi cunoaştem toate subterfugiile. Acum, o să dau o raită ca să arunc o privire. Mai ai pistolul ăla, da?

— Da, dar...

— Scoate-l şi nădăjduieşte că nu va trebui să-l foloseşti. Mă întorc imediat.

O pală de aer cald. Apoi m-am trezit singură, cu trupul neînsufleţit al gardianului.

Alarma continua să ţipe.

Oare am auzit tropotul unor picioare fugind? Un strigăt? o împuşcătură?

*Ia-o uşor. Nu poţi face nimic.*

Tocmai asta era problema. Eram silită să stau aici, înfricoşată, în ascunzătoarea mea, ţinând strâns în mâinile mele tremurătoare un pistol cu care nu ştiam cum să trag, ştiind că nu puteam face nimic, nimic ce să nu fi fost atât de nechibzuit încât Derek să fi avut toate motivele să ţipe la mine, dacă ar fi fost aici, şi numai Dumnezeu ştie cât mi-aş fi dorit să fie aici. Aş fi riscat să-mi primesc perdaful numai să ştiu că era în siguranţă…

*Este în siguranţă. Mai în siguranţă decât atunci când era cu tine.*

Dacă rămăsese în casa conspirativă, atunci, da, era în siguranţă. O avea pe Liz care să facă de pază pentru el şi, cum habar n-avea unde plecaserăm, n-avea cum să vină după noi. Era probabil furios, dar în siguranţă.

Am aruncat o privire spre gardian. Zăcea grămadă, cu ochii morţi aţintiţi în sus, la mine. M-am gândit la el, întrebându-mă…

*Nu te gândi la el. Nu te întreba nimic. Altminteri o să ţi se împlinească dorinţa şi n-o să mai fii singură în debaraua asta.*

M-am uitat repede în altă parte şi mi-am şters imaginea lui din minte. În schimb, m-am apucat să cercetez pistolul. Scrisesem despre împuşcături prin scenariile mele, dar, spre ruşinea mea, n-aveam nicio idee dacă pistolul ăsta era încărcat sau dacă avea piedica pusă. Chestii dintr-astea nu cântăresc într-un scenariu. Spui doar „Chloe trase” şi laşi restul în seama actorului şi a departamentului de recuzită.

Arăta ca un Glock, totuşi, iar din câte îmi aduceam aminte, acestea n-aveau piedică de siguranţă. Doar ocheai şi trăgeai. Asta aş fi putut să fac dacă aş fi fost nevoită.

*Vezi, nu eşti neajutorată. Ai o armă. Două arme.*

Două? Privirea mi-a alunecat spre gardian şi am înghiţit anevoie nodul din gât. Nu, niciodată n-aş mai fi…

*Ba sigur că ai face-o dacă s-ar ajunge până acolo.*

Nu, e-eu…

*Nici măcar nu-ţi poţi duce tăgăduirea până la capăt, nu? Ai face-o dacă asta ar fi ultima soluţie. Să porunceşti morţilor. Asta e puterea ta. Cea mai mare dintre puterile tale.*

Am închis strâns ochii.

— Dacă stai aşa, nu poţi vedea pe nimeni venind.

Mi-a trebuit un moment să-mi dau seama că vocea nu venise din capul meu. Semidemonul se întorsese.

— Ce-a declanşat alarma? am întrebat.

— N-am idee, dar prietenii tăi sunt în siguranţă. S-au retras în camera de lectură a lui dr. Davidoff. Grupul s-a prins că aţi fugit, dar, să vezi şi să nu crezi, a presupus că aţi încercat efectiv să ieşiţi din clădire. Din fericire, nu vă aflaţi aproape de nicio ieşire. Din nefericire…

— Nu ne aflăm aproape de nicio ieşire.

— Pe tine te pot scoate. S-ar putea să fiu în stare s-o salvez chiar şi pe mătuşa ta, în trecere. Dar prietenii tăi sunt în direcţia opusă şi nu-mi e cu putinţă…

— Atunci, nu plec nici eu. Nu până când nu este sigur pentru toţi.

— Nobilă alegere. Cu toate astea, există o singură alternativă şi mă tem c-o să-ţi placă şi mai puţin decât ultima mea sugestie.

— Să te eliberez.

Cum am mai spus, vocea mea lăuntrică ţipa că ar fi o înşelăciune. Dar puteam auzi strigătele membrilor Grupului Edison. Într-adevăr, fuseseră alertaţi şi semidemonul n-ar fi avut niciun motiv s-o facă, nu când ne-ar fi putut cu uşurinţă escorta până la ieşire şi-apoi să-şi revendice răsplata.

— Eliberează-mă şi o să zădărniceşti vrăjile aruncate asupra clădirii ăsteia.

— Grozav. Asta ar ajuta la stoparea experimentelor, dar cum ne-ar lăsa să ieşim? Nu de vrajă îmi fac eu griji,

ci de alarme şi de tipii cu arme. Aş avea nevoie…

— De o diversiune. Şi asta îţi ofer eu. Magia mea îmbibă clădirea asta. Întreruperea ar afecta cu mult mai multe decât vrăjile lor. Iar tu vei avea diversiunea care-ţi trebuie.

Planul nostru căzuse şi avea toate motivele să mă mintă acum şi să mă convingă s-o eliberez, mai înainte să-mi dau seama că picasem în cursă.

— Am făcut un târg, zise ea. Când un demon încheie un târg, e legat de mâini şi de picioare. Eliberează-mă, căci sunt legată să-mi ţin cuvântul dat la fel de strâns cum sunt legată acum de clădirea asta.

Aveam încredere în ea? Bineînţeles că nu. Aveam altă opţiune? Niciuna, din câte vedeam.

— Spune-mi ce să fac.

## patruzeci şi trei

Să eliberezi un semidemon nu se deosebea prea mult de eliberarea unui spirit. Presupun că era logic, de vreme ce ea ajunsese aici printr-o formă de invocare.

— Aproape ai reuşit, copilă, zise ea şi răsuflarea sa caldă se învârtea în fuioare în jurul meu. Pot simţi cătuşele căzând. Un sfert de secol de sclavie şi, în sfârşit, voi fi liberă. Se vor zgâlţâi zidurile astea din temelii la plecarea mea, iar ei or s-alerge înnebuniţi ca nişte şoareci speriaţi. Încă puţin. O poţi simţi?

Nu puteam simţi nimic şi tot ce voiam era să tacă şi să mă lase să mă concentrez.

Scoase un strigăt care mă făcu să sar speriată, iar debaraua se umplu cu un vârtej de aer fierbinte. Mi-am adunat curajul. Vântul şuiera în jurul meu, apoi, treptat, s-a domolit, devenind o adiere plăcută, până când şi aceasta a dispărut.

Tăcere.

— Asta… e tot? am întrebat.

— Hmm. Nu simţi nimic altceva? o vibraţie, probabil?

— Nu. M-am uitat mânioasă în direcţia vocii ei. Ai promis o divers…

Debaraua se cutremură. Un tunet sumbru bubui deasupra capului meu, ca un tren care trecea duduind pe acoperiş. Când m-am uitat în sus, o zdruncinătură subită mă doborî din picioare.

O bucată de tencuială din tavan mă lovi în umăr. Apoi o alta. Micuţa încăpere trosnea, gemea şi pârâia, zidurile crăpau şi bucăţile de rigips plouau.

— Afară, copilă! strigă semidemonul, ca să se audă prin tot acel vuiet. Trebuie să ieşi afară!

Am încercat să mă ridic în picioare, dar am căzut înapoi în patru labe. Camera continua să se cutremure şi să trosnească, pereţii gemeau şi se despicau. Praful de moloz îmi intra în nări şimi înţepa ochii. M-am târât de-a buşilea, orbeşte, luându-mă după glasul semidemonului care mă conducea.

Am ieşit din debara în camera principală. Şi aceasta se cutremura la fel de tare, gresia podelei ondulându-se sub picioarele mele. O bucată mare de tencuială desprinsă mi-a căzut în spinare. O alta, de mărimea unui pumn, mi-a lovit braţul rănit, spărgându-se când a atins podeaua, bucăţele din ea zburându-mi în gură.

În timp ce scuipam molozul din gură, mi-a ajuns la nări un alt miros decât al rigipsului fărâmat. O miasmă dulceagă, ciudat de cunoscută.

— *Mai repede*, zise semidemonul. Nu sta!

În timp ce mă târâm, zgâlţâiturile se opriră. Mugetul încetă. Camera se cufundă într-o linişte şi-o nemişcare completă.

Am privit în jur. Mai aveam încă praf în ochi, care mă făcea să lăcrimez. Camera era aşternută cu moloz. Pereţii erau crăpaţi ca o coajă de ou spart, iar ici-colo încă mai atârnau de ei bucăţi de rigips.

Camera gemu iar, mai încet acum, de parcă se aşeza

din nou, şi tot ce mai rămase era acel miros dulceag.

Semidemonul continua să mă grăbească să ies. M-am ridicat în picioare. De afară puteam auzi chemările îndepărtate şi strigătele Grupului Edison. Lumina din tavan pâlpâia ca un stroboscop, aruncând cu intermitenţe în beznă camera fără ferestre.

— Ai avut diversiunea dorită, zise semidemonul. Acum profită de ea.

Când m-am îndreptat către uşă, ceva mi-a atins piciorul. Am sărit în lături şi m-am uitat în jos. Nu era nimic acolo. Încă un pas. Degete calde îmi mângâiară obrazul. Şoapte fierbinţi susurau fără cuvinte la urechea mea, îmi fluturau şuviţele de păr, mă gâdilau pe gât.

— T-tu eşti? am întrebat.

— Bineînţeles, zise semidemonul… din partea cealaltă a camerei.

M-am uitat în jur. Nu puteam vedea nimic, în afară de moloz. Lumina continua să pâlpâie. Glasuri îndepărtate strigau că găsiseră tehnicianul de computere.

— Nu le mai merge reţeaua, zise semidemonul. Perfect. Acum, hai!

Am dat să înaintez. Un râs înfundat în stânga mea; m-am întors. Un mârâit răsună în spatele meu şi m-am întors iar.

— *Uşa*, repetă semidemonul. Du-te la uşă.

O pală de aer fierbinte m-a doborât din picioare şi am căzut lată pe spate.

Un hohot de râs explodă deasupra mea. Apoi o voce groasă, vorbind într-o limbă străină. M-am ridicat. Un alt suflu m-a trântit iar la podea. Aerul fierbinte se învârtejea pe lângă mine, praful de rigips zburând ca într-o furtună de nisip, intrându-mi în ochi, în nări, în gură.

M-am târât de-a buşilea până la uşă. Vântul mă izbea din toate părţile. Mirosul acela dulceag – îngreţoşător de dulceag acum – îmi întorcea maţele pe dos. Mâini

invizibile îmi mângâiau părul, spatele, faţa. Degete mi se agăţau de bluză, mă trăgeau de păr, mă ciupeau de braţe. Glasuri şopteau şi mârâiau şi ţipau în urechile mele. Dar singurul care conta era cel al semidemonului, care mă îndemna să merg, călăuzindu-mă către uşă.

M-am izbit cu capul de perete. Am pipăit înjur până am găsit clanţa, m-am ridicat în picioare şi am apăsat pe ea. Am smucit. Am apăsat. Am smucit.

— Nu, am şoptit eu. Te rog, nu.

*Se pare că defecţiunile sistemului electric nu sunt chiar atât de convenabile, la urma urmelor.*

Degete mi-au trecut prin păr. Răsuflări calde mi-au învăluit obrazul. Vântul fierbinte vâjâi în jurul meu. Lumina pâlpâi.

— Dulce copilă, şopti o voce.

— Ce e ea? întrebă o alta.

— Necromantă.

Un chicotit:

— Eşti sigur?

— Ce i-au făcut?

— Ceva minunat.

— Daţi-vă la o parte de lângă ea, zise semidemonul. Ea nu e a voastră. Plecaţi de-aici! Toţi.

— Ce-ce se întâmplă? am întrebat.

— Nimic pentru care să-ţi faci griji, copilă. E doar un pic de răzleţâre din ritualul de eliberare. De regulă, se iau nişte măsuri de protecţie împotriva unui astfel de efect, dar noi n-am avut timp. Nici echipamentul necesar.

— Protecţie împotriva a ce?

— Păi, când eliberezi un demon, deschizi un…

— Un portal în lumea demonilor?

— *Portal* e un cuvânt prea generos. Mai degrabă o crăpăturică, mică de tot.

— Ăştia sunt demoni? am întrebat.

— Mult spus, zise ea, pufnind dispreţuitoare. Spirite minore demonice. Ceva mai mult decât nişte insecte

dăunătoare. Îşi ridică vocea: Care or să aibă mari necazuri dacă nu se supun poruncilor mele.

Spiritele şuierară, scuipară şi ricanară. Şi rămaseră pe loc.

— Nu le băga în seamă, zise ea. Nu pot face mai mult decât să te atingă şi nici asta cine ştie ce. Gândeşte-te la ele ca la nişte paraziţi şi alte insecte de pe Lumea Cealaltă. Care te sâcâie şi te încurcă, dar aproape nepericuloase. Nu se pot manifesta în lumea asta fără un corp mort…

Se opri scurt. Amândouă ne-am uitat spre uşa debaralei.

— Repede, zise ea. Trimite-mă înapoi în gardianul ăla. Dacă găsesc cadavrul ocupat, ei nu mai pot…

O bufnitură răsună din debara. Apoi un şuierat gros. M-am răsucit şi am tras cu putere de uşa de ieşire. Mârâituri erupseră din debara. În timp ce mă luptam cu uşa, am auzit un râcâit, ca de unghii zgâriind lemnul. Clinchetul unei clanţe. Scârţâitul balamalelor unei uşi. M-am întors către debara. Lumina s-a stins.

## patruzeci şi patru

Degete îmi trecură uşor peste faţă, făcându-mă să sar la o parte de lângă uşă. În capătul celălalt al camerei, unghiile râcâiau podeaua, înaintând.

— Vine, şopti o voce. Vine stăpânul.

— S-stăpânul? am îngăimat.

— Mint, zise semidemonul. E doar un alt…

Un vaiet la urechea mea îi acoperi spusele. Am sărit înapoi, ciocnindu-mă de un scaun şi căzând destul de rău. O rafală de vânt ca din deşert mă plesni cu părul meu peste faţă, răsucindu-mi hainele şi imobilizându-mă. Am auzit zgomotele unei lupte, blestemele semidemonului abia desluşindu-se în flecărelile, mormăielile şi ţipetele spiritelor.

Apoi, la fel de subit cum începuse, lupta se opri. Vântul încetă, camera se cufundă în linişte.

Într-o linişte desăvârşită şi într-o beznă desăvârşită.

— E-eşti aici? am întrebat eu.

Semidemonul nu-mi răspunse. În schimb, am auzit râcâitul unghiilor, apoi fâşâitul ţesăturii alunecând pe podea. Am sărit în picioare, dar m-am împiedicat de scaunul căzut şi m-am prăbuşit peste el, izbindu-mă de o altă piesă de mobilier. Baza craniului meu trosni lovindu-se de ceva şi rana de dinainte se deschise din nou, cu sângele şiroindu-mi pe ceafă.

Râcâitul se opri şi am auzit o adulmecare. O adulmecare şi un plescăit de buze.

Mi-am şters sângele şi m-am tras repede îndărăt, izbindu-mă de perete. O sporovăială, apoi un şuierat, şi totul se linişti din nou. Am desluşit glasurile îndepărtate ale membrilor Grupului Edison şi m-am agăţat de asta, ca să-mi amintesc de locul unde mă aflam, în laborator, nu încuiată într-un spaţiu de intervenţie al unei pivniţe, cu morţi târându-se spre mine.

*Hmm, de fapt, da, există corpul unui mort…*

Dar nu era un cadavru în putrefacţie.

*Ce-i drept, este unul foarte proaspăt… posedat de un spirit demonic.*

Râcâitul se auzi din nou. Mi-am cuprins trupul în braţe şi am închis strâns ochii.

*O, asta o să-ţi fie de ajutor.*

Nu, dar astălaltă, da. M-am concentrat la eliberarea acelui spirit. Am crescut intensitatea cât am îndrăznit, dar fâşâitul stofei şi râcâitul unghiilor continuau să vină spre mine, atât de aproape acum, încât puteam auzi hârjâitul nasturilor pe podea. M-am mutat în alt loc, dând peste un alt scaun, şi m-am prăbuşit peste el.

*Eliberează-l şi gata. Nu te mai gândi cum să scapi de aici. Eliberează-l.*

Am închis ochii. Nu că ar fi contat. În cameră era aşa o

beznă că nu puteam vedea absolut nimic, nici cadavrul gardianului târându-se pe podea, nici cât de aproape era, nu-l puteam vedea...

*Adună-te!*

Am încercat să-l eliberez, şi încă o dată, şi încă o dată, dar el tot venea, iar fâşâitul şi râcâitul, şuieratul şi şopocăitul continuau. Acum puteam auzi şi altceva – dinţii clănţănind şi scrâşnind. Şi puteam simţi mirosul, miasma dulceagă a demonului amestecată cu duhoarea de carne arsă, care-mi răscolea stomacul.

*Concentrează-te.*

M-am concentrat, dar oricât de tare aş fi încercat, cadavrul nu se oprea, cum nici mârâitul şi şuieratul nu dădeau vreun semn că ar fi suferit vreo influenţă.

O răsuflare fierbinte îmi arse gleznele. Mi-am ridicat genunchii la gură şi i-am strâns cu braţele, clipind des, încercând disperată să zăresc măcar o formă, însă încăperea era complet în întuneric. Apoi, râcâitul, şoaptele şi pălăvrăgitul se opriră deodată şi am ştiut că ajunsese drept în faţa mea.

Un zgomot de rupere, ca de pânză sfâşiată. Apoi un alt fel de rupere, mai înfundată, umedă, care-mi făcu scâncetul să mi se stingă în gâtlej. Şi am stat ghemuită acolo, ţinându-mi strâns genunchii la piept, ascultând acel oribil zgomot de sfâşiere umedă, punctat de pocnete, ca de oase trosnite şi rupte.

Am închis ochii strâns. Pleacă, pleacă...

Ceva umed şi rece îmi atinse glezna. Mi-am tras piciorul spre mine, astupându-mi gura cu palmele, înăbuşindu-mi ţipătul. Am sărit în sus, dar nişte degete de gheaţă m-au apucat de picioare şi m-au smucit în jos. M-au ţinut strâns, agăţându-se de picioarele mele din ce în ce mai sus, în timp ce el se târa peste mine.

Mi-am ieşit din minţi, lovindu-l cu picioarele şi cu pumnii, dar mă ţinea la podea cu o forţă supraomenească şi curând a fost pe mine, ghemuit peste

mine, pironindu-mă la podea, şuierând, răsuflarea lui îngreţoşător de dulceagă învăluindu-mi faţa. Am simţit ceva rece şi umed pe gât. Mă lingea, îmi lingea sângele.

Am lovit din nou cu pumnii şi cu picioarele, închipuindu-mi cum îl eliberam şi, pentru o secundă, am simţit că strânsoarea aceea ca de fier slăbea. L-am împins de pe mine şi m-am rostogolit, izbutind să scap, şi m-am dat repede îndărăt până m-am lovit de perete.

M-am ridicat şi-am încercat să fug, dar m-am împiedicat de scaunul pe care-l dărâmasem mai devreme. Mi-am recăpătat echilibrul înainte să cad şi m-am tras repede înapoi, aşteptându-mă din clipă în clipă ca leşul să facă un salt şi să mă doboare la podea. Dar n-a atacat, iar când am ascultat, am putut auzi un hârjâit umed în locul unde îl lăsasem. M-am dat înapoi, încet.

Cu un declic, luminile se aprinseră din nou şi l-am văzut pe gardian în patru labe, cu braţele şi picioarele îndoite… nefiresc, îndoite cum n-ar trebui să se îndoaie braţele şi picioarele. Arăta ca un soi de insectă monstruoasă, cu membrele rupte şi sucite, oasele ieşindu-i în afară prin haine. Capul îi era plecat şi continua să scoată hârjâitul acela umed.

Am făcut un pas în lături şi am văzut ce făcea – lingea sângele meu de pe podea. M-am grăbit să mă dau în spatele lui şi el şi-a întors capul – şi l-a întors de tot, pielea i s-a sucit pe gât, craniul învârtindu-se liber. Şi-a întins buzele, dezvelindu-şi dinţii, şi a şuierat. Apoi a păşit iute către mine, membrele acelea rupte şi răsucite mişcându-se atât de repede că păreau să nici nu atingă podeaua, ţinând trupul la numai câţiva centimetri deasupra ei.

Am alergat la uşa debaralei. Cu viteza fulgerului, îmi tăie calea. Apoi se cabră, şuierând şi scuipând.

— Eliberează-l, copilă, şopti o voce cunoscută la urechea mea.

— T-te-ai întors. M-am uitat înjur, aşteptându-mă la

împunsături şi ghionturi. Ce-ceilalţi…

— Au plecat şi n-or să mai vină. Numai ăsta a mai rămas. Eliberează-l şi-o să termini.

— Am încercat.

— Acum sunt eu aici ca să-i distrag atenţia, cât ai să încerci din nou.

O rafală de aer fierbinte vâjâi printre mine şi creatură, care se cabră din nou, urmărind cu privirea vântul când semidemonul trecu rapid pe lângă ea.

Am închis ochii.

— Medalionul tău, zise femeia semidemon.

— A-aşa-i.

L-am scos dintr-o mişcare şi m-am uitat la el, şovăind să-l las jos.

Creatura se întoarse din nou spre mine. Semidemonul spuse ceva în altă limbă, atrăgându-i atenţia. Am aşezat medalionul pe un scaun, cât să-l pot ajunge cu mâna, la nevoie, şi am închis ochii, concentrându-mă să expulzez spiritul.

L-am simţit alunecând şi îndepărtându-se, mârâind. Auzind un declic, am deschis brusc ochii, îndreptându-i în direcţia zgomotului, spre uşă.

— Da, e deschisă, zise semidemonul. Şi la marele ţanc. Acum, termină expulzarea.

Faptul că ştiam uşa deschisă mi-a dat plusul de energie de care aveam nevoie, iar următorul sunet pe care l-am auzit a fost o bufnitură, când trupul făcut zob al gardianului a căzut la podea.

— Excelent, zise semidemonul. Acum ia-ţi înapoi flecuşteţul şi…

O văpaie ca de cuptor încins mă izbi în plin, cu atâta forţă că toate cele de dinainte mi se părură blânde adieri.

— Ce-ce e asta? am zis.

— Nimic, copilă, zise ea repede. Acum, grăbeşte-te!

## patruzeci şi cinci

Mi-am înşfăcat medalionul şi l-am pus la gât, alergând către uşă. Mă pregăteam să ocolesc cadavrul gardianului, când s-a ridicat sărind în picioare de parcă n-ar fi avut oasele rupte în zeci de locuri. Am încercat să-i dau ocol.

— Stai! tună el.

Am stat. Habar n-am de ce. Pur şi simplu era genul acela de voce.

M-am întors şi am văzut cadavrul gardianului stând drept, cu bărbia ridicată şi ochii arzând nepământean de verde. Am putut simţi căldura dogorând din el chiar şi de la şase paşi distanţă.

— Diriel! urlă el, uitându-se prin încăpere.

— Hm, aici, stăpâne! zise semidemonul. Şi aş putea spune că-i o plăcere să te văd…

Se răsuci în direcţia ei şi, când vorbi, vocea lui sună straniu de melodic. Ca a semidemonului, numai că mai profundă, masculină, ba chiar hipnotică. Am rămas acolo, de parcă prinsesem rădăcini, ascultând.

— De mai bine de două decenii nu mi-ai răspuns la invocări. Unde ai fost?

— Păi, ştii, e o poveste amuzantă. Şi mă voi bucura să ţi-o spun, de îndată ce…

— Îmi ceri cumva să aştept bunul tău plac?

Vorbi cu glas scăzut, dar am simţit cum mă înfior, cu toată dogoarea lui.

— Cu siguranţă că nu, stăpâne, dar am făcut un târg cu această…

— Muritoare? şi se întoarse de parcă atunci mă vedea prima oară. Ai făcut un târg cu o muritoare copilă?

— Cum spuneam, o poveste amuzantă, şi o să-ţi placă la nebunie…

— Este o necromantă. Făcu un pas către mine. Aura aceea…

— Nu-i aşa că e drăguţă? Există aşa o încântătoare variaţie printre supranaturalii aceştia muritori. Chiar şi cel mai nevolnic dintre ei a obţinut ceva, precum aura aceasta fermecătoare.

— Aura unei necromante îi indică puterea.

— Foarte adevărat, şi este un lucru bun, de asemenea, întrucât, fiind o necromantă aşa de slabă, are nevoie de o foarte puternică aură ca să atragă vreun spirit.

El pufni dispreţuitor şi veni până la mine. N-am tresărit – dar asta doar pentru că eram încremenită de groază.

Acesta era un demon. Un demon plin. Ştiam asta cu o certitudine care-mi înmuia genunchii.

Se opri în faţa mea şi-şi lăsă capul într-o parte, măsurându-mă de sus până jos. Apoi zâmbi.

— Şi aşa, zise semidemonul – Diriel –, sunt pe cale s-o ajut pe această sărmană şi lipsită de apărare necromantă copilă…

— Din bunătatea inimii tale, presupun.

— Păi, nu, se pare că puştoaica asta prostuţă m-a eliberat. Absolut accidental. Ştii cum sunt copiii, întotdeauna vor să se joace cu forţele întunericului. Deci se pare că ea mi-a făcut mie un favor şi dacă mă vei lăsa să-mi îndeplinesc partea mea din înţelegere, stăpâne, mă întorc imediat înapoi la tine…

— Cât de puternică trebuie să fie o copilă necromantă ca să elibereze un semidemon? cugetă el. Pot să-ţi simt puterea, micuţo. Ţi-au făcut ceva, nu-i aşa? N-am idee ce, dar e minunat.

Ochii îi luciră şi i-am simţit croindu-şi drum prin mine de parcă se uitau drept în inima puterii mele, iar când o făcu, zâmbi din nou, ceea ce-mi trimise iar fiori în tot corpul.

— Probabil, dar e doar o copilă, stăpâne. Ştii ce spune Tratatul Berithian despre ademenirea tinerilor. Destul de

nedrept, de acord, dar o să fie ea adultă destul de curând, iar dacă îmi îngădui să educ copila prin îndeplinirea părţii mele de învoială…

El aruncă o privire în direcţia ei.

— Indiferent ce pact ai făcut cu această copilă, poate fi îndeplinit şi altă dată. N-o să te las să-mi scapi atât de uşor. Ai o înclinaţie de a dispărea.

— Dar ea…

— E destul de puternică să te invoce oricând doreşte.

Se răsuci iarăşi către mine şi, înainte să mă pot feri, mâna lui se află sub bărbia mea, ţinându-mi-o, cu degetele gardianului mort straniu de calde. Îmi întoarse faţa în sus, să mă vadă mai bine, şi murmură:

— Să te faci mare şi puternică, micuţo.

O rafală de aer fierbinte. Diriel şopti:

— Îmi pare rău, copilă.

Şi-n clipa următoare dispăruseră.

Am sărit peste corpul căzut al gardianului şi am alergat la uşă. Clanţa coborî înainte s-o ating. M-am uitat în jur, gata să fug, dar nu era niciun loc în care să pot fugi. Am scos pistolul şi m-am lipit cu spatele de perete. Uşa se deschise. Apăru un cap care se uită înăuntru.

— M-mătuşă Lauren, am şoptit.

Am simţit că mi se taie genunchii. Fusese o vreme în care mă săturasem de căldura constantei griji materne a mătuşii Lauren, dar după două săptămâni în care fusesem silită să mă bizui doar pe mine însămi şi pe ceilalţi copii, care erau la fel de speriaţi şi de pierduţi ca şi mine, privirea ei îngrijorată a fost ca o pătură călduroasă într-o noapte geroasă şi mi-a venit să mă arunc în braţele ei şi să-i spun: *Ai tu grijă de mine. Rezolvă asta.*

Dar n-am făcut-o. Ea a fost cea care a venit fuga şi m-a îmbrăţişat. Oricât de minunat fusese, imboldul acela de a vrea să fiu salvată a trecut şi m-am trezit desprinzându-mă din braţele ei şi spunând:

— Haide. Ştiu drumul.

Când ne grăbirăm să ieşim, ea aruncă o privire înapoi, în cameră, văzu cadavrul gardianului şi tresări:

— Nu e cel…?

Fără nicio şovăire, i-am tăiat vorba, bâlbâindu-mă:

— N-nu ştiu ce s-a întâmplat. M-m-am speriat şi el pur şi simplu a intrat aici şi…

M-a îmbrăţişat, şoptindu-mi:

— E în regulă, scumpo.

M-a crezut, bineînţeles. Eram încă micuţa Chloe, care nici nu se gândea vreodată să învie morţii.

Când ne-am strecurat pe hol, a văzut pistolul şi mi l-a luat mai înainte să-mi dau seama ce făcea. Când am protestat, mi-a spus:

— Dacă va trebui să-l folosim, eu voi fi cea care va apăsa pe trăgaci.

Ştiam că încerca să mă protejeze, să nu cumva să împuşc pe cineva. Eu nu *voiam* să împuşc pe nimeni, dar era ceva în legătură cu cedarea pistolului care mă irita, senzaţia că eram împinsă înapoi într-un rol care nu mi se mai potrivea.

— Simon şi Tori sunt în biroul lui dr. Davidoff, am şoptit eu.

— O s-o luăm pe aici. E o cale mai lungă, dar sunt mai puţine şanse să dăm peste cineva.

După o cotitură, un gardian chel ieşi dintr-o cameră. Am încercat s-o smucesc pe mătuşa Lauren înapoi, dar el deja ne văzuse.

— Nu mişca, Alan, zise mătuşa Lauren, ridicând pistolul. Intră înapoi în camera aia şi închide…

— Alan, zise o voce din spatele lui.

Omul se întoarse. O împuşcătură. Gardianul căzu. Dincolo de el, doamna Enright lăsă pistolul în jos.

— Chiar nu-mi plac lucrurile astea, zise ea, ridicând pistolul. Atât de primitiv. Dar m-am gândit că s-ar putea să-mi fie mai comod.

Am aruncat o privire spre mătuşa Lauren. Îngheţase într-o vrajă de legare.

— Uite ce-a făcut mătuşa ta, Chloe. Doamna Enright îmi arătă cu mâna către gardian, care zăcea nemişcat, la podea. Ce ruşine. De data asta n-or s-o mai lase să scape doar cu domiciliu forţat.

M-am uitat de la mătuşa Lauren la gardianul mort.

Doamna Enright râse:

— Te gândeşti să-l învii, nu? Aşa o fată plină de resurse. Presupun că ţie trebuie să-ţi mulţumim pentru toate astea. Arătă cu mâna liberă către crăpăturile din perete. Asta-mi place mie la tine. Plină de resurse, isteaţă şi, aparent – făcu din nou semn spre gardian –, devenind din ce în ce mai încrezătoare în puterile tale, de fiecare dată când ne întâlnim. Aproape că mi-ar plăcea să te las să-l învii, doar ca să văd cum o faci.

— Lasă-ne să plecăm sau…

— Eu sunt cea cu arma, Chloe. Arma ta durează prea mult până se activează. Dacă-l văd că face o singură mişcare, cât de mică, ţi-ai luat adio de la mătuşa Lauren. Orice învoială de la mine porneşte şi încă mai sunt dornică să închei o înţelegere cu tine. Mă gândesc că am putea…

O umbră neagră îi sări în spate. În cădere, se întoarse şi văzu un uriaş lup negru ţintuind-o la podea. Deschise gura să rostească o vrajă, dar Derek o apucă de spatele bluzei şi-o azvârli în perete. Ea îşi reveni, rostogolindu-se în lături şi recitând cuvinte într-o limbă străină. El o apucă şi-o aruncă din nou. Lovi peretele cu un trosnet şi rămase nemişcată.

Am alergat înainte.

— Chloe! strigă mătuşa Lauren, eliberată din vraja de legare.

— E Derek, am spus eu.

— Ştiu. Nu…

Ajunsesem deja, şi m-am lăsat în genunchi lângă el,

pe când gâfâia din greu, luptându-se să-şi recapete suflul. Mi-am afundat mâinile în blana lui şi mi-am lipit faţa de a lui, simţind că îmi dau lacrimile.

— Eşti teafăr, am spus eu. Am fost atât de îngrijorată.

— N-ai fost singura, zise o voce.

M-am uitat în sus, am văzut-o pe Liz şi i-am zâmbit:

— Mulţumesc.

— Eu am fost acolo doar ca spectator. După cele întâmplate… Făcu un semn către Derek. Ştii cum au nevoie orbii de câini care să vadă în locul lor? Ei bine, aparent vârcolacii chiar pot folosi un poltergeist ca să deschidă uşile în locul lor.

Derek mârâi gros din străfundul pieptului şi se împinse în mine.

— Trebuie să plecăm. Ştiu.

Am dat să mă ridic în picioare, dar el se sprijini de mine. Îi puteam simţi inima gonind nebuneşte. Îşi apăsă botul pe gâtul meu, răsuflă adânc, se cutremură şi inima începu să-şi domolească bătăile. Când pufni din nou, nasul îi urcă spre ceafa mea, găsind sângele şi mârâind îngrijorat.

— E doar un cucui, am zis eu. N-am nimic.

Mi-am îngropat mâinile în blana lui încă o dată, strângându-l tare, apoi m-am ridicat. M-am întors spre mătuşa Lauren. Ea se uita lung, nemişcată. Doar se uita lung.

— Trebuie să mergem, am zis eu.

Privirea ei se ridică spre mine şi se uită în continuare lung, de parcă ar fi văzut pe cineva pe care nu-l recunoştea.

— E şi Liz aici, am spus eu. O să se asigure ea că avem cale liberă.

— Liz… înghiţi un nod din gât, apoi dădu din cap: Bine.

I-am făcut semn către mama lui Tori.

— Ea…?

— E încă în viaţă, dar a fost o izbitură zdravănă. Va mai fi inconştientă o vreme.

— Bine. Derek? Trebuie să-i luăm pe Tori şi pe Simon. Vino după mine. Liz, poţi s-o iei înainte şi să vezi dacă-i liber?

Ea zâmbi:

— Da, şefa.

Am făcut câţiva paşi, apoi mi-am dat seama că mătuşa Lauren nu venea după noi. M-am întors. Ea continua să se uite lung.

— Sunt bine, am zis eu.

— Eşti, zise ea, încetişor. Apoi, mai ferm: într-adevăr eşti.

Am pornit.

## patruzeci şi şase

I-am recuperat pe Tori şi pe Simon chiar în clipa în care ieşeau din birou ca să mă salveze pe mine. După o foarte scurtă explicaţie despre cutremur şi despre lupul de lângă mine, l-am întrebat pe Simon dacă reuşise să dea de tatăl său. Faţa i se întunecă, şi am dedus că răspunsul nu era încurajator.

— A intrat robotul, zise el.

— Serios?

— A spus că nu era disponibil şi, dacă voiam să-i las un mesaj… I-am lăsat. Poate că nu era acasă, ori vorbea la mobil, ori…

N-a terminat, dar am înţeles cu toţii ce voia să spună. *Indisponibil* putea însemna o mulţime de lucruri, nu toate atât de nevinovate cât să fi fost bruiat între două antene de telefonie mobilă.

— Poţi să-l suni din nou când o să ajungem afară, zise mătuşa Lauren. Ceea ce ar trebui să facem curând.

Ne-am îndreptat către cea mai apropiată ieşire. Nici nu făcuserăm douăzeci de paşi, când Liz veni în fugă

înapoi.

— Trei, zise ea. Vin din partea asta.

— Arme? am întrebat.

Ea confirmă, dând din cap.

Dacă ar fi fost trei oameni neînarmaţi – chiar şi cu puteri supranaturale –, aş fi fost de acord să-i înfruntăm. Dar armele erau altceva. Le-am spus şi celorlalţi.

— Există o aripă scoasă din uz, în partea de vest, zise mătuşa Lauren. N-or să păzească ieşirea aceea, pentru că acolo se ajunge printr-o uşă securizată.

Am urmat-o şi ne-am folosit de cardul ei de acces ca să intrăm în acea aripă. De îndată ce am fost înăuntru, Derek se opri scurt, cu părul de pe spinare zbârlit, dezvelindu-şi colţii într-un mârâit mut.

— Simţi mirosul cuiva? l-am întrebat, în şoaptă.

Îşi scutură capul energic, cu un mormăit, de parcă ar fi spus scuze, şi am pornit din nou pe culoar, însă el rămase în alertă, aruncându-şi rapid ochii dintr-o parte într-alta.

— Cunosc locul ăsta, murmură Simon. Am fost aici.

— Când eraţi voi mici, tatăl vostru obişnuia să vă aducă, uneori, şi pe voi când venea la muncă, zise mătuşa Lauren.

— Mda, ştiu, dar locul ăsta… Se uită în jur, apoi îşi frecă ceafa: îmi dă fiori, orice-ar fi.

— Ieşirea e după colţ şi la capătul culoarului, zise mătuşa Lauren, conducându-ne. Dă într-o curte. Va trebui să sărim zidul, dar ăsta e încă un motiv pentru care nu va fi păzită.

Am continuat să mergem. Simon şi Derek nu erau singurii care se simţea înfioraţi. Era atât de linişte. Un loc pustiu, mort. Umbre se pitulau de-a lungul pereţilor, în afara luminilor de securitate. În plus, mirosea respingător, trăsnind a antiseptic, turnat direct pe podea, ca un spital abandonat.

Am aruncat o privire pe prima uşă deschisă şi m-am

oprit brusc. Bănci de şcoală. Patru bănci micuţe. Un perete cu afişe decolorate cu animale ilustrând literele alfabetului. O tablă de scris, pe care încă se zăreau fantome de numere. Am clipit, încredinţată că nu vedeam bine.

Derek împinse cu botul în picioarele mele, indicându-mi să merg mai departe. M-am uitat la el şi m-am uitat şi la sala de clasă.

Aici crescuse Derek. Patru bănci micuţe. Patru băieţi mici. Patru vârcolaci tineri.

Pentru o secundă, i-am putut vedea, trei băieţi scriind în caietele lor, stând în trei bănci lipite una de alta, iar Derek, singur în cea de-a patra, împinsă puţin mai la o parte, aplecat deasupra temei lui, încercând să nu-i bage în seamă pe ceilalţi.

Derek mă împunse din nou cu botul, scâncind uşurel, iar când m-am uitat la el, l-am văzut cercetând camera cu ochii, cu tot părul de pe gât ridicat drept în sus, nerăbdător să plece de-acolo. Am murmurat o scuză şi i-am ajuns din urmă pe ceilalţi. Am trecut pe lângă încă două uşi, apoi Liz a venit în fugă înapoi.

— Vine cineva.

— Ce? se miră mătuşa Lauren când am transmis avertismentul. Din partea aia? Nu se poate. E…

Zgomotul unor paşi îi tăie vorba. Se uită într-o parte şi-n alta, apoi făcu semn către uşa cea mai apropiată.

— Cardul de acces, Chloe, repede!

Am deschis-o şi ne-am rostogolit cu toţii înăuntru. Când am împins uşa în urma noastră, încuietoarea a bâzâit şi s-a armat. M-am uitat în jur, mijind ochii să desluşesc ceva, fără să văd decât licărul palid al luminii de urgenţă.

Ne aflam într-o uriaşă cameră de depozitare, plină de cutii.

— O mulţime de locuri în care să te ascunzi, am şoptit eu. Propun să ne găsim unul.

Ne-am despărţit, în timp ce ecoul paşilor a continuat în lungul holului. M-am întors, aproape să mă împiedic de Derek. El nu se clintise, ci doar se uita fix în încăpere, cu blana zbârlită.

Am privit în jur. Am văzut cutii, multe cutii, dar de-a lungul peretelui îndepărtat, am văzut şi altceva – patru paturi.

— A-ăsta a fost..., am început eu.

— Unde e toată lumea? bubui o voce de pe hol.

Derek tresări la auzul acesteia, îmi apucă mâneca în bot şi mă smuci mai adânc în marea de cutii. Am găsit un loc în colţul îndepărtat, unde cutiile erau stivuite pe trei laturi, lăsând între ele un mic spaţiu în care ne puteam ascunde. Derek mă împinse cu botul într-acolo. I-am şoptit „ceilalţi”, iar el s-a dus înapoi să-i adune.

Într-un minut, eram cu toţii înghesuiţi în spaţiul acela, unii stând pe vine, alţii stând pe jos. Derek rămase la intrare, păzind-o, cu urechile mişcându-se înainte şi-napoi. Când paşii se apropiară, n-am avut nevoie de auzul lui ca să desluşesc vocile.

— Savanţii! pufni cu dispreţ un bărbat. Îşi închipuie că pot angaja vreo câţiva gardieni semidemoni şi sunt pregătiţi pentru o treabă ca asta. Ticăloşi aroganţi...

Bombăneala i se stinse, apoi întrebă:

— Cât de aproape e domnul St. Cloud?

— Avionul lui soseşte în şaptezeci şi cinci de minute, domnule.

— Atunci avem o oră să curăţăm mizeria asta. Câţi copii au fost iar? Patru?

— Trei au fost prinşi din nou. Al patrulea, vârcolacul, n-a fost încă, dar s-a raportat că ar fi intrat în clădire.

— Grozav. De-a dreptul grozav.

Paşii răsunară în dreptul uşii.

— Bine, uite care-i planul. Am nevoie de doi mici supravieţuitori. Dacă poţi să-mi obţii doi, domnul St. Cloud va fi fericit. Şi asta nu include vârcolacul.

— Fireşte, domnule.

— Avem nevoie de un loc unde să ne stabilim un centru de comandă. Echipa va fi aici în cinci minute.

— Nu arată ca şi cum ar folosi aripa asta, domnule.

O uşă scârţâi.

— Camera asta are chiar bănci de şcoală şi o tablă de scris.

— Bine. Începe să faci pregătirile şi cheamă-l pe Davidoff prin staţie. Vreau să-l văd aici, în clipa asta.

I-am făcut semn lui Liz să se ducă să spioneze.

Cu toţii stăteam cu urechile ciulite, rugându-ne să găsească o nemulţumire în privinţa camerei sau să li se ofere una mai bună. Nu s-a întâmplat.

— Cel puţin, sunt în partea cealaltă a direcţiei noastre de evadare, zise Tori.

— Nu contează, spuse Simon. Avem o echipă de SWAT Cabali care-şi instalează centrul de comandă pe holul ăsta. Am încurcat-o.

Liz veni în fugă înapoi.

— Sunt doi tipi la costum şi unul îmbrăcat în ceea ce seamănă cu o uniformă de soldat. Plus alţi patru ca el care vin spre hol.

Tropăitul bocancilor se auzi de îndată ce spuse acestea.

— O să ne ţinem tare, am zis eu. O să-i trimită pe tipii ăştia să ne caute – să sperăm că în altă parte. Când o să prindem ocazia, o să fugim.

Derek se întoarse încet şi se strecură în spatele meu, lăsându-mă să mă sprijin de el. Şi era atât de cald şi de confortabil, că am început să mă relaxez, iar după mine, şi el, destinzându-şi muşchii, ritmul inimii domolindu-i-se.

— Deci voi doi aţi venit singuri? am întrebat-o pe Liz. Cum?

— Cu maşina.

— Dar Derek nu are carnet.

Simon râse.

— Asta nu înseamnă că nu ştim să conducem o maşină. Tata ne-a lăsat să începem de anul trecut, cu maşini vechi prin parcările goale.

— Asta înseamnă câteva minute la moll, nu opt ore pe autostradă.

Derek mormăi, parcă spunând că n-a fost mare scofală, deşi sunt sigură că nu fusese deloc uşor.

— Am luat camioneta lui Andrew, zise Liz. După ce am găsit… După ce Derek i-a găsit… Ei, ştiţi voi. Probabil n-am fost prea departe în urma voastră. Eu l-am ajutat să se orienteze cu harta.

— Cum aţi comunicat?

— Hârtie şi creion. Uluitoare invenţii. Oricum, odată ce am intrat în Buffalo, l-am condus aici. Nu reuşeam să găsim o cale de a intra, şi el a devenit foarte stresat, şi se pare că asta – făcu semn către el – se întâmplă când un vârcolac e stresat. Până a terminat, uşa garajului se deschisese şi un tip din personal aducea o maşină. S-a uitat o dată la Derek şi a hotărât că venise momentul să-şi caute altă slujbă.

Zgomote răsunară pe hol. Liz se duse să verifice. În spatele meu, coapsa lui Derek tresăltă. L-am mângâiat absentă, simţind muşchiul zbătându-se sub degetele mele. Apoi am rostit întrebarea pe care mă temeam s-o pun încă de când mă găsise mătuşa Lauren prima dată.

— Rae e moartă, nu-i aşa? Dr. Davidoff a spus că a fost transferată, dar eu ştiu ce înseamnă asta. Acelaşi lucru ca şi în cazul lui Liz şi al lui Brady.

Expresia de pe chipul mătuşii Lauren în momentul acela… n-o pot descrie, dar dacă mai aveam vreun dubiu despre cât de mult regreta rolul pe care îl jucase ea în toată povestea asta, am văzut-o limpede când am pomenit de numele lor. Pentru o secundă, n-a zis nimic. Apoi a tresărit, de parcă se speriase.

— Rae? Nu. Rae nu e moartă. Cineva a dat buzna aici şi a luat-o. Cred că a fost mama ei.

— Mama ei adoptivă?

Mătuşa Lauren clătină din cap:

— Mama ei naturală. Jacinda.

— Dar dr. Davidoff a spus că a murit.

— Noi am spus o mulţime de lucruri, Chloe. Am născocit o mulţime de minciuni, amăgindu-ne că era mai bine pentru voi toţi, dar, în realitate, numai pentru că era mai uşor aşa. Dacă Rae ar fi crezut că mama ei era moartă, nu le-ar fi cerut să o aducă. Din câte am auzit, totuşi, ei cred că ea este cea care…

Coapsa lui Derek tresăltă din nou. M-am uitat în jos şi i-am văzut spasmul muscular. Un altul începu în umărul lui. Când a văzut că mă uitam, a mârâit, spunându-mi că nu era nimic, doar să-l ignor şi să fiu atentă la discuţie.

În timp ce mătuşa Lauren vorbea, i-am masat lui Derek muşchiul de pe umăr şi el se lăsă pe mâna mea, relaxându-se. Ştiam că asta nu-i era de ajutor. Era gata să se Preschimbe înapoi.

— Trebuie să plecăm, am zis eu. O s-o chem pe Liz.

Ea veni în fugă, trecând prin cutii mai înainte să fi terminat eu invocarea. Mama lui Tori se alăturase echipei SWAT, în camera vecină. Din câte se părea, Derek n-o rănise atât de tare pe cât aş fi putut eu spera. Iar acum avea o cumplită durere de cap… şi o cumplită ranchiună. Derek avea să fie împuşcat de cum ar fi fost văzut – împuşcat să moară, nu cu tranchilizante.

Întăriri de la un birou Cabal satelit erau pe drum, ca să ajute la percheziţionarea clădirii cu forţe umane şi cu forţe magice. Erau hotărâţi să ne găsească mai înainte de sosirea tipului aceluia, St. Cloud.

— Va trebui să încercăm să fugim spre ieşire, am zis eu. De îndată ce se liniştesc lucrurile…

Derek fu apucat de convulsii, aproape aruncându-mă de pe el.

— Cuiva nu-i place planul tău, zise Tori. Şi tocmai când mă gândeam ce plăcut e când el n-are voce. Se

pare că nici forma asta nu-l poate împiedica să se certe.

— Nu-i vorba de asta, am zis eu, când Derek fu zgâlţâit de o altă serie de convulsii. Se Preschimbă înapoi.

— Nu poate aştepta, pentru că…?

Întregul corp al lui Derek era acum cuprins de spasme. Toate patru picioarele se întinseră brusc în afară, o gheară neagră crestându-l pe Simon, o labă din faţă strivind-o pe Tori. Amândoi săriră în lături.

— Cred că ăsta e un nu, zise Simon.

— Trebuie să ne dăm la o parte, am zis. După cum puteţi să vă daţi seama, treaba asta are nevoie de spaţiu. Şi s-ar putea să fie ceva ce n-aţi vrea să vedeţi.

— Spune-le că susţin sugestia ta, zise Liz. Am prins o imagine şi mi-a fost de ajuns.

Se strâmbă şi se înfioră.

I-am împins pe toţi afară din ascunzătoarea dintre lăzi, apoi m-am întors la Derek, care zăcea pe-o parte, gâfâind.

— Ai făcut Preschimbarea singur, prin urmare, bănuiesc că acum nu ai nevoie…

Îmi prinse jeanşii între dinţi, trăgând uşurel, rugându-mă din ochi să rămân. Le-am spus celorlalţi că stau cu el şi am hotărât că, dacă aveau cumva să audă că echipa SWAT percheziţiona holul, trebuiau să iasă afară – toţi.

— N-o să vă părăsim pe voi doi, zise Simon.

Derek mârâi.

— E de acord cu mine, am zis eu, pentru prima oară! Trebuie să plecaţi. Cu un pic de noroc, or să presupună că asta înseamnă că Derek şi cu mine suntem în altă parte.

Lui Simon nu-i plăcea ideea, dar a mormăit doar către Derek să se grăbească.

Mătuşa Lauren a rămas ultima, după ce plecaseră ceilalţi.

— Dacă se întâmplă ceva, tu vii cu noi, Chloe. Derek

îşi poate vedea singur de…

— Nu, nu poate. Nu când e aşa. Are nevoie de mine.

— Nu-mi pasă.

— Mie îmi pasă. Are nevoie de mine. Aşadar, o să rămân.

Ne-am încrucişat privirile. Din nou, un nor îi întunecă ochii, de surprindere şi poate şi un strop de mâhnire. Nu mai eram micuţa ei Chloe. Niciodată nu aveam să mai fiu.

M-am dus până la ea şi am îmbrăţişat-o:

— Sunt bine.

— Ştiu.

Mă îmbrăţişă şi ea, foarte tare şi înfocată, apoi plecă să se alăture celorlalţi.

## patruzeci şi şapte

Preschimbarea lui Derek se producea mai rapid acum şi poate puţin mai uşor – n-a mai vomitat de data asta. În cele din urmă, se sfârşi, iar el căzu pe-o parte, gâfâind, tremurând de epuizare şi de frig. Apoi îmi căută mâna, ţinând-o strâns, iar eu mi-am împletit degetele cu ale lui, trăgându-mă mai aproape de el şi folosindu-mă de mâna liberă ca să-i dau la o parte părul de pe faţă.

— Hei! se auzi o voce care ne făcu pe amândoi să tresărim.

Simon stătea la intrarea în colţul nostru, cu un vraf de haine în braţe.

— Chiar ar trebui să te îmbraci înainte să începi asta.

— Eu nu încep nimic, zise Derek.

— Totuşi… îi întinse hainele din braţe. Dr. Fellows a scotocit şi ţi-a găsit nişte uniforme verzi de spital. Îmbracă-te şi apoi… mă rog.

— Noi nu…, am început eu.

— Mai ai încă biletul meu?

Am încuviinţat din cap.

— Dă-i-l.

Am scos foaia împăturită din buzunar şi i-am întins-o lui Derek. Cât se ocupă el de bilet, Simon îşi lăsă zâmbetul să i se stingă de pe chip, studiindu-şi fratele.

— E-n regulă? mă întrebă din buze.

Am dat din cap. I-am întins lui Derek uniforma de spital în timp ce el împăturea la loc biletul, apoi m-am întors, ca să-l las să se îmbrace.

— Noi doi suntem în regulă? întrebă Simon.

— Mda.

Derek îşi coborâse vocea.

Un scârţâit de adidas, când Simon se întoarse să plece. Derek îl chemă înapoi, mormăind de efort când se ridică, tălpile lui goale lipăind către Simon. O conversaţie scurtă, murmurată. Apoi pocnetul palmei pe care Simon i-o lipi de spinare lui Derek, iar paşii se retraseră.

Un foşnet de pânză, când Derek se îmbrăcă. Apoi o mână pe mijlocul meu, o atingere uşoară, o tentativă. M-am întors şi Derek era chiar acolo, cu faţa aplecată peste a mea, şi mâinile i-au alunecat în jurul meu, când eu mi-am ridicat faţa în sus…

— Ce na…?

Am tresărit amândoi – din nou. Tori rămase la intrarea în ascunzătoare, holbându-se la noi, iar Simon, din spate, o prinse de braţ.

— Ţi-am spus să nu…, începu Simon.

— Da, dar n-ai spus de ce. Pe bune că nu mă aşteptam… Clătină din cap. Eu sunt ultima care află toate lucrurile pe aici?

Liz dădu buzna înăuntru.

— Ce se întâmplă?

— Derek e gata, am spus eu. Trebuie să pornim.

* * *

Aveam un pistol, un vârcolac, un poltergeist, o aruncătoare de vrăji supraîncărcată cu energie, un aruncător de vrăji nu-atât-de-supraîncărcat, şi o

necromantă perfect inutilă, deşi Liz se grăbi să-mi atragă atenţia că avea nevoie de mine ca să-i pot transmite cuvintele.

Planul nostru, totuşi, presupunea ceva mult mai simplu decât o confruntare de supranaturali. Ne hotărâserăm să urmăm sfatul pe care i-l dăduse lui Derek tatăl său, în cazul în care avea de-a face cu un adversar semnificativ mai puternic: să fugim mâncând pământul.

În vreme ce Liz supraveghea camera centrului de comandă, noi aveam să încercăm să ajungem la uşa de ieşire. Iar dacă dădeam greş? Atunci ar fi intrat în acţiune pistolul, vârcolacul, poltergeistul şi aruncătorii de vrăji.

Potrivit spuselor lui Liz, erau cinci persoane în camera aceea – doamna Enright, dr. Davidoff, comandantul în costum, asistentul lui şi un gardian SWAT. Păreau să stea pe loc, echipând cartierul general, în timp ce angajaţii căutau. Din când în când, unul dintre aceşti angajaţi îşi mai făcea apariţia pentru a raporta sau pentru a primi ordine. Nu puteam decât să ne rugăm că n-avea să se întâmple aşa ceva în timpul celor câtorva minute care ne-ar fi trebuit nouă ca să ajungem până la uşă.

În timp ce puneam la punct un plan de atac „şi dacă”, Derek stătea lângă mine. Mătuşa Lauren nu înceta să ne arunce priviri ciudate. Nu făcuserăm nimic să le merităm, dar ea tot se uita către noi şi se încrunta.

În cele din urmă, zise:

— Derek? Pot să stau de vorbă cu tine?

El se încordă şi se uită iute la mine, parcă întrebându-mă: *Ce vrea?*

— N-nu avem timp de…, am început eu.

— N-o să dureze decât o secundă. Derek? Te rog?

Îi făcu semn să meargă în partea cealaltă a camerei. Tori şi Simon se ciondăneau despre vrăji, iar Liz era pe hol, deci nimeni altcineva nu observă. Mătuşa Lauren îi spunea ceva lui Derek. Indiferent ce era, lui nu-i plăcea

deloc, privirea lui fulgerând spre mine, încruntându-se şi clătinând din cap.

Oare îi spunea să stea departe de mine? Sperasem că astăzi, când văzuse că nu era periculos, poate văzuse şi ce simţeam faţă de el, dar bănuiesc că asta însemna să sper la prea mult.

Am vrut să mă duc peste ei şi să-i întrerup, însă mai înainte de-a apuca s-o fac, Derek opri discuţia. Se trase uşor înapoi, cu capul plecat, cu părul atârnându-i pe faţă, adâncit brusc în gânduri. Apoi încuviinţă încet din cap. Ea întinse mâna şi-l apucă de braţ, aplecându-se către el să-i mai spună ceva, cu faţa încordată de importanţa lucrurilor. El îşi păstră privirea în podea, dând din cap. Mi-am spus că el doar confirma ceea ce voia ea să audă, numai să scape de acolo, dar o să recunosc că m-am simţit mult mai bine când a venit drept spre mine, întrebând cu vocea lui gravă, profundă:

— Eşti gata?

Ne-am dat deoparte, în timp ce mătuşa Lauren se duse la Simon şi Tori.

— Ţi-a spus cumva să stai departe de mine? l-am întrebat eu.

El răspunse, după o pauză:

— Mda. Îmi strânse mâna, ferit de vederea mătuşii Lauren: E în regulă. Suntem bine.

Am pornit spre hol.

* * *

Cea mai mare grijă a noastră fusese declicul puternic al încuietorii uşii, dar Derek trase cu urechea şi îmi făcu semn s-o deschid în timp ce oamenii vorbeau. Apoi Derek preluă conducerea, în caz că apărea cineva pe uşa de ieşire. Eu eram chiar în spatele lui, Simon după mine, Tori şi mătuşa Lauren încheind şirul.

Acei zece metri au părut lungi cât zece kilometri, îmi venea să ţâşnesc spre uşă, s-o deschid larg şi să mă tot duc; dar trebuia să ne mişcăm fără zgomot, ceea ce

însemna insuportabil de încet.

Făcuserăm aproape trei metri, când cineva din camera de comandă zise:

— Avem o breşă, domnule. O vrajă de perimetru.

— Unde?

Derek lungi pasul, doar puţin.

— Staţi aşa, zise omul. Pare să fie chiar afară…

— Chloe?

Şoapta puternică a mătuşii Lauren pluti pe holuri.

M-am întors şi-am văzut-o alergând uşor în partea cealaltă – către camera în care se aflau echipa celor din Grupul Edison şi soldaţii Cabal. Ea îmi strigă din nou numele, de parcă m-ar fi căutat.

Am deschis gura. O mână mi se lipi deasupra, un braţ mă cuprinse de piept, ţinându-mă nemişcată, iar Derek îmi şopti la ureche:

— Îmi pare rău.

— Cred că-i aud, zise dr. Davidoff.

— Chloe?

Mătuşa Lauren fugea de-a binelea acum, pantofii ei tocănind pe linoleum.

— Chloe?

Cârmi în camera lor şi dădu un ţipăt scurt.

— Salut, Lauren, zise mama lui Tori. Iar ţi-ai pierdut nepoata?

Aruncă o vrajă de legare, imobilizând-o pe mătuşa mea.

— Văd că încă mai ai pistolul. Dă-mi voie să-l iau eu, înainte să mai omori şi pe altcineva.

În timp ce eu mă zbăteam, Derek le făcu semn celorlalţi să meargă mai departe. I-am văzut vag, pe Simon şi pe Tori trecând pe lângă mine. Derek mă ridică în braţe şi porni către ieşire. Şi am înţeles că asta fusese ceea ce îi ceruse mătuşa Lauren să facă, ceea ce el se străduise s-o convingă să renunţe. Dacă avea să apară o complicaţie, ea să se sacrifice ca să ne salveze pe noi.

Sarcina lui era să mă scoată pe mine de-acolo.

Mi-am răsucit capul şi am văzut-o pe doamna Enright ţinând pistolul îndreptat asupra mătuşii Lauren, încă imobilizată.

— E timpul să scăpăm de un foarte stânjenitor…

— Un pistol, Diane? strigă o voce de bărbat. Bănuiesc că farmecul tău nu e singura putere pe care o subestimezi.

Un bărbat păşi de după colţ. Era cam de vârsta tatălui meu, cu vreo câţiva centimetri mai scund decât doamna Enright, zvelt, cu păr negru, încărunţit. Zâmbea – şi avea un zâmbet pe care îl cunoşteam bine, chiar dacă nu-l mai văzusem niciodată până atunci pe acest bărbat.

— Tată! strigă Simon, oprindu-se brusc.

## patruzeci şi opt

Domnul Bae ridică o mână, salutând degajat, de parcă dăduse peste noi în timp ce stăteam pe-acolo, trăncănind. M-am zbătut şi Derek îmi dădu drumul.

— Bună, Kit, zise doamna Enright şi întoarse pistolul spre el.

El ţâţâi:

— Asta este într-adevăr impresia pe care vrei s-o faci, Diane? Să dovedeşti tuturor aici de faţă că o vrăjitoare are nevoie de un pistol ca să se lupte cu un vrăjitor?

Ea lăsă pistolul în jos şi îşi ridică în schimb mâna, cu degetele scoţând scântei.

— Ei, vezi? zise el. Aşa-i mai bine. Acum vino încoace şi arată-mi cât de dor ţi-a fost de mine.

Ea aruncă un fulger de energie. Mâna domnului Bae zbură înainte şi fulgerul ei se opri brusc, explodând în aer. Gardianul înaintă cu pistolul aţintit către mătuşa Lauren, acum, că vraja de legare aruncată asupra ei se rupsese.

Simon se repezi către tatăl lui, dar acesta îi făcu semn

să fugă. Simon continuă să se ducă spre el. Derek îl prinse de umăr. Se uită în jos, la mine, apoi de la uşă la tatăl lui, prins la mijloc între imboldul de a-l proteja pe el şi cel de a ne proteja pe noi.

— Luptă, am şoptit eu şi a fost tot ce a trebuit să spun.

Derek îi dădu drumul lui Simon şi mă împinse către uşă. Tori îl imobiliză pe gardian într-o vrajă de legare şi ţipă la mătuşa Lauren să mă urmeze. Mătuşa mea sări şi apucă pistolul gardianului, pocnindu-l în cap cu el, în timp ce Derek se năpusti asupra lui dr. Davidoff, aruncându-l cât colo.

Tori aruncă încă o vrajă, apoi încă una. Nu ştiu ce anume erau, numai că zidurile au început să se zgâlţâie. Crăpăturile de la cutremurul de mai devreme se căscară mai largi. Molozul începu să curgă în aversă.

Aş fi vrut să fac ceva, orice, dar m-a văzut Derek şi a strigat la mine să mă dau înapoi. Atunci, unul dintre oamenii în costum l-a lovit cu o vrajă, doborându-l în faţă mai înainte ca tatăl lui să-l pălească pe tip cu un fulger de energie. Am rămas pe loc, ştiind că oricât de tare îmi doream să ajut, n-aş fi făcut decât să-l pun pe oricare dintre ei în pericol, silindu-l să mă protejeze.

Clădirea continua să se cutremure, zidurile slăbind şi tavanul plesnind. Praful alb ploua de sus, învăluindu-i pe toţi, şi prin el nu mai puteam zări decât frânturi din luptă, instantanee de acţiune.

Tori faţă în faţă cu mama ei.

Liz alergând spre doamna Enright, cu o scândură ruptă în mână.

Gardianul zăcând fără cunoştinţă, călcat în picioare de toţi ceilalţi.

Derek repezindu-se la şeful în costum, tatăl lui şi Simon ocupându-se de celălalt bărbat în costum.

Mătuşa Lauren aplecată deasupra doctorului Davidoff, cu un pistol la ceafa lui.

Atunci, cu un trosnet asurzitor, tavanul cedă. Uriaşe bucăţi de tencuială şi de lemn spart se prăbuşiră. Cutiile, lăzile şi fişetele din pod se rostogoliră prin spărtură. Tavanul continua să se fărâme şi să se crape şi, când m-am uitat în sus, l-am văzut despicându-se chiar deasupra capului meu. Derek strigă. Mă lovi, doborându-mă la podea şi ţintuindu-mă sub el, în timp ce şi restul tavanului se năruia.

Când holul încetă, în sfârşit, să se mai clatine, l-am auzit pe domnul Bae strigându-l pe Derek.

— Aici! răspunse Derek. Cu Chloe.

Se dădu la o parte de pe mine şi mă ajută să mă ridic, în vreme ce eu tuşeam şi clipeam des. I-am putut vedea pe Simon şi pe domnul Bae în siguranţă, în camera unde ne ascunseserăm noi mai devreme.

— Tori? am auzit-o pe Liz strigând. Tori!

Mi-am mijit ochii şi m-am îndreptat către vocea ei, cu Derek după mine, încă ţinându-mă strâns de braţ. Liz se ghemuise, aplecată peste Tori.

— Tori! am ţipat.

Ea îşi ridică puţin capul, trecându-şi o mână peste faţă.

— S-sunt teafără.

Când ea se ridică, m-am uitat înnebunită după mătuşa Lauren. Apoi am văzut-o, agitându-se sub un maldăr de moloz dintre mine şi Tori. Am dat să mă reped într-acolo, dar Derek m-a tras înapoi.

— Staţi acolo, copii, zise domnul Bae. Tori…

Făcu o pauză şi, când m-am uitat spre ei, el se holba la ea, de parcă de-abia acum o vedea, o vedea *cu adevărat*.

— Tată? zise Simon.

Domnul Bae îşi alungă surpriza şi spuse, încet:

— Tori? Vino spre mine. Tavanul ăla nu arată prea bine.

Mi-am ridicat privirile în sus. Grinzile rupte şi uriaşe

bucăţi de tencuială se legănau deasupra capetelor noastre. Cutiile se clătinau pe marginea spărturii.

Tori se uită în jur. Gardianul şi cei doi tipi în costume erau aproape îngropaţi sub dărâmături. Dr. Davidoff stătea întins pe burtă, fără să mişte. Lângă el zăcea un alt trup neînsufleţit – mama ei, cu ochii deschişi, privind ţintă în sus.

— Ding-dong-ding, vrăjitoarea a murit, zise Tori. Se clătină. Apoi scoase un zgomot ciudat, strangulat, ca un sughiţ, încovoindu-şi umerii: Mamă…

— Tori? Scumpo? o strigă domnul Bae. Vreau să vii până aici, bine?

— Mătuşa Lauren, am spus eu. E prinsă…

— Am găsit-o, zise Tori, ştergându-şi faţa cu mâneca.

Se apleacă şi începu să tragă dărâmăturile la o parte de pe mătuşa mea.

O scândură zbură din grămada din spatele lui Tori. Ochii lui dr. Davidoff erau deschişi, mânuind-o mintal. Am deschis gura să ţip ca s-o previn, iar Liz dădu fuga s-o apuce, dar scândura se repezi în jos, lovind-o pe Tori în spatele capului. Ea căzu cu faţa în jos în moloz. Mătuşa Lauren se târî la suprafaţă, împingând ultimele bucăţi de moloz la o parte. Apoi se opri. Dr. Davidoff se ridică în spatele ei, ţinându-i ţeava pistolului lipită de ceafă.

Liz înşfăcă scândura cu care el o lovise pe Tori, dar el văzu mişcarea şi spuse:

— Nu, Elizabeth! şi îşi îndreptă repede pistolul spre Tori. Cel puţin, dacă nu ţi-ar plăcea să ai companie în Viaţa de Apoi.

Liz scăpă lemnul din mână.

Dr. Davidoff îndreptă pistolul din nou spre mătuşa Lauren.

— Ia din nou scândura de jos, te rog, Elizabeth, şi vino în faţa mea, ca să pot vedea unde eşti.

Ea îi dădu ascultare.

— Acuma, Kit, o să-ţi dau cinci minute să-ţi iei băieţii

şi să pleci. Modificările se pare că au reuşit în cazul lui Simon. Oricât de puternic este Derek, pare să fie normal pentru un vârcolac. Un alt succes. Chloe şi Victoria sunt nişte probleme, dar te asigur că vor fi bine îngrijite. Ia-ţi băieţii şi…

— Nu plec nicăieri, zise Derek. Nu fără Chloe.

Se încordă, de parcă se aştepta la proteste din partea mea, dar eu de-abia îl auzisem vorbind. Sângele îmi vuia în urechi, stomacul mi se frământa – ştiam ce am de făcut şi mă luptam să trec peste toate instinctele care-mi ţipau împotrivă.

Ochii lui dr. Davidoff se ridicară spre Derek. Se încruntă, cântări problema, apoi dădu din cap.

— Fie! N-o să refuz ocazia de a păstra singurul nostru subiect vârcolac. Atunci, ia-ţi fiul, Kit.

— O să-mi iau *amândoi* fiii, zise domnul Bae. Şi pe Victoria, şi pe Chloe, şi pe Lauren.

Dr. Davidoff chicoti:

— Tot n-ai învăţat când să te retragi de pe un vas ce se scufundă, nu-i aşa? Aş fi zis că zece ani de surghiun te-au învăţat o lecţie. Gândeşte-te la tot ce ai renunţat, numai pentru că eu l-am vrut pe Derek înapoi. Sunt sigur că Simon ar fi fost mult mai fericit dacă n-ai fi fost atât de încăpăţânat.

— Încăpăţânarea e bună, zise Simon. Şi e-o trăsătură de familie. Nu plec până nu ni-i dai şi pe ei.

Derek îmi mângâie umerii, în spate, luându-mi încordarea drept frică, nu concentrare. Simon aruncă o privire neliniştită spre mine, văzând năduşeala şiroindu-mi pe faţă. Am închis ochii şi am focalizat energia.

— Du-te, Chloe, zise mătuşa Lauren. Du-te.

— Nu merge aşa, zise dr. Davidoff. Pot să vă împuşc şi pe tine şi pe Tori mai înainte ca Derek sau Kit să mă poată pune la pământ. Hotărăşte-te, Kit. O echipă de Cabali e pe drum, dacă nu cumva a sosit deja. Taie legăturile, renunţă la balast şi pleacă.

O siluetă se ridică în spatele lui dr. Davidoff. Derek îşi ţinu respiraţia, apoi dădu încet drumul aerului din piept şimi şopti abia auzit, încurajându-mă. Simon şi domnul Bae se uitară repede în altă parte, astfel încât dr. Davidoff să nu se întoarcă.

— Mai ai doar câteva minute, Kit, zise dr. Davidoff.

— Ridică pistolul, am zis eu.

El râse.

— Mătuşa ta are mai multă minte decât să se arunce după un pistol aflat la trei metri depărtare, Chloe.

— Dr. Davidoff, am zis eu.

— Da?

— Împuşcă-l.

El se încruntă, deschizând gura. Corpul neînsufleţit al doamnei Enright se clătină. Ochii ei se încrucişară cu ai mei, ochi plini de furie.

— Am spus…

Trase. Dr. Davidoff rămase în picioare, dând din gură fără sunet, cu o gaură în piept. Apoi se prăbuşi. Am închis strâns ochii şi i-am eliberat sufletul doamnei Enright. Când i-am deschis, mătuşa Lauren era ghemuită lângă dr. Davidoff, cu degetele lipite de gâtul lui. Spiritul lui stătea în picioare lângă ea, uitându-se lung, confuz.

— A murit, am zis eu. Î-îi văd spiritul.

Cineva strigă. Bocanci tropăiră în depărtare.

— Trebuie să plecăm, zise domnul Bae. Lauren…

— Sunt bine.

— Derek, ia-o pe Tori şi vino după mine.

Am ieşit în fugă pe uşă, chiar în clipa în care ecoul strigătelor răsuna în spatele nostru. Domnul Bae a ţipat la Simon şi la mătuşa Lauren să sară peste zid, în timp ce ne ajuta pe mine şi pe Derek s-o ducem pe Tori. Am ajuns pe coama zidului, apoi m-am ghemuit lângă Simon, amândoi ajutându-l pe Derek, în timp ce Liz fugea înainte, strigându-ne că aveam cale liberă.

În timp ce coboram, domnul Bae a stat în picioare pe

zid, gata să arunce vrăji în oricine ar fi ieşit după noi. Dar n-a ieşit nimeni – dărâmăturile şi cadavrele le încetiniseră destul înaintarea cât să ne facem noi nevăzuţi. Cam pe atunci şi Tori îşi recăpătase cunoştinţa, şi am fugit, cu toţii, cât de departe şi cât de repede am putut.

## patruzeci şi nouă

Camioneta domnului Bae se afla la o milă depărtare, în parcarea unui moll. O cumpărase cu o lună înainte, folosind acte false, ca să nu-i poată fi luată urma, şi arăta de parcă ar fi locuit în ea. Aruncă sacul de dormit şi un răcitor în spate, şi ne-am urcat cu toţii în maşină.

Nu ştiu care era destinaţia. Pennsylvania, cred. N-a întrebat nimeni. Nu-i păsa nimănui. A fost o călătorie foarte lungă şi foarte liniştită. Eu eram în spate, cu mătuşa Lauren, şi chiar dacă am observat că Derek arunca, din când în când, priviri îngrijorate către mine, curând am adormit, în murmurul vocilor lui Simon şi a tatălui său, aşezaţi pe scaunele din faţă.

M-am trezit când domnul Bae a oprit la un motel de la marginea drumului. A luat două camere şi ne-am despărţit, băieţii într-una, fetele în cealaltă. Domnul Bae a spus c-o să comande pizza pentru toţi şi atunci vom sta de vorbă. Mătuşa Lauren a spus că nu-i nicio grabă. Nimănui nu-i era foame şi eu eram sigură că băieţii voiau să stea un timp, singuri, de vorbă cu tatăl lor.

Liz şi Tori se pare că şi-au închipuit că şi eu aveam nevoie să stau un timp singură cu mătuşa Lauren. Liz plecă, spunând că se ducea să se plimbe şi că se va întoarce dimineaţă. Tori a spus că stomacul ei era zdruncinat după lunga călătorie cu maşina, aşa că avea să stea o vreme afară, la aer curat. Mătuşa Lauren a sfătuit-o să se ducă în spatele camerelor noastre, ca să nu poată fi văzută de nicio maşină ce trecea pe şosea.

Abia atunci mi-am dat seama că nu ne duceam acasă, nu deocamdată, în orice caz. Şi că va trebui să ne obişnuim ca întotdeauna să ne gândim la astfel de lucruri, cum ar fi cine ne-ar putea urmări.

M-am aşezat lângă mătuşa Lauren pe pat, iar ea m-a luat pe după umeri.

— Cum îţi e? întrebă ea.

— Bine.

— Ce s-a întâmplat acolo… La laborator…

N-a terminat întrebarea. Ştiam la ce se referea – la cum îl ucisesem pe dr. Davidoff. Şi ştiam că dacă i-aş fi povestit, ea mi-ar fi spus că nu eu îl ucisesem de fapt. Dar eu fusesem aceea. Nu eram sigură ce simţeam în legătură cu asta, ci doar că mătuşa Lauren nu era persoana cu care să vorbesc, pentru că ea n-ar fi încercat decât să mă facă să mă simt mai bine, nu să mă ajute să trec prin asta. Pentru aşa ceva aveam nevoie de Derek, aşa că i-am răspuns doar:

— Sunt bine. Apoi: Ştiu că nu mă pot întoarce acasă chiar în clipa asta, dar vreau ca tata să afle că sunt bine.

— Nu ştiu dacă asta e…

— Trebuie să ştie. Chiar dacă nu poate afla despre chestiile cu necromanţia şi Grupul Edison, trebuie să ştie că sunt teafără.

Şovăi un moment, dar văzându-mi expresia, în cele din urmă încuviinţă:

— O să găsim o cale.

* * *

Când m-am dus după Tori afară, în spate, ea stătea pur şi simplu acolo, ca în noaptea aceea de la depozitul uzinei, când o trădase tatăl ei. Stătea acolo şi se uita în gol, ţinându-şi genunchii în braţe.

Trebuie să fi fost un moment foarte greu pentru ea. Băieţii îşi regăsiseră tatăl, eu îmi regăsisem mătuşa. Şi Tori? Ea îşi privise mama murind. Nu contează cât de groaznică fusese doamna Enright, nu contează cât de

mult ajunsese Tori s-o urască, ea fusese totuşi mama ei.

Tori nu era singură aici. Mai avea încă un părinte, unul biologic, în orice caz, dar eram sigură că domnul Bae nu se va grăbi să-i dezvăluie adevărul. Ar fi fost prea ciudat să-i spună ceva de genul: „îmi pare rău că ţi-ai pierdut un părinte, dar iată un înlocuitor.”

M-am aşezat lângă ea.

— Îmi pare rău pentru mama ta, i-am zis.

Un hohot de râs scurt şi amar.

— De ce? A fost o nemernică rea şi ucigaşă.

— Dar a fost nemernica ta rea şi ucigaşă.

Tori râse gâtuit, apoi dădu din cap. O lacrimă îi alunecă pe obraz. Aş fi vrut să o iau pe după umeri, dar ştiam că nu putea suferi asta, aşa că m-am dat doar mai aproape, atingând-o. Ea se încordă şi am crezut că avea să se dea mai încolo, dar apoi se relaxă, lăsându-se să se sprijine de mine. Îi puteam simţi corpul tremurând, în timp ce plângea. N-a scos totuşi niciun sunet, nici măcar un smiorcăit.

De după colţ apăru o umbră uriaşă. Derek făcu un pas mai în afară de casă, cu capul înclinat într-o parte, să prindă vântul. Buzele îi tresăriră când mă văzu şi i se arcuiră într-un zâmbet strâmb.

— Hei, spuse el. Am crezut că…

Tori îşi ridică fruntea şi se şterse la ochi cu mâneca, iar Derek tăcu.

— Pardon, zise el răguşit, dând să se retragă.

— E în regulă, zise ea, ridicându-se în picioare. Şedinţa mea de compătimire s-a sfârşit. Acum poţi s-o preiei tu.

Când ea se îndepărtă de noi, întorcându-se în cameră, Derek rămase pe loc, arătând din nou nesigur. Din nou neliniştit. I-am făcut semn să se aşeze lângă mine, dar el clătină din cap.

— Nu pot, chiar acum, zise el. Tata m-a trimis să te caut.

Am dat să mă ridic, dar piciorul îmi era amorţit şi m-am clătinat puţin. Derek m-a prins şi nu mi-a mai dat drumul. Se aplecă, de parcă ar fi vrut să mă sărute, apoi se opri.

Oare avea să facă întotdeauna aşa? Aproape că l-aş fi tachinat pe tema asta, dar arăta atât de serios că n-am îndrăznit.

— Mătuşa ta, zise el. A pomenit ceva despre planurile voastre?

— Nu.

Încă o dată, se aplecă spre mine, apoi se opri.

— Dar n-a spus *nimic*? De pildă, dacă o să vă duceţi acasă sau nu?

— Eu, nu. Câtă vreme mai există un Cabal acolo, la pândă, putem presupune că o să stăm cu voi, băieţi, dacă la asta se gândeşte şi tatăl vostru. Probabil e cel mai sigur.

Răsuflă, de parcă îşi ţinuse respiraţia, şi în sfârşit am înţeles de ce era neliniştit. Acum, că scăpaserăm de Grupul Edison şi eram din nou împreună cu familiile noastre, se gândise că asta avea să însemne că vom porni fiecare pe drumul nostru.

— Categoric *sper* că vom rămâne cu voi, băieţi, am spus eu.

— Şi eu.

M-am strecurat mai aproape, simţindu-i braţele cuprinzându-mă şi strângându-se în jurul meu. Buzele ni s-au atins…

— Derek? strigă tatăl lui. Chloe?

Derek scoase un mârâit. Eu am râs şi m-am dat înapoi.

— Se pare că avem parte de o mulţime de din astea, nu-i aşa? am zis eu.

— Prea multe. După ce mâncăm, o să mergem la o plimbare. O plimbare lungă. Departe de orice întrerupere cu putinţă.

Am rânjit în sus, către el.

— Sună ca un plan.

Apropo de planuri, domnul Bae avea o grămadă. La pizza, ne-a confirmat ceea ce aşteptam eu – trebuia să fugim din nou, de data asta de clanul Cabal.

— Deci tot ce-am făcut acolo, la laborator… n-a folosit la nimic? am întrebat eu.

— Probabil că doar i-a scos din sărite pe Cabali, murmură Tori.

— Nu, a ajutat, zise domnul Bae. Grupul Edison n-o să-şi revină prea curând şi o să ia un timp şi Cabalilor să aranjeze totul şi să plănuiască o căutare. Din fericire, fiind Cabali, au o mulţime de urgenţe pe lista lor cu lucruri de făcut, iar noi n-o să fim în capul ei. Voi sunteţi valoroşi şi ei or să vă vrea înapoi, dar o să avem un moment de respiro. Aruncă o privire spre mătuşa mea: Lauren? Să trăieşti fugind dintr-un loc într-altul s-ar putea să nu fie ceea ce ai tu în minte, dar o să-ţi propun, şi-o să insist, ca tu şi Chloe să veniţi cu noi. Ar trebui să rămânem împreună.

Derek se uită la mine, încordându-se, de parcă ar fi fost gata să sară cu argumente dacă mătuşa Lauren n-ar fi fost de acord. Când ea spuse: „Aşa ar fi cel mai bine”, se relaxă. La fel şi eu. Simon rânjii şi ridică spre mine o mână cu degetul mare în sus. Eu m-am uitat la Tori. Părea să se abţină să facă vreo mişcare, stând cât mai ţeapănă putea, cu faţa rigidă, fără să lase să răzbată nimic în afară.

— Iar Tori o să vină cu noi, nu? am spus eu.

— Bineînţeles. Domnul Bae îi zâmbi. Presupun că ar trebui s-o întrebăm dacă şi ei îi convine aranjamentul, totuşi. Vrei să stai cu noi, Tori?

Ea dădu din cap şi strecură o jumătate de zâmbet spre mine.

— Va trebui să facem cât mai puţine valuri o vreme,

zise domnul Bae. Am câteva idei de locuri în care am putea merge. Simon spune că Tori are o listă cu ceilalţi subiecţi. O să-i contactăm. Trebuie să ştie şi ei ce se desfăşura acolo… şi ce s-a întâmplat. O s-o căutăm şi pe Rae. Dacă este cu mama ei, asta-i bine, dar am vrea să ne asigurăm că aşa e. Nu vrem să lăsăm pe nimeni deoparte.

Era copleşitor, dar era deopotrivă şi o senzaţie de bine, ciudat de plăcută, să ştim că nu eram singuri, să ştim că am putea să-i ajutăm pe ceilalţi. Ne aştepta multă muncă, dar şi multă aventură. Eu, una, eram sigură de asta.

Derek şi cu mine am ieşit pe afară, pentru plimbarea noastră, după cină. Singuri.

Exista un câmp deschis în spatele motelului şi ne-am îndreptat într-acolo. În sfârşit, când am fost destul de departe de motel, Derek mă conduse într-o mică dumbravă. Şovăi atunci, nesigur, încă ţinându-mă doar de mână. Când am păşit în faţa lui, totuşi, mâna lui liberă mi se încolăci pe după mijloc.

— Deci, am zis eu, se pare că n-o să scapi de mine o vreme.

El zâmbi. Un zâmbet adevărat care-i lumină tot chipul.

— Bine, zise el.

Mă lipi de el. Apoi se aplecă, răsuflarea lui încălzindu-mi buzele. Pulsul mi-o luase razna în asemenea hal, încât abia mai puteam respira. Eram convinsă că Derek o să se oprească şi de data asta şi m-am încordat, aşteptându-i ezitarea, cu stomacul răscolindu-mi-se. Buzele lui le atinseră pe ale mele, iar eu tot îl aşteptam să se dea înapoi.

Buzele lui se lipiră apăsat de ale mele, apoi se întredeschiseră. Şi mă sărută. Mă sărută *de-adevăratelea* – cu braţele strângându-se în jurul meu, cu gura mişcându-se lipită de a mea, ferm, ca şi cum ajunsese la

concluzia că asta voia şi nu avea să mai dea vreodată înapoi.

Mi-am strecurat mâinile în jurul gâtului său. El mă strânse şi mai tare în braţe şi mă ridică de la pământ, sărutându-mă de parcă n-avea de gând să se mai oprească niciodată, iar eu i-am răspuns, sărutându-l la fel, de parcă nu mai *voiam* ca el să se oprească vreodată.

A fost un moment perfect, unul în care nimic altceva n-a mai contat. Tot ce puteam simţi era el. Tot ce puteam gusta era sărutul lui. Tot ce puteam auzi era bătaia puternică a inimii lui. Tot ce puteam gândi era despre el, despre cât de mult îmi doream asta, cât de incredibil de norocoasă eram că o obţinusem şi cât de strâns aveam să mă ţin de ea.

Asta era ceea ce voiam. Băiatul ăsta. Viaţa asta. Acest *eu*. N-aveam să-mi regăsesc niciodată viaţa de dinainte, dar nu-mi păsa. Eram fericită. Eram în siguranţă. Eram exact acolo unde voisem să fiu.